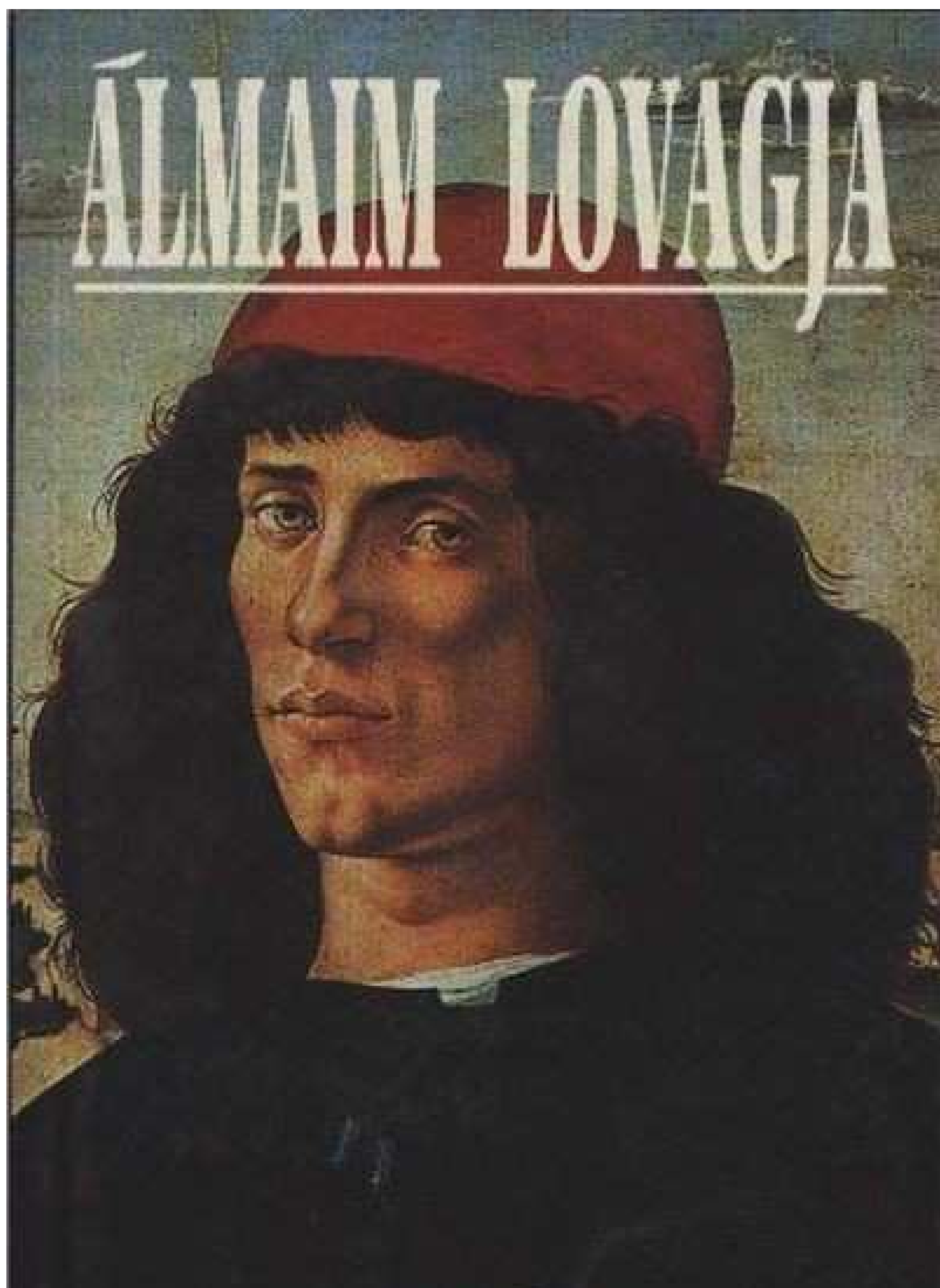

ÁLMAIM LOVAGJA

Doris Dörrie

ÁLMAIM LOVAGJA

ÉLETKÉPEK

"Anyám mindig azt mondta nekem, hogy a szerelem olyan, mint a homokzsák. Egyre több homok szivárog ki belőle, míg a végén csak egy üres, öreg porhüvely marad."

Antónia fiatal gyönyörű nő, felkapott sikeres fotómodell, képe megjelent már minden híres magazin címlapján. Ennek megfelelően a férfiak vagy félnek tőle, vagy rögtön ágyba akarják cipelni. A nők pedig szinte egy emberként utálják és irigylik. Ám Antónia helyzete valójában korántsem irigylésre méltó. Magánélete romokban hever, gátlásai béklyójából képtelen megszabadulni. Egyetlen férfit talál, akivel bármiről el tud beszélgetni, aki mindig kedves hozzá, s akibe bele tudna szeretni. Ez a férfi azonban elérhetetlen számára, hisz egy, az 1400-as évekből való festmény modelljéről van szó. S egy napon Antónia egy müncheni utcán megpillantja a megelevenedett Botticelli-képet...

A fordítás az alábbi kiadások alapján készült:
Doris Dörrie: Der Mann meiner Träume Diogenes Verlag, Zürich

Doris Dörrie: Für immer und ewig
Diogenes Verlag, Zürich

Fordította az APOSZTRÓF FORDÍTÓ BT. (M. I.)
A fedél Sandro Botticelli:
Férfiképmás Cosimo il Vecchio medalionjával című festményének felhasználásával készült
Hungarian edition

Álmaim lovagja

Antóniának fájt a lába a magas sarkú cipőtől. És a feje is fájt, mert a fodrásznő hátrahúzta a haját, és apró szúrós hajtűkkel, mint rajzszögekkel, a fejbőréhez erősítette. Arcán a bőrt durvának és pikkelyesnek érezte a vastag sminktől, amit egy barátságtalan maszkmesternő hordott fel rá reggel hatkor, olyan unottan és részvétlenül, szivaccsal, ecsettel, fültisztítóval és vattacsomókkal, mintha csak a konyháját renoválná. Aztán a fényképész, egy zsíros hajú, kicsi, vékony emberke kezdett elégedetlenkedni körülötte, hogy Antónia szeme körül látszanak a karikák, hogy a nagy orrát jobban árnyalják le, és egyáltalán nincs a világon az a megvilágítás, ami egy agyonfárasztott modellből üde szépséget tudna varázsolni. Hét órán keresztül ünnepélyes ábrázattal, kecses mozdulatokkal ólomsúlyú estélyi ruhákban mozgott, vadidegen zselészagú férfiak karjába vetette magát, és a fotográfus parancsára mindent elkövetett, hogy erotikusnak látsszék. Ez viszonylag egyszerű volt. Vagyis áll lefelé, szem felakad, de úgy, hogy közben a homlok ne ráncosodjon, ajkak félig nyitva. Ezt az arcot már százszor le- és felvette, mint egy kalapot. Régebben romantikus történeteket talált ki magának szerelemről és szenvedélyről. Most a bankszámlájára gondol és a következő megbízásra, az ügynöknője telefonhívására vagy egyszerűen csak a saját terebélyes, puha ágyára.

Kezdetben valamiféle védettséget érzett az emberek között, akik sminkelték, a frizuráját csinálták, öltöztették, pózba rakták, babráltak rajta, aztán lesminkelték és levetkőztették, vezették a határidőnaplóját, repülőre ültették, lerakták a hotelszobába, onnan hajnalok hajnalán újra elhozták, hogy megint sminkeljék, fésüljék, öltöztessék és fényképezzék. Annak idején úgy érezte, hogy ez a surrogó, ideges atmoszféra a fotóstúdióban, a hangos zene, a sok szép ember izgalmas és borzongató, mint megannyi kis elektrosokk. Az első időkben mintha mindig áram alatt lett volna, és nem is tudott szebbet elképzelni annál, mint hogy hajnalban holtfáradtan a sminkelőszékbe zuhanjon, a walkmant teljes hangerőre tekerje, egy cigarettát biggyesszen a szája sarkába, és érezze, ahogy a maszk-mesternő keze ide-oda suhan az arcán.

Most azonban, több mint hat év után, Antónia majdnem hisztériás rohamot kapott, ha a maszkmesternőnek hideg volt az ujja, vagy szájszaga volt. Már egyetlen rajta babráló kezet sem tudott elviselni. Gyűlölt órák hosszat leheletnyi rongyokban vacogva ácsorogni. Szenvedett a fotósok mindig egyformán fárasztó heccelődésétől, amelynek az volt a rendeltetése, hogy őt hangulatba hozza. Hányni tudott volna az örökös jó hangulattól, amelyet úgy fújtak be mindenhová, mint a fenyőillatot a WC-be. És egyre inkább az agyára ment, hogy fordított naptár szerint kell élnie. Foglalkozásában sohasem a valódi évszak volt az érvényes. Bikiniket mutatott be, amikor kinn havazott, és a nyári

kánikulában, gyapjúruhákban és szőrmékben, vagyis az új téli kollekcióban izzadt. Életében semmi sem a valódi időben történt. Üresnek és bágyadtnak érezte magát, mint egy kicsavart törülköző. Úgy érezte, megöregedett, elhasználódott és kilúgozódott. Miért nem tud olyan lenni, mint mindenki az ő korában? Akik nem dolgoznak, hanem tanulnak, néha tüntetnek. Vagy a „politikai harcba" vannak belegabalyodva, vagy az utolsókat rúgó hippimozgalom hívei. Mindenesetre sokat alszanak és jókat esznek, Antónia fotómodell tevékenységét pedig egyszerűen lehetetlennek tartják. Amikor Antónia este kimerülten megjött a munkából, lakótársai – akik rendszeresen éppen akkor keltek fel – hevesen kritizálták, hogy a felső tízezer számára dolgozik, a polgári értékszemlélet stabilizálásáért, hogy eladja magát. Igen, igen, nevetett Antónia, és telepakolta a hűtőszekrényt. Kölcsönadta a lányoknak selyemblúzait és drága kozmetikumait, kifizette a lakbért helyettük is, röplapakciókat finanszírozott, és adományokkal támogatta a „Vörös Segélyt". Ennek ellenére úgy kezelték, mint árulót, s egy idő után ő is kezdte magát annak érezni. Valóban szerette a szép látszatot, örömet okozott neki, hogy szép ruhákban fényképezik. És amikor ezeket a képeket viszontlátta a divatlapokban, jóleső borzongás futott végig a hátán, mert olyan szép volt rajtuk, hogy nem is ismert magara.

Amikor először jelent meg a címlapon, egész nap az újságos üzletekben kószált, és csodálta ezt az arcot, amely olyan közömbösen és gyönyörűen mosolygott a polcokról,, és számára olyan ismerős, ugyanakkor olyan ismeretlen volt. A csillogó papíron ott volt az a valaki, aki ő is szeretett volna lenni, de úgy érezte, ezt a célt soha nem éri el.

Az volt az érzése, hogy az a független nő a címlapon jóval fölötte áll, s ez mélyen elszomorította. Ugyanakkor feszülten figyelte, amint a nők mindenütt az ő arcát bámulták, vásárolták, hazavitték. Elképzelte, hogy elmélyülve tanulmányozzák, talán azt kívánják, bár ők is olyanok lennének, és utánozzák őt. És még mielőtt észbekapott volna, arcát lelkes mosoly öntötte el, és csodálkozva vette észre, hogy bensőjében ünnepel. Aznap, amikor hazaért, lakótársai, mintha összebeszéltek volna, szótlanul visszavonultak szobájukba, s a magazin Antónia arcképével a WC-ben hevert.

Kiköltözött a lakóközösségből, s ettől kezdve már csak hotelokban lakott. Minden kapcsolatot elveszített a „normális emberekkel", ahogy nevezte őket. Rövidesen már csak modelleket, maszkmestereket, fodrászokat, fotográfusokat és menedzsernőket ismert. Kizárólag a látszatvilágban mozgott, és ez tulajdonképpen teljesen megfelelt neki. Ez a világ naponta újra és újra segített neki, hogy arcával és testével olyan nőt formáljon meg, amilyen maga is lenni szeretett volna. Hogy közben sohasem a saját

személye volt fontos, csak az, hogy az éppen időszerű „look"-ba passzoljon, azt természetesen tudta. Pályája kezdetén, csak mert akkoriban véletlenül a „mediterrán” volt a menő (ami annyit jelent, hogy sötét hajú és telt keblű), valóságos sztár lett belőle. Most viszont, mivel az új mottó „északi” (szőke és vékony), szerencséje leáldozóban van, s ez jobban fáj neki, mint ahogy bevallja magának.

Éjszaka álmában egész testét fekete szőr fedi, úgy áll a kamera elé, és a fényképészek borzadva fordulnak el a látványtól.

Először eltűnt a címlapokról, aztán egyre ritkábban közvetítették ki a Vogue-hoz és a Harpers Bazaarhoz, és most már többet dolgozik divatbemutatókon, mint az újságok számára. Hamarosan boldog lehetek, ha fehérneműt mutathatok be az Otto-katalógusnak, gondolta keserűen.

Jeges hó fújt az arcába, iszonyatosan fázott, lábujjai a vékony vászoncipőben minden lépésnél egyre jobban fájtak. Vágyott az ágya után, ugyanakkor rettegett az estétől a hotelszobában, egyedül, a televízió társaságában. Elhatározta, hogy kicsit még tekereg egy áruházban. Ott meleg van, normális emberek veszik körül, akiket megnézhet és megcsodálhat anélkül, hogy bántanák. Ez gyakori szórakozása volt, amikor levertnek érezte magát. Megbámulta a kövér öregasszonyokat, akiknek ödémás volt a lábuk, a sápadt, agyonstrapált, fiatal anyákat, az ideges eladónőket, akik egészségügyi szandált hordtak, és ez a látvány megvigasztalta.

A meleg légáramlat az áruház bejáratánál hívogatóan fújt szembe vele, és mint ilyenkor mindig, Antónia úgy érezte, a fuvallat egy varázsszőnyegre emeli. Mintha a valóságos világ kapujában állna, amelyen át egy borzongatóan csúnya, elvarázsolt országba lépne, amely halmokban tornyosuló, leárazott hupikék alsónadrágokból áll, és emberekből, akik ezeket hordani is hajlandók. Az üvegajtó előtti vasrácson, a szembeáramló meleg levegőn keresztül, egy hosszú, sötét hajú koldust pillantott meg. Ahogy elhaladt mellette, a férfi felnézett rá, s ő összerezzent. Öreg arcra számított, ez az ember pedig fiatal volt és szép. Címlaparc, gondolta automatikusan, és azt is tudta, hogy valahol már látta.

Rögtön eszébe is jutott, hogy hol. Botticelli egyik portréján.

Férfiképmás Cosimo il Vecchio medalionjával. A festményről készült képeslapot állandóan magával hordja a levéltárcájában, amióta tavasszal Firenzében járt.

Annyira hasonlónak tűnt számára a hobó és a Botticelli-kép, hogy megállt, előhúzta bőr hátizsákjából levéltárcáját, és felváltva bámulta a képeslapot és az ajtónál ülő férfit. Döbbenetes volt. Ugyanaz a hosszú barna haj, ugyanaz az erőteljes, mégis érzékeny arc. Sőt a hobó talán egy árnyalattal még szebb is volt, mint hasonmása a képeslapon. Az orra nem annyira széles, az álla rövidebb, és a szeme nem halványzöld, hanem sötétebb. A hasonlóság akkora volt, Antóniának erőt kellett venni magán, hogy felfogja, az a férfi, aki ott az áruház bejáratánál üldögél, nem

ugyanaz a férfi, akit a képeslapon lát. Tulajdonképpen csak a piros sapka hiányzott róla, és természetesen a kezéből az érem.

Antóniának hirtelen olyan érzése támadt, mintha filmen látná önmagát, amint bénultan áll a képeslappal a kezében, és a hobót bámulja. Az emberek úgy mozogtak kettőjük között, mint lassított felvétel egy videoclipben, és már csak az hiányzott, hogy énekelni kezdjen a szerelem csalárdságáról, az üres ágyról és a túl sok cigarettáról.

Antónia eltette a képeslapot, elfordult az ajtónál ülő férfitól, és sietve továbbment. Az embertömeg visszatért a megszokott sebességhez. Te ostoba romantikus tehén, szidta magát, beleestél egy képeslapon lévő, ötszáz éves öregemberbe.

Megállt az egyik turkálónál, és szórakozottan megtapogatott néhány bugyit. Egyszerűen csak ott akart állni, az alsóneműk között kotorászni, és egy kicsit olyasvalamire emlékezni, ami soha nem történt meg. Mindig csak addig jutott el, hogy elképzel dolgokat. A valódi események ellopakodtak mellette, miközben ő álmodozott róluk.

Májusban az ügynöksége Milánóba küldte, hogy estélyi ruhákat mutasson be. Nehéz, pompázatos ruhákat, mert dekoltázsát tekintve ő volt a tökéletes estélyiruha-modell, amint menedzsernője, Edda Bruck állította. A szép dekoltázs ritka adomány. A legtöbb lánynak olyan kicsi a melle, mint egy pingponglabda. Már csak dekoltázsként bocsátanak áruba,

gondolta keserűen Antónia. Egyre inkább az volt az érzése, mintha mellei vinnék körbe a világban. Átvették a hatalmat, ő már csak az utánfutó volt.

Milánóban beleszeretett Jean-Pierre-be, dekoltázsának fényképészébe. A legnagyobb ostobaság, amit csak egy modell elkövethet. Majdnem olyan butaság, mint azt hinni, hogy az ember lányából valaha még színésznő is lehet. Jean-Pierre négyszer mondta neki, hogy gyönyörű szép mellei vannak, és két és félszer feküdt le vele. Antónia a felet is számon tartotta, holott hódolója elaludt a kellős közepén. De mielőtt álomba merült, igézően a fülébe súgta:

– Vannak modellek, akik szívükben is modellek. Ezek rabszolganők. Sohasem lesznek igazán nagyok. De te, te más vagy. Te királynő vagy.

Erre a mondatra Antónia szíve majd kiugrott a helyéről, és azonnal azt hitte, hogy fülig szerelmes lett. Másnap úgy merült el a férfi szemének tükrében, mintha ez jelentené számára a jövőt. A férfi dicsérte a fényképezőgép mögül, dorombolt, mint egy kandúr, bókokkal árasztotta el.

Miközben Antónia az izgalomtól remegő ujjakkal lesminkelt, Jean-Pierre összepakolt, és eltűnt. Egyetlen búcsúszó nélkül, gondolta a lány újra meg újra kétségbeesetten. Úgy szenvedett, mint egy macska, ha csontját törte.

Másnap vonattal Firenzébe utazott, anélkül, hogy ügynökségének meghagyta volna, hol érhető el. Ez pedig egy modell számára majdnem egyenlő a halálos bűnnel. Először történt, hogy egyedül mozgott a világban. Nagyon vakmerőnek érezte magát, ugyanakkor remegett a félelemtől. Senki nem feltételezte volna, hogy Antónia félhet is. Ehhez túl nagyra nőtt, száznyolcvanhárom centi volt cipő nélkül. Az emberek rendszerint tőle féltek, a vasakaratú nagy Antóniától. Hogy akarata korántsem vasból volt, hanem csak a szemrehányásoktól való félelemből, s a kínzó kisebbségi érzéséből táplálkozott, erre senki nem jött volna rá. Fegyelmezettnek és nagyon stabilnak vélték. Különösen azért kedvelték, mert sok más modellel ellentétben neki nem volt szüksége örökös lelki masszázsra. Néha már maga is hitt a képben, amit róla alkottak, ezért óriási volt a meglepetése, hogy valójában mennyire félénk és riadt lett, alighogy egyedül ült a vonaton, és távolodni kezdett az állandó ellenőrzés biztonságától.

Fülére tette a walkmant, de a bömbölő zene sem tudta a rettegéstől hangosan zakatoló szívének zaját elnyomni. Elvonult előtte a kellemes táj, a Pó-síkság ezüstös nyárfáival, zöld rizsföldjeivel, és ő arra gondolt, hogy a parasztházakban amelyeket látott, emberek élnek, akik az ő problémáján csak nevetnének.

– Mi, elhagyott egy francia fotográfus? – kérdeznék. – Hála istennek! Képzeld, ha egy életen át a nyakadon maradt volna! Mamma mia, talán ezt akartad?

Egy darabig segített neki ez az elképzelés, de amikor a vonat hirtelen, a szabad táj közepén egyszer csak lassítani kezdett, végül pedig teljesen megállt, és már csak a kabócák hangját lehetett hallani a földeken, olyan nyugtalanság vett rajta erőt, hogy emberek társaságát keresve elindult a kocsikon át, de a vonat teljesen üresnek látszott.

Csak a negyedik kocsiban ült egy idős, feketébe öltözött asszony, és aludt. Antónia szíve szerint felköltötte volna, csak hogy valamilyen megnyugtató morgást halljon. Leült vele szemben, és bámulta a tájat. Amikor a vonat húsz perccel később megint elindult, az öregasszony felébredt. Éles szemmel végigmérte Antóniát, aztán a táskája után nyúlt, kivett belőle egy narancsot, és szó nélkül átnyújtotta neki. Antónia nem emlékezett rá, hogy valaha is olyan hálás lett volna, mint akkor. Amikor megérkeztek Firenzébe, nem szívesen hagyta el a vonatot és az öregasszonyt, mintha fel kellett volna adnia a biztonság utolsó bástyáját is.

Firenzében esett, hideg és barátságtalan volt az idő. Antónia céltalanul bolyongott a városban, amíg rábukkant az Uffizire, ahol aztán az egész délutánt töltötte, nem annyira a képek, mint a látogatók szemlélésével.

Az emberek úgy léptek fel előtte, mint valami színpadon: családok, párok és egyedülállók. A legjobban a párok érdekelték Antóniát. Csak kevés látszott közülük igazán boldognak, mégis irigyelte mindegyiket, mert egymással boldognak lenni talán nem is volt olyan fontos. Csak nézett és nézett, míg bele nem szédült az összes lehetséges férfi és nő konfigurációba. És minél tovább figyelte a párokat, annál inkább úgy érezte magát, hogy egy gömb fele. Emlékezett a gömbemberek teóriájára Platónnál, vagy valamelyik görögnél, akiről az iskolában hallott, és formálisan érezte a hiányzó felét, mint egy amputált lábú a hiányzó lábát. Fantomfájdalmak, valahogy így hívják.

Amikor az Uffizi zárt, még egyetlen képet sem nézett meg rendesen, ezért vásárolt egy halom képeslapot, hogy az elmulasztottakat később bepótolja.

Talált egy olcsó kis panziót a dóm mögött, amelyben egy amerikai lányokból álló turistacsoport lakott. Nyitott ajtóknál a folyosón keresztül társalogtak, kiabáltak, nevetgéltek. Antónia feküdt az ágyán, hallgatta őket, nézegette az Uffiziból hozott képeslapokat, és Jean-Pierre után vágyakozott.

Miért hiányzik nekem egy ember, akit egyáltalán nem is ismerek?, gondolta dühösen. Hogyan hiányozhat egy idegen?! Hogy szerethet bele az ember egy vadidegenbe? És miért hiszem, hogy valóban szeretek valakit, csak azért, mert ágyba bújtam vele? Ha csak csókolóztam volna, kávét ittam és flörtöltem volna

vele, most sokkal kevésbé fájna. Miért lesz egy kis szexen keresztül minden sokkal drámaibb? Ráadásul Jean-Pierre, mint szerető kimondottan csalódást okozott neki. Ötlettelen, rutinos és közömbös volt. Nem igaz, hogy a szex útján az emberek közel kerülnek egymáshoz. Csak sokkal sérülékenyebbek lesznek. Közelebb voltunk egymáshoz, amikor az ebédszünetben az öltözőben együtt ülve egy cigarettán osztoztunk. De lehet, hogy ez az érzés is csupán beképzelés. Ha mindent csak beképzelünk magunknak, akkor a fájdalommal is így van. Akkor minden csak kitalálás Hirtelen nagyon öregnek, magányosnak és bölcsnek érezte magát, és csak az a banális tény, hogy hirtelen éhség tört rá, homályosította el e felemelő érzését.

De amikor végigment a folyosón a nyitott ajtók között, és látta, hogy az amerikai lányok az agyakon heverésznek, irigyelte őket, amiért egy közösséget alkotnak. Képeslapokat írtak, sült krumplit ettek, harisnyát mostak a mosdókagylóban, festették magukat, nevetgélve cseverésztek, táncoltak a tranzisztoros rádiók bömbölő zeneiére, egyesek útikalauzt olvastak.

Antónia könnyedén be tudott volna társulni közéjük, és képes lett volna valamennyit maga köre gyűjtve, a vezetést a kezébe véve, villámgyorsan programot csinálni nekik. Ehhez nagyon értett. Mindig ő volt az, aki a minden országból összeterelt, szomorú, fáradt modelleket, akik a rendetlen öltözőkabinokban és sminkszobában ücsörögtek és vártak, és mindig csak vártak,

egyetlen kézmozdulattal maga köré hívta, kártyázott velük, vagy rávette őket, hogy közös jógagyakorlatokat végezzenek, megmutatta nekik, hogyan tudja az ember saját magának akupresszúrával megszüntetni a fejfájást, vagy csak egyszerűen ország-várost játszott velük. Emiatt Antóniát mindenki a társaság lelkének tartotta. A valóságban azonban csak azért tette mindezt, mert így remekül el tudta űzni mindent betöltő félelmét. Félelmét mindenekelőtt attól, ami még ebben az életben vár rá, félelmét a jövőtől, amely mint sűrű ködfelhő terpeszkedett előtte.

Miközben az enyhén izzadság- és vizelet-szagú folyosón továbbhaladva azon gondolkodott, milyen módon lehetne a legügyesebben kapcsolatba kerülni az amerikaiakkal, az egyik lány velőtrázó hangon süvöltött keresztül a folyosón:

– Europe stinks, doesn't it?[1] – Mire a környező szobákból hangos helyeslés volt a válasz. Antónia egy csapásra elvesztette kedvét, hogy szóba elegyedjen a lányokkal. Kirekesztettnek és fölöslegesnek érezte magát.

A hotel közelében három nem túl drága éttermet is felfedezett, azonban egyik mellett sem tudott dönteni. Kívülről kandikált be a párás üvegen keresztül. Sokáig figyelte az embereket, akik benn a kellemes melegben ételeik fölé hajoltak, de nem volt bátorsága bemenni. Nem tudta, miért lett hirtelen olyan gátlásos és tétova. Talán rettegett a többi vendég, vagy esetleg a pincérek

---

[1] (ang.) – Európa egy nagy szar, igaz?

barátságtalan pillantásától, mindenesetre majdnem három órán keresztül sompolygott, mint egy macska a három étterem körül, míg végül is olyan éhes lett, hogy az egyikbe belépett.

Úgy érezte, valamiféle próbát állt ki, és ezért most megjutalmazzák. Egy barátságos pincér csinos sarokasztalhoz vezette, az étel pedig remek volt. És amikor épp hozzá akart látni a főfogáshoz – máj velencei módra –, az egyik asztal mellől minden előrejelzés nélkül felállt egy sűrű, ezüstös hajú, csupalyuk piros pulóvert viselő hatvan év körüli férfi, aki hozzá hasonlóan szinten egyedül ült. Egy pár versszakot elénekelt egy romantikusan hangzó dalból, aztán visszaült, és tovább kanalazta levesét. Ez nagyon mély benyomást tett Antóniára. Ez volt a legbátrabb és legmegrázóbb dolog, amit valaha is látott.

Hirtelen olyan magányosnak érezte magát, mint még soha azelőtt. Iszonyú honvágy tört rá. De az otthon, az is csak kitalált dolog volt, egy érzés, mint a vattacukor, édes és ragadós. Az otthon szerinte semmiképpen sem egy földrajzi fogalom, hanem csakis egy férfi lehet, aki kell hogy valahol a jövőben rátaláljon, de akiről még igazi elképzelése sincs. Mi lesz, ha a szerencsétlen véletlenek láncolatában egyszerűen elpasszolja, mint egy buszt, amelyik csak egyszer áll meg az életben a számára?! Mi lesz, ha ő az adott pillanatban épp az utca rossz oldalán áll?! Vagy meg sem látja a buszt, mert rossz irányba néz?! Elszorította torkát a félelem, hogy elrontotta az életét. Hogy ne törjön ki rajta a sírás az étterem

kellős közepén, rendelt gyorsan egy karamellkrémet, egy kávét és egy amarettót, s közben irtó nagyvilágінak érezte magát. Aztán, hogy elterelje kínzó gondolatait, kiterítette maga előtt az asztalon képeslapjait, és kibökte közülük a férfi képét a medalionnal, Sandro Botticelli festményét 1474-ből.

Férfiképmás Cosimo il Vecchio medalionjával állt a képeslap hátoldalán. Szimpatikus, jó külsejű jelenség. Elképzelhetetlen volt Antónia számára, hogy ez az ember több mint ötszáz évvel ezelőtt élt. Lehetetlen, hogy már ötszáz éve halott! Úgy festett, mint bárki, akivel az utcán ma is összefuthatna. Mint egy harminc év körüli, baloldali gondolkodású politológia docens, filmrendező vagy újságíró, egy férfi, akinek az első kávé mellett mindent elmesélt volna magáról, egy szép férfi, aki megérti őt. Álmai lovagja. Lehetséges, gondolta leverten, ez volt az a férfi, akivel találkoznia kellett volna, és csak e szerencsétlen, aprócska ötszáz éves időeltolódás miatt – mi az az ötszáz esztendő, figyelembe véve az örökkévalóságot?! – kerülték el egymást.

Visszafelé a panzióba menet követte néhány fiatal suhanc. Valamit kiabáltak neki olaszul, amit nem értett, aztán angolul tettek egyértelmű ajánlatot. De amikor megállt és megfordult, hogy leszidja őket, riadtan pislogtak rá és idétlenül nevetgéltek. Nem voltak még tizenöt évesek sem. Antónia gyorsan továbbment. A fickók még különböző jókívánságokat küldtek utána, amelyek értelmét csak hanghordozásukból vélte kivenni.

Az éjszakai portás, egy nagy, mélabús tekintetű férfi, szó nélkül adta át neki a kulcsot. A lépcsőház felől még mindig az amerikaiak visongása és nevetgélése hallatszott. Az éjszakai portás ugyancsak szó nélkül rámutatott egy nagy táblára, amelyre gondosan megrajzolt betűkkel felírta: PLEASE BE SILENT AND ENJOY THE CULTURE. Majd sóhajtva megrántotta a vállát. Antónia együttérzéssel nézte, amint felakasztja a táblát a lépcső mellé. A férfi lassan felé fordult, és rámosolygott. Antóniának hirtelen olyan jólesett volna a karjaiba vetni magát. Ehelyett azonban csak intett neki, és gondosan kiszámított csípőringással, elegánsan felvonult a széles, piros szőnyeggel bevont lépcsőn. S míg be nem fordult a szobájához vezető folyosón, hátában érezte a férfi tekintetét.

Egy rakás nő, és mind férfi nélkül, gondolta, amint elhaladt az amerikai lányok szobái mellett. Most pizsamában vagy pólóban hevertek ágyaikon, és olcsó vörösbort ittak. Valamennyien nők, mint én, akik éjszakai portások, taxisofőrök, pincérek karjaiba vetnék magukat, ha azok megígérnék nekik, hogy teljesítik álmaikat.

Antónia rögvest a folyosó végén lévő WC-re ment, hogy kihányja vacsoráját. Mindig így csinálta. Olyan könnyen túltette magát rajta, mintha csak az orrát fújta volna ki. Ilyen módon nem volt problémája az alakjával. Súlyát szerződése ötvenhat kilóban kötötte ki. Két kiló feletti súlytöbbletnél a kirúgás veszélye

fenyegette. Egyetlen modellt sem ismert, aki ne szedett volna valamilyen víz- vagy hashajtót, vagy rendszeresen ne hányt volna, hogy tartsa a súlyát.

Szobájában levetkőzött, és kritikus szemmel megvizsgálta meztelen testét a szekrény tükrében. Nem lelkesedett érte túlságosan. Egy rúzzsal feldarabolta, majd az egyes darabokat megszámozta, míg úgy nézett ki, minta marha a hentesnél kiakasztott táblán. A combjának 5-öst adott osztályzatként. Zsíros hús. A hasa 4-est, karja 3-ast, a feneke 7-est kapott. Sokáig gondolkodott mellei osztályzatán. Ez volt a legnagyobb vagyona, ugyanakkor irtózott tőle. A férfiak áradoztak róla. A nők irigyelték érte. A kisgyerekek lelkesen estek neki, és bökdösték ujjukkal. Mindenkinek volt benne öröme, rajta kívül. Mindenki azt állította, hogy szép. De ez a szó számara nem jelentett semmit. Naponta körül volt véve szép emberekkel, akiknek szép bőre, szép haja, szép szeme, szép ajka, szép lába volt, és nem rettentek vissza semmiféle erőlködéstől, hogy mindezt még szebbé tegyék, amíg olyan szépek nem lettek, hogy a mindenkori magazinok, ruhatervezők és fotósok igényeinek is megfeleltek. Csak egy szép ember, aki nem irigyli őt szépségéért – ezt már megtanulta – lehet képes megérteni, hogy szépnek lenni nem jelenti azt, hogy az ember szépnek is érzi magát. Egy szép férfi, mint például ez az ismeretlen a képeslapon.

Az ágyára dobta magát, és előkotorta a lapot a táskájából.

– Hé – mondta halkan a képeslapon lévő férfinak. Elképzelte, hogy a férfi látja őt, amint fekszik az ágyon. Egy nagy butuska lány, aki úgy csinál, mintha felnőtt lenne, de lelkében alig ötéves. – Már ötszáz éve halott vagy, még a csontjaid sincsenek meg – mondta neki, és megkísérelte ezt elképzelni. És hogy a saját teste is elenyészik, szétesik egyre kisebb részekre. A gondolat nem is riasztotta különösebben. De hol – és ez a kérdés már nehézséget okozott neki –, hol marad ebben a kupac porban Antónia?

– Lehet, hogy te vagy a por a cipőmön – viccelődött. – Lehet, hogy ma keresztülgyalogoltam a földön, ami alatt feküdtél? Nagyon is lehetséges, elvégre te is firenzei voltál. Lehet, hogy itt vagy velem ebben a szobában. – Hangosan felnevetett, de hangja erőltetetten, hamisan csengett.

– Hiszel benne, hogy ezen a világon minden embernek, minden időben él valahol egy megfelelője? – kérdezte a férfitól.

– Nem – felelte az. – Ez csak romantikus zagyvaság.

– Miért? – kérdezte Antónia.

– Mert a természet nem képes ilyen komplikált teljesítményekre.

– De olyan szép lenne, nem?

– Igen, valóban szép lenne.

Kínos volt a saját hangját hallani, de egyszerűen nem tudta abbahagyni. Mindent elmesélt a képeslapon lévő férfinak, ami csak eszébe jutott. Még azt is elmondta neki, amit egyébként

senkinek soha, hogy szégyelli nagy melleit, és hogy még soha nem élt meg orgazmust.

– Ezt nem hiszem – mondta az ismeretlen –, ezt egyszerűen nem tudom elhinni.

– De – kuncogott Antónia. – Ez az igazság. Úgy csinálok, mintha. És azt hiszem, nekem jobb is így. Nincs rá szükségem. Ugyanúgy, mint ahogy soha nem akarok annyira berúgni sem, hogy ne tudjam, mit csinálok. Emiatt tartózkodom a kábítószerektől is.

– Gyáva – mondta a képeslapon levő férfi.

– Lehet – válaszolta Antónia. Aztán mesélt neki kifinomult, letargikus apjáról, és sovány, energikus anyjáról, elfuserált bátyjáról, aki minden tanulmányát megszakította és évek óta pszichiátriai kezelés alatt áll, álmáról, hogy színésznő lesz belőle. Bevallotta, hogy kezdetben néha-néha pornólapoknak dolgozott, és most páni félelem gyötri, ha arra gondol, hogy ezek a fotók valahogyan anyja gondosan ápolt kezébe kerülhetnek. Elképzelte anyját, amint a rémülettől dermedten mered leánya csillogó meztelen képére, és csak a merev Chanel-kosztüm óvja meg attól, hogy a szégyentől összerogyjon.

– De tudod – mondta a férfinak –, ezek a meztelen fotók több örömet okoztak, mint bármi más. A különböző pózok voltak a legizgalmasabb ruhák, amiket valaha is felpróbáltam. Az a lány

már egyáltalán nem is én voltam. Egy darabig hallgattak, aztán Antónia szólalt meg:

– Anyám mindig azt mondta nekem, hogy a szerelem olyan, mint egy homokzsák. Minden férfi, akivel az ember ágyba bújik, fúr egy-egy lyukat rajta, így egyre több homok szivárog ki belőle, míg a végén csak egy üres, öreg porhüvely marad. Szerinted igaz ez?

– Igen – felelte a férfi. – De van, akinek nagyobb a homokzsákja, mint a többieknek.

– Köszönöm – mosolyodott el Antónia. – Te vagy az első férfi, akivel igazán jól el tudok beszélgetni.

Elnémult, a képeslapot még mindig a kezében tartotta. Valami elérhetetlen utáni vágy és valami elveszett utáni szomorúság érzésének különleges keveréke lett úrrá rajta. Ezzel az érzéssel aludt is el.

Másnap reggel, amikor felébredt, olyan értelmesnek és aktívnak érezte magát, mint ahogy azt normálisan elvárták tőle, az elmúlt éjszakára pedig úgy gondolt, mint ostoba, kicsit kínos álomra. Összepakolta holmiját, hogy visszatérjen Milánóba, és bejelentés nélküli távozásáért elnézést kérjen menedzsernőjétől. A képeslapot bedugta a levéltárcájába, és csak egyszer vette még elő, amikor Milánóban egy felhőszakadás elől egy kis sötét templomba menekült, és ott elektromos áldozati gyertyákat fedezett fel, amelyeket az ember egy apró kapcsolóval meggyújthatott, miután

fizetett néhány lírát. Ezt olyan elragadónak, és ugyanakkor olyan prózainak találta, hogy egy gyertyát ő is mindenáron meg akart gyújtani. És ekkor megint eszébe jutott az ismeretlen. Kivette a képeslapot, és szívből kívánta, hogy találkozzon a férfival. Meggyújtotta a gyertyát, és röviddel később már el is felejtette kérését, míg jó fél évvel később Münchenben az áruházba betérvén meg nem látta az ajtónál ülő hobót.

Szívesen megszólította volna, hogy beszéljen neki a különleges hasonlóságról, de nem volt hozzá bátorsága. Megint ugyanaz a megmagyarázhatatlan félénkség szállta meg, mint Firenzében. Céltalanul sodródott keresztül az áruházon, miközben különböző megszólításokon tépelődött, végül azonban egyiket sem tartotta megfelelőnek. A kalaposztály előtt elhaladva megpillantott egy vörös sapkát. Egy barettet vörös bársonyból, pont olyan fejfedőt, amilyet a férfi a képeslapon viselt. Izgatottan megvásárolta, és máris megszületett a tökéletes terv, amit gyorsan és akkurátusan meg is valósított. Csupán egy tiszta és határozott tervre volt szüksége, máris úgy működött, mint a távirányítású játékautó. Az egyik édességes pultnál vett egy csokoládétallért arany sztaniolpapírban, a fotórészlegben szélsebesen vásárolt egy polaroidkamerát, néhány filmet, aztán lélekszakadva igyekezett vissza a bejárathoz. Kézzel-lábbal hadakozva tört keresztül az embertömegen, mintha csak az életéről lenne szó. És amikor egy kis gömbölyű eladónő az útját állta, s táskájánál fogva

visszatartotta, hogy bocsánatkérést követeljen durva lökdösődéséért, Antónia már tudta, hogy ez a közjáték pont annyi időt vesz igénybe, hogy későn érkezzen.

És valóban, a koldus eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Antónia az utcán sem látta sehol. Amilyen csalódott volt, ugyanolyan hálás is azért, hogy mostantól kezdve biztos cél lebegett szeme előtt. S bár meglehetősen bizarrnak tűnt az ötlet, hogy ezt az embert csak azért akarja újra megtalálni, mert ötszáz évvel ezelőtti hasonmásának azon a bizonyos magányos firenzei éjszakán mindent elmesélt magáról, azonban ez egy percig sem tántorította el elhatározásától. Biztos volt benne, hogy meg fogja találni. Ezért amikor csak az utcára lépett, a polaroidkamerát, a vörös bársonysapkát, a csokoládétallért és a képeslapot állandóan magával hordta, mint egyesek a horgászfelszerelésüket, ha a folyóhoz mennek.

Megkérte szigorú, egyébként anyáskodó természetű menedzsernőjét, Edda Bruckot – aki csak tacskóját szerette jobban, mint a modell lányokat –, hogy az elkövetkező időkben Münchenen kívül ne vállaljon számára fotózást. Antónia, aki egyébként soha nem hazudott, ezúttal hajmeresztő történetet talált ki válófélben lévő húga halálosan boldogtalan kutyájáról, amire most neki kell vigyáznia, amíg eldől, melyik félhez kerül az állat. Maga is csodálta élénk fantáziáját, amely az ügy érdekében valósággal szárnyalt, és kicsit szégyellte is magát, hogy hazudik

Eddának, de úgy érezte, mindent meg kell tennie, hogy ezt a férfit megtalálja, s egyszer s mindenkorra rendet teremtsen az életében.

Mindennap elment az áruházhoz, ahol először látta, de a koldus soha nem ült a bejáratnál. Átfésülte az áruház körüli utcákat is, minden eredmény nélkül. Sőt, hajnalok hajnalán többször elment a hajléktalanok menhelyéhez, és az utca másik oldaláról figyelte, nincs-e azok között, akik szürke kabátban pottyantak ki reggel az épületből, mint bogarak a skatulyából, egy darabig kábán álldogáltak, majd szemmel láthatóan felgyorsulva szétszóródtak.

Munkáját szinte transzban végezte. Közönyösen viselte, hogy fehérneműben fényképezik, érzékien, csábítóan, ártatlanul, romlottan, durcásan, öntudatosan pillantotta kamerába, ahogy a fényképész megkívánta. Hagyta, hogy egy nemi erőszakról szóló riporthoz megkötözzék, a ruhát látványosan letépjék róla, órákon át feküdt félmeztelenül egy műanyag erdőben a stúdióban, és azon gondolkozott, hol keresse tovább emberét – miközben többen azon fáradoztak, hogy az erőszakoskodó hátát és az ő horzsoltra sminkelt dekoltázsát egy képbe fogják be. Ez idő alatt úgy hatott a többiekre, mint aki különösen boldog és kiegyensúlyozott. Menedzsernője, Edda nem győzte dicsérni professzionális beállásait és bőre minőségét. Professzionális azt jelentette, hogy már nem volt olyan savanyú, mint néhány héttel ezelőtt, a jó bőr pedig a férfiak nélküli szolid életvitel jele volt

Aztán meghívta Antóniát vacsorára egy drága divatos lokálba, ahol csinos lányok lebzseltek és hencegő férfiak ostoba meséit hallgatták, miközben azt remélték, hogy valaki majd felfedezi őket.

– Kedvesem – kezdte Edda a lazac fölött –, nagyon jó irányba fejlődtél, és most következik a jutalom. – Antónia rosszat sejtett.

– Kedvesem – mondta Edda, amikor feltálalták a loup de mert –, megkapod életed nagy lehetőségét. – Aztán többé-kevésbé megparancsolta Antóniának, hogy írjon alá egy exkluzív szerződést egy napozókrémeket előállító céggel, amit klasszikus bikini alakja miatt ajánlottak fel neki.

Antónia titokban lefordította magának az ajánlatot: már 24 éves vagy, és hamarosan nem tudlak sehová bedugni, egy exkluzív szerződés pedig valóságos nyugdíj egy modellnek. Köztünk maradjon, a napozókrémes pasasok természetesen a nagy melleid miatt harapnak rád, de szerencsére te már okosabb vagy annál, minthogy abban a hitben ringasd magad, hogy nincs rá szükséged.

Antónia bólogatott, néha annyit mondott, hogy hmm, vagy aha, és közben azt gondolta, tehát így érzi magát az ember, ha kicsontozzák. Puha és remegő, egyébként nem is fáj, csak csúszós és hideg, mint egy döglött hal, amit az ember kezébe nyomnak. Edda átnyúlt az asztal fölött, és megszorította Antónia karját.

– Kedvesem – mondta –, örülök neki, hogy megkapod ezt a lehetőséget. – Rendelt egy csokoládékrémet, hogy megünnepelje a

napot, aztán úgy nézett körül az étteremben, mint csuka a pontyostóban, új modellhúsra vadászva. Antónia ismerte ezt a pillantást, amely kemény és gyors volt, az ember alig vette észre. Mint lézersugár hatolt át egyeseken, gyorsabban és precízebben tudta a testek értékét megsaccolni, mint bármilyen strici.

A csinos lányok, akik a bárpultnál ültek sorban, mint a verebek a villanydróton, Edda pillantására kinyújtóztak, és vágyódó pillantást vetettek Antóniára. Antónia pedig szinte érzékelte, amint az irigységhullám átcsap fölötte. Kicsinek, védtelennek és magányosnak érezte magát. Szinte felfoghatatlan volt számára, hogy fényképe évek óta minden menő divatlapban megtalálható volt. Ezek a fotók most mind úgy tűntek neki, mint egy álom részei, ugyanúgy, minta lányok a bárnál, egyik sem volt valódi. Kiment a WC-re, hogy rutinosan kihányja vacsoráját, majd kiöblítette a száját, és újrafestette ajkát.

Megnézte magát a tükörben, és azt gondolta, ez lehet a vég.

Amikor visszaért a helyiségbe, látta, hogy asztaluknál máris ott ül egy lány a bárból, és Edda felírja a telefonszámát.

– Kedvesem – mondta Edda –, nézd meg ezt a jelenséget!

Antónia belenézett a lány átlagosan csinos arcába, és unottan bólintott. Vette a táskáját, futó puszit nyomott Edda arcára, tisztelettudóan megköszönte a meghívást és ment. A bárnál ülő lányok tekintete megannyi késként fúródott a hátába.

Ahogy kilépett az étteremből, azonnal megpillantotta őt. A bejárat előtt ült, és egy üres konzervdobozt tartott a járókelők elé, amelyben néhány pénzdarab csörömpölt.

– Hé, maga – szólt oda egy nagyon elfoglaltnak látszó, kék szövetkabátos férfinak, aki fehér szőrmét viselő hölgyet cipelt a karján, akár egy esernyőt. – Fogadjunk, hogy magának van egy kis aprópénze a számomra.

Azok ketten egy pillanatra megtorpantak, a szövetkabátos végigmérte a fiatal koldust, közben a szőrmés hölgy súgott valamit a fülébe. Erre kivette pénztárcáját a kabátzsebéből, néhány pénzdarabot belepotyogtatott a konzervdobozba, és magával vonszolva a szőrmés hölgyet, gyorsan továbbvonult. A koldus kivette a pénzt a dobozból, megforgatta az ujjai között, megcsóválta fejét, és most Antónia felé fordult, aki egész idő alatt az étterem bejáratánál állt, és tágra nyílt szemmel bámulta.

– Líra. A seggfej néhány koszos lírát adott! – mondta, és jóízűen nevetett hozzá. Antónia bizonytalanul visszamosolygott. De hiszen megtalálta őt! Vagy ő találta meg Antóniát?! Mindenesetre most lelkesednie kellene, de az első sokk után csak fáradtnak és közömbösnek érezte magát. Terve most tökéletes ostobaságnak tűnt. Mit akarok én egy hobóval?, gondolta.

– Hé, te – szólt rá a férfi, és megjátszott gyámoltalansággal mosolygott–, szükségem lenne egy ágyra ma éjszakára. Nem tudsz egyet?

Antónia rámeredt, és nem válaszolt. Aztán mély lélegzetet vett, mintha egy ugródeszkán állna, odalépett hozzá, előkapta táskájából a képeslapot, a vörös sapkát, a csokoládétallért. Szó nélkül ráadta a sapkát, kezébe nyomta a tallért, elővette a polaroidgépet, és csinált róla egy felvételt. A férfi kissé csodálkozó arckifejezéssel hagyta, tegyen vele amit akar. Antónia leült mellé, kezében a képpel. A tejszínű fotórétegen először a világítóan vörös sapka jelent meg, majd a tallér, lassan a haj kontúrját is ki lehetett venni, és utoljára előbukkant az arc. Olyan volt, mintha a múlt és a jövő ködéből a firenzei férfi lépett volna oda hozzá, élete kellős közepébe.

Antónia győzedelmes arccal tartotta a hobó orra elé a firenzei képeslapot és a polaroid felvételt.

– Hümm – mondta az, de nem látszott különösebben döbbentnek. – Meglehetősen hasonló, mi?

– Hetekkel ezelőtt láttam magát a Leopold utcában a Hertz bejáratában ülni. Azóta keresem, hogy ezt megmutathassam – mondta Antónia.

A férfi tekintetén látszott, úgy véli, nem egészen komplett.

– Nagyon kedves – morogta.

– Ezt az embert több mint ötszáz éve festették le – magyarázta neki Antónia komolyan.

A hobó megrántotta a vállát. – 2500-ban valamilyen lány megtalálja a szemeiben ezt a polaroid felvételt, aztán keres egy

férfit, akire hasonlít, és ha megtalálta, azt mondja neki, hogy kereste, mert hasonlít a férfira a fotón, amit ötszáz évvel ezelőtt csináltak.

– Igen, lehetséges – bólintott komolyan Antónia.

– Mit jelent ez? – kérdezte a hobó, és máris folytatta: – Kutyaszart.

– Nem – ellenkezett Antónia. – Ez azt jelenti, hogy az embernek évszázados rokonai vannak. Lelki rokonai vagy ilyesmi.

Elvette a férfitól a képeslapot.

– Azt hiszem, mi jól megértettük volna egymást.

– Ja úgy – mondta a férfi, és felállt. Levette a sapkát és visszaadta, közben végigmérte Antóniát. Szórakozottan kihámozta a csokoládétallért a sztaniolpapírból, és megette. – Lehet, hogy valóban a hasonmása vagyok, és mi is megértjük egymást – közölte gúnyosan.

Antónia meglepődött, hogy ilyen gyorsan kapcsol, és elpirult.

– Hol laksz? – kérdezte a férfi, és Antónia megnevezte a hotelt.

– Ki fizeti? – kérdezett az tovább.

– Napidíjat kapok – válaszolta Antónia.

– Hmm – kezdte a hobó –, lehetne szó róla, hogy letusoljak nálad, a szobapincérnél rendeljek valamit a költségedre, és néhány órácskát az ágyadban aludjak?

– Természetesen – mondta Antónia habozás nélkül. – A legcsekélyebb mértékben sem zavarna.

Alighogy rávetette magát az ágyára, a férfi máris aludt, még a leukoplaszttal nyomorultul összetartott Krisztus-papucsok is a lábán maradtak. Antónia óvatosan melléfeküdt, és tanulmányozta az arcát. Olyan különösen ismerősnek hatott, s amint vigyázva megsimította homlokát, olyannak érezte a bőrét, mintha a sajátja lenne. Mint a képeslapon lévő férfi, homályosan saját magára emlékeztette, mintha egy varázstükörbe pillantana. Ha férfiként jöttem volna világra, gondolta, úgy néznék ki, mint ó.

Johnnynak hívták, vagy legalábbis így nevezte magát. További részletek közlése elől mereven elzárkózott. Teljesen lényegtelen minden, jegyezte meg, miközben egy tányér nagyságú marhaszeletet nyelt magába. Antónia nevét nem is akarta tudni, csak egyszerűen Moszkitónak nevezte, mert röptében vetette rá magát, hogy a vérét szívja.

– Én? Ki itt a vérszívó? – kiáltotta Antónia megbotránkozva, holott a valóságban meg volt hatódva, és hízelgőnek tartotta, hogy becenevet adott neki.

– Én csak a pénzedet veszem el, te viszont a lelkemet akarod – felelte a férfi. Antónia ezen elgondolkozott, mire ő hangosan felkacagott. – Te mindent elhiszel, amit bemesélnek neked, mi?

Egy húzásra kiitta a harmadik üveg sört, böffentett egyet, és rázuhant az ágyra.

– A tusolást eltolom egy későbbi időpontra, amennyiben egyetértesz vele – mondta, és másodperceken belül elaludt.

Boldog vagyok, boldog, boldog!, gondolta Antónia. Miért, miért, miért?!

Ébren feküdt egész éjjel, és úgy érezte magát, mintha most ment volna férjhez, vagy legalábbis úgy képzelte, hogy olyankor így érezheti magát az ember, pihekönnyűnek, felemelkedettnek és felszabadultnak egy időben.

Másnap tizenegy órakor, amikor a férfi felébredt, azonnal felült, és kifejezéstelen arccal meredt rá. Antónia, aki már órák óta mozdulatlanul feküdt mellette, és feszülten várta ezt a pillanatot, rettegett, hogy a férfi nem fog rá emlékezni, ő azonban máris megszólalt:

– Halló, Moszkitó, te is ébren vagy?

Antónia lelkesen ugrott fel, és egy izgatott, fiatal kutya módjára futkosott körbe a szobában.

– Mit akarsz reggelizni? Van amerikai reggeli, francia, természetesen német, müzli, de ehetsz újra marhaszeletet is, ha akarsz. A ruhádat kimosatjuk, még ma este visszakapod.

Tudok neked újat is venni, pénzem az van, emiatt ne fájjon a fejed…

– Moszkitó – szakította félbe a férfi –, vegyél levegőt! – Antónia elnémulva nézett rá. – Gyere ide! – parancsolta a férfi.

Antónia bizonytalanul kúszott az ágyon keresztül hozzá. A férfi megfogta a derekát, magához húzta, és átölelte. A por, izzadság és avas zsír szagának keveréke, amit Antónia egész éjjel úgy szívott magába, mintha a világ legbódítóbb parfümje lenne, szédítően hatott rá. Ezekben a karokban épp úgy érezte magát, ahogy mindig is remélte, ha majd eljön a nagy szerelem. Miközben belülről ujjongott, hogy végre megtalálta azt, amire vágyott, agyának egyik parányi sarkában sajnos nagyon is tudta, hogy nincs az az ember, aki ezt az érzést mindenkorra meg tudja adni számára. De, de, de, suttogta némán maga elé Johnny ritmusában. Johnny képes rá, csak ő. Teljesen mellékesen, miközben gondolataival volt elfoglalva, megélte élete első orgazmusát, s ez nem is volt különös, inkább csak szükségszerű igazolása annak, amit már tudott. ő az igazi. Álmai lovagja.

S ezt hitte is nagyon sokáig. Egészen addig, míg hónapokkal később Limában a Hotel Bolivarban mellette feküdt a frissen mosott, illatos huzatú ágyban, s amint a megszokott módon hozzá akart bújni, hirtelen teljesen idegennek érezte. Mintha Johnny színt váltott volna, akár egy kaméleon. Képtelen volt felismerni őt, holott nem történt semmi, nem veszekedtek, még csak enyhe nézeteltérés sem volt köztük, semmi, amire emlékezni tudott volna.

Eddig csak egyetlenegyszer veszekedtek, amikor Antónia titokban, miközben ő aludt, levágta a haját, mert feltételezte, hogy

tetvek és egyéb paraziták vannak benne. Antónia szerint tulajdonképpen nem is látszott, hogy egy kicsit belevagdosott a hajába, de Johnny, alighogy felébredt, azonnal észrevette. Meglehetősen ingerült volt. Halk, vékony hangon közölte a lánnyal, hogy egy kicsit elgaloppírozta magát, felhúzta szandálját, és eltűnt.

Az ezt követő órákban Antónia felváltva remegett a félelemtől, hogy nem jön vissza; és a dühtől az átkozott hobó-koldus szerep miatt, amit azért játszott, hogy – mint mondta – seggbe rúgja a materializmust. Ennél a mondatnál mindenesetre hatalmas kő esett le Antónia szívéről. Tehát nem tartozik valóban a társadalom kivetettjei közé. Mindjárt tudta. Nincs igazán szüksége rá, hogy kolduljon, ő akart koldulni. S ez nagy különbség. Az egyetemen tanult egy kis szociológiát, történelmet és politológiát, a kor három klasszikus tárgyát. Egy időre csatlakozott a berlini „Bolyongó kolduslázadókhoz", aztán amikor a nénikéjétől örökölt százezer márkát, és a továbbiakban megszűntek gondjai a jövőjét illetően, abbahagyta tanulmányait, ejtette a kolduslázadókat és a politikai harcot, és már csak saját személyiségének továbbfejlesztésén fáradozott, ahogy ő ezt nevezte. Elkezdett koldulni, hogy a burzsoázia minden értékszemléletétől elszakadjon, és hogy seggbe rúgja a materializmust. Antónia mindezt elragadóan erkölcsösnek, csodálatra méltónak és tisztának találta. Ezzel a tartással Johnny őt is megváltotta a divat

és a reklám mocskos, züllött, kapitalista világától, mint valami súlyos bűntől. Titokban csodálkozott is rajta, hogy munkája miatt nem veti meg. De épp ellenkező volt a férfi reakciója. Elkísérte majdnem minden fotózásra, és türelmesen várt rá valamelyik sarokban. Szívesen járt divatbemutatókra, amelyeket Edda szervezett számára, miután Antónia nem volt hajlandó aláírni az exkluzív szerződést a napozókrémeket előállító céggel. És olyankor Johnny ott ült ócska gönceiben, borotválatlanul, elfilcesedett hajjal, széles vigyorral az arcán a legelőkelőbb társaságban, akik megcsodálták, mint ritka állatfajtát. Antónia pedig büszke volt, hogy olyan férfi tartozik hozzá, akinek semmi köze ezekhez az emberekhez, akik csak fintorgó orral tűrik meg jelenlétét. Bátornak, szokatlannak és függetlennek érezte magát. Johnny által egy kicsit megint sztár lett belőle, mert a kombináció, „hobó és szép lány" mindenkinek megmozgatta a fantáziáját. Mindenesetre néha, és idővel mindig hevesebben kívánta, hogy Johnny legalább otthon venné le szakadt, koszos ruháit, adná fel koldus szerepét, borotválkozna meg és tiszta inget venne magára. Ruháinak áporodott izzadságszaga, a kosz a hajában, a körmei alatt és több napos szakállában, hirtelen zavarni kezdték. Egyre kevésbé tudta elnézni, hogy mindent kézzel evett – a polgári szokások elleni tüntetés gyanánt –, és aztán zsíros kezét mocskos farmerjába törölte. Már nem bűvölte el, mint kezdetben, hogy állandóan hangosan fingott és böfögött. Gyűlölte már a koldus

szerepet. És így történt, hogy egyik délután, amint mellette feküdt, határozott kézzel levágta a haját. Miközben hallgatta, ahogy a férfi dühöngve lerohan a lépcsőn, már meg is lepődött azon, hogy eltűnése milyen drámai hatást váltott ki belőle. Az volt az érzése, hogy nélküle még lélegezni sem tud. Öklendezett, mintha fuldokolna, és a félelemtől, hogy soha többé nem jön vissza, hánynia kellett. Kikotorta a papírkosárból a levágott hajakat, és mint hamut, a fejére szórta. Ez volt az egyetlen, ami megmaradt tőle. Hisz nem volt még egy fogkeféje sem.

Amikor egy teljes nappal később végre megint hazajött, a lány könnyek között esküdött meg rá, hogy soha ilyet nem tesz, hogy szereti őt úgy ahogy van, míg Johnny dühe lassan-lassan elpárolgott, és minden ment tovább úgy, ahogy eddig. Antónia dolgozni járt, ő pedig ritkán, csak ha valami élményre vágyott, koldulni.

Egy szép napon Antónia megszólalt, miközben a haját mosta és Johnny mellette ült a WC-n (soha többé nem akart még egy férfit, aki ezt az ő jelenlétében teszi – összességében egész kedélyesnek találta a dolgot, csak az zavarta, hogy Johnny megkövetelte, bármikor bejöhessen a fürdőszobába, még akkor is, ha ő épp a dolgát végezte), tehát megszólalt, csak úgy hangulatból, minden gondolkodás nélkül, hogy olyan szívesen elutazna vele valahová. Még ki sem mondta, máris megbánta. Van annál nyárspolgáribb, mint utazgatni? De amikor ránézett Johnnyra, látta, hogy a szeme

egészen furcsa módon csillog. Mintha valami varázsszót mondott volna ki. Egyik napról a másikra Johnny a koldusból Johnny a világjáró lett. Ő már mindenütt volt. Remekül kiismerte magát. Tudta, hol lehet a legolcsóbb repülőjáratokat, a legjobb hátizsákokat, a legkönnyebb hálózsákokat kapni.

Hogy szükség van-e oltásra, szúnyoghálóra, maláriaprofilaxisra. Mindent tudott. Még az utazás célját is. Dél-Amerika, Peru, döntötte el egyedül. Hátizsákkal keresztül az Andokon.

Antónia előtt már a gondolattól is enyhén elsötétült a világ. Utálta a hátizsákturizmust, és mindenféle testi megerőltetést. Ám ez az elképzelés Johnnyt annyira fellelkesítette, hogy hobó-allűrjeit is teljesen elfelejtette, hirtelen elkezdett borotválkozni, tusolni, még a haját is mosta, és nem neheztelt akkor sem, amikor Antónia három új inget (koptatott farmeringeket) vett neki, egy második farmernadrágot, zoknikat és alsónadrágokat (fekete selyemből) Yves Saint Laurent-től, amelyekről előrelátóan eltávolította a címkét. S mivel végre pont úgy nézett ki, ahogy a lány mindig szerette volna, elhatározta, hogy elnéző lesz vele.

Megérkeztek Limába, és amikor Antónia a hosszú repüléstől holtfáradtan botorkált le a gépről, már tudta, hogy ezt a várost gyűlölni fogja. Káprázató napsütésre és a tenger sós illatára számított, ehelyett az ég borúsan szürke volt, szemerkélt az eső, a levegő pedig benzinszagtól bűzlött.

Bepréselték magukat egy gyűjtőtaxiba, két freiburgi lánnyal, akik hatalmas hátizsákokat cipeltek, és egy idősebb kaliforniai házaspárral, akik amint helyet foglaltak, máris útikönyvükbe mélyedtek. Így utaztak a központba, kopár betonfalak mentén, amelyekre vörös csillagokat és politikai jelszavakat mázoltak, hullámlemezből és kartonból összetákolt szegényes kunyhók, törmelék- és szeméthegyek, rongyos emberek, meztelen gyerekek, kolduló nyomorékok között. Antónia még soha nem látott ilyet közelről, de ezek a képek alapjában véve ismerősek voltak számára a televízióból, így a valóságban már meg sem rázták. Ugyanolyan együttérző igyekezettel nézett ki az ablakon, mint a képernyőre szokott ilyenkor. Johnny felé fordult, és a keze után nyúlt. A szinte vég nélkülinek tűnő utazás után lerakta őket a taxi a központban, a szürke, tomboló forgalmú Plaza de Armason. Mintha idegen égitestről pottyantak volna le, úgy álltak ott, Johnny, Antónia és a két lány Freiburgból, színes hátizsákjaikkal. Az amerikai házaspár kellemes perui tartózkodást kívánt mindannyiuknak, majd beszálltak a következő taxiba, ami hoteljukhoz szállította őket. Antónia bármennyire is megutálta már a hotelszobákat, ebben a pillanatban irigyelte őket biztonságos helyükért ebben a káoszban. A freiburgi lányok – akik egyébként olyan ápolatlanul festettek, mintha már hetek óta úton lennének, zsíros hajjal, szabadon himbálódzó kebleik felett foltos pólóban, a szandálból szürkén kikandikáló lábbal – búcsúra

nyújtották kehüket, és lassan tovább vonszolták magukat. Johnny nem mozdult.

Antónia szomjas és fáradt volt, fázott és egy kiadós zuhany után vágyódott. Erről azonban szólni sem mert Johnnynak, aki nyugodtan és lazán állt ott, és szemlélődött.

– Most mit csinálunk? – kérdezte óvatosan Antónia.

– Lazíts, Baby – mondta Johnny –, először nézz körül! Még meg sem érkeztél igazán.

Antónia néhány lépést tett az egyik utcai árus felé, aki rikító színű leveket árult. Vett egy papírpohárral a bizonytalan sárga folyadékból, valamilyen fémpénzt nyomott az elárusító kezébe, amit az hálálkodva fogadott, vagyis túl sok volt. Mindegy, magába döntötte a gyümölcslevet, aminek kellemes ananászíze volt, s már indult is a másodikért, amikor Johnny megszólalt:

– Biztos vagy benne, hogy nem árt meg?

Így Antónia visszaült hátizsákjára, miközben Johnny változatlan érdeklődéssel figyelte a járművek és emberek okozta káoszt. Antónia tompán bámult maga elé, és megkísérelt uralkodni egyre erősödő vágyán egy zuhany és egy ágy után, amikor hirtelen forróság öntötte el, majd a hideg rázta, rosszul lett és szédült. Remegett egész testében, foga vacogott, hideg veríték csöpögött a homlokáról. Johnny hagyta magát meglágyítani, hogy ezt az éjszakát a Plaza de Armassal szemben lévő hotelban, a

Bolivarban töltsék. Csak ezt az egy éjszakát, ígérte Antónia hálásan, holnapra biztos jobban leszek!

Tehát így kerültek a hatalmas ágyba, csipkés, fehér, keményített ágyneműbe. És Johnny egyszerre olyan idegennek tűnt a számára. Már jóval elmúlt éjfél és a forgalom még tombolt odakinn, de a néhány órával ezelőtti tüntetés zaja már elült. Eleinte az általános közlekedési lármában fel sem tűnt, de később Antónia lövéseket vélt hallani, vagy csak hibás autógyújtás következtében bekövetkező robbanásokat – ahogy először gondolta –, és Johnny máris az ablaknál termett. Az alattuk elterülő téren emberek ezrei gyülekeztek, zászlókat lengettek és valamilyen jelszavakat kiabáltak, amit természetesen nem értett, lövések dördültek, a rendőrség és a katonaság körülzárta a teret. Az embertömeg néhányszor még ide-oda hullámzott, mint egy erős légáramlat, aztán szanaszét rohantak ahányan voltak, és rövid percek alatt kiürült a tér, csupán az autók cikáztak rajta tovább, mint megannyi felhúzhatós gyerekjáték. Johnny csalódottan fordult el az ablaktól.

Antónia látta rajta, hogy a legszívesebben azonnal lerohant és az emberek közé keveredett volna, csak miatta mondott le erről az örömről. Ezt jól kifogta, Dél-Amerikába utazni egy elkényeztetett fotómodell-tyúkkal, akit alig lehetett rávenni, hogy kozmetikakofferját hátizsákkal cserélje fel. Most biztos ezt gondolja, s azt kívánja, bárcsak egyedül lehetne – tipródott

magában a lány. Amikor Johnny megint mellette feküdt, szorosan hozzásimult, és megállapította, hogy bőre tapintása teljesen más, mint egyébként. Olyan volt, mintha valami kényszerérzet hatására fölállt volna rajta a szőr, s ezer tüskeként meredezne. Antónia nem volt képes ezt az idegen érzést elviselni, s ezért javasolta, hogy menjenek le enni valamit. Fölizgatott gyomrának biztosan jót tenne az evés. Johnny szó nélkül kivágódott az ágyból, és felhúzta a cipőjét.

Az étteremben pontosai tíz pincér várt rájuk. A szárnyasajtótól egészen a konyháig álltak sorban, félig lehunyt szemmel, enyhén behajlított karjukon fehér szalvétával, mozdulatlanul, mint az alvó lovak. Úgy látszott, Johnny és Antónia az egyetlen vendég, és inkább csak zavarták őket. Végül is egy a tíz közül megmozdult, mint egy lassított felvétel, rezzenéstelen arccal felvette rendelésüket, és visszacsoszogott a konyhába, elhaladván a többi pincér előtt, akik egy jottányit sem mozdultak helyükről, csak kifejezéstelen arccal meredtek a két vendégre. A teremben halálos csend volt. Antónia türelmetlenül csúszkált a széken ide-oda.

– Hja! – kongott Johnny hangja az üres teremben. – Tehát Peruban vagyunk.

Antónia bűntudatosan lehajtotta a fejét.

– Már jobban vagyok – mondta halkan –, holnapra megint fitt leszek.

Johnny félrehajtott fejjel, vizsgálódva nézett rá.

– Gondolod, hogy ez jó ötlet volt? – kérdezte, és Antónia rögtön tudta, Johnny miregondol. Egy pillanatig vacillált, aztán válaszolt:

– Igen, egészen biztos. – Megfogta a férfi kezét, amit most olyannak érzett, mintbármilyen más kezet, de nem olyannak, mint Johnnyét. Nem, gondolta kétségbeesetten, egyáltalán nem volt jó ötlet.

– A hátizsákod túl nehéz – mondta Johnny, és elhúzta a kezét. – Valamiről le kellmondanod. Mindenesetre én nem fogom cipelni.

Igaza volt, Antónia hátizsákja dupla annyit nyomott, mint az övé. Ő azonban könnyű szívvel le tudott mondani a samponról, hisz a zsíros haj egy percig sem izgatta. Neki nem volt szüksége nappali és éjszakai krémre, de mit lehet tenni, ha egyszerűen nem létezik olyan krém, ami elég zsíros lenne éjszakára, és ugyanakkor nem zsíros nappalra. Csak egy egészen icipici üvegecske alapozót, egy kis rúzst – végül is nem akart mindig úgy kinézni, mint akit kihánytak –, szemfestéket, de tényleg csak egyetlenegyet, egy kis púdert, egy dezodort – utálta az izzadságszagot, és ezt még Johnnynál sem találta vonzónak –, tusfürdőt, egy szappant és egy törölközőt hozott magával. S ez kevesebb volt, mint az alapkészlete, amit egyébként mindig magával hordott. Az utazáshoz természetesen még háromféle napozókrémre is szüksége volt. Egy az első időkre, egy a későbbiekre, egy pedig

napozás utánra (ezeket szándékosan nem attól a cégtől vásárolta, amelyik nemrégiben az exkluzív szerződést ajánlotta fel neki), a három tubus azonban igazán nem nyom sokat. Ezzel szemben nehéz a négy üveg kontaktlencse-folyadék, amit Peruban biztos, hogy nem lehet kapni. De talán emiatt kellene vakon járnia a világot? Éppen ezért hozott csak négy pólót, két nadrágot, egy szoknyát, egy ruhát (az ember sohasem tudhatja – de ha Johnny sejtené a körömcipót, amit a hátizsák legaljára dugott…), két pulóvert és huszonnyolc eldobható bugyit, az utazás minden napjára egyet. Ezek aztán végképp alig foglaltak helyet. Még a gondolatától is irtózott, hogy piszkos fehérneműben mászkáljon.

A csüggeteg pincér belökte a csapóajtót, és két hatalmas ezüstburával fedett tállal egyensúlyozott feléjük. Mielőtt letette volna, Antónia észrevette, hogy mindkettő horpadt. A pincér hanyag előkelőséggel leemelte a fedőket, és napvilágra került egy erőleves hatalmas zsírkarikákkal Antónia számára, és egy kis darab hús kevés krumplival Johnnynak.

– Piszokul el vagyunk kényeztetve – mondta Johnny, amikor a pincér eltávozott, hogy újra besorolja magát szundikáló kollégái közé.

– A pincér viszont belőlünk él – válaszolta Antónia halkan –, és a mi borravalónkból jobban el tudja tartani a családját, mintha az utcán áruló nagymamájától rágógumit vennénk.

– Ah, badarság – mondta Johnny, és vicsorított –, így csak a fennálló viszonyokat állandósítjuk.

Csukd be a szád, ha eszel!, gondolta Antónia.

Ekkor az az idősebb amerikai házaspár lépett be az étterembe, akikkel együtt ültek a taxiban. Udvariasan odabólintottak hozzájuk, aztán helyet foglaltak a terem másik oldalán. Csak percekkel később mozdult meg egy az alvó pincérek sorából. Antónia szemügyre vette a házaspárt. Vidámnak és kiegyensúlyozottnak látszottak. Mindketten kötött mellényt viseltek, és a hajuk szinte egyformára volt vágva. A férfi haja kicsit szürkébb volt. Halkan és érezhetően kedvesen beszélgettek egymással.

– Ezek gyűlölnek bennünket – mondta Johnny, és a pincérekre mutatott. – Azaz remélem, hogy gyűlölnek bennünket, büdös kapitalistákat.

Antónia bólintott. Lesz-e valaha is férjem, akivel ötven éven keresztül békésen üldögélek az asztalnál?, gondolta. Amikor a pincér a házaspárnak hozta az ezüstburás tálat, Antónia megfigyelte, hogy útközben villámgyorsan a bura alá nyúlt, és valamit a szájába dugott. Remélte, hogy Johnny ezt nem látta, de a férfi már meg is szólalt:

– Éhesek. Amit nekünk feltálalnak, ahhoz ők sohasem juthatnak hozzá.

Antónia kérte a számlát. A pincér zavartan nézett rá, és csak akkor mozdult meg, amikor Johnny megismételte, hogy szeretnének fizetni. Ekkor tálcán egy kis fekete dobozt hozott, és Johnny elé helyezte. Johnny nyugtalanul nézett Antóniára.

– Macho-ország – rántotta meg a vállát.

Antónia észbe kapott, és az asztal alatt átadta a pénzt Johnnynak. A pincér azonban nagyon is tudta, mi a helyzet, és amikor ismét magához vette a fekete dobozt, Johnnyt lenéző mosollyal illette. Antónia legszívesebben visszavette volna a jelentős borravalót.

A szobába visszaérve Johnny az ágyra vetette magát, és szótlanul elszívott néhány cigarettát. Antónia átcipelte hátizsákját a fürdőszobába, és alapos megfontolás után bedobott a szemétkosárba egy súlyos tégelyt, amelyben tisztító pakolás volt. Aztán eszébe jutott, hátha jó lenne a szobalánynak, kivette a kosárból és a fürdőkád peremére helyezte. De mert attól félt, hogy Johnny meglátná, és esetleg kinevetné, ismét berakta a tégelyt a hátizsákba.

Amikor kijött a fürdőszobából, Johnny már aludt. Olyan szép volt az ágyon elnyúlva, mögötte a széltől libegő függönnyel, mint egy hollywoodi filmjelenet. Antónia óvatosan mellé ült az ágy szélére. Szerette volna ebben a képben rögzíteni Johnny iránti szerelmét, ahogy rovart örökre körbezár a borostyán. Akkor Johnny nem tudná tönkretenni. Rázhatná, döngethetné, az ő

szerelme változatlan maradna. De már tudta, hogy a változás megtörtént, ma, itt Limában, és a legkeservesebb az volt ebben a szerelemben, hogy ilyen hirtelen és minden előrejelzés nélkül szűnt meg.

Később, valahányszor visszaemlékezett erre az utazásra – amit egyébként nem szívesen tett –, úgy tűnt neki, hogy ez a hotelszoba Limában volt az utolsó biztonságos hely, ahol egyáltalán megfordult, mielőtt minden elmosódott a szeme előtt.

Vég nélküli utazásokra emlékezett, zsúfolt buszokon, ahol attól félt, hogy agyonnyomják, órákig tartó várakozásokra poros, üres utcákon és sivár buszmegállókban. Koszos kantinokra, ahol alig mert inni a kávéscsészéből, mert rettegett, hogy valamilyen halálos betegséget szed össze. Rizs apró zöld banánokkal, ez volt az egyetlen, amit megevett, mert ez látszott a legkevésbé veszélyesnek. És mindenhol a kolduló gyerekek hada; ez a látvány kezdetben felkavarta, de hamarosan már csak terhesnek érezte. Emlékezett a kopott hotelszobákra kemény szalmazsákokkal, durva takarókkal és folyó víz nélkül. A boldog Johnnyra, a boldogtalan Antóniára és a zöld színre. Vastag levelű zöld növények mindenhol. Hegyek, amelyek között egész nap bolyongtak, és amelyeket mintha valami zöld szőrme takart volna. Este pedig a zöld kocsmák, ahol némán ült a piscót ivó Johnny mellett, aki már a buszozás második napján olyan büdös volt, hogy nem bírta megcsókolni.

Soha nem gondolta volna, hogy ó, aki a reggeli tusolás nélkül élni sem tudott, akinek mosatlan hajjal megszűnt minden önbizalma, aki teljes egészében olyan függő viszonyban volt a vízzel, a szappannal és a tükörrel, mint narkós a tűvel, egész nap a saját izzadságszagától fog szenvedni, akár valami nyílt sebtől. Lassacskán úgy érezte, hogy az egész utazás alatt a kezére koncentrál, koszos körmére, mocskosodó tenyerére, és megpróbálta megszokni a gondolatot, hogy úgy néz ki, ahogy kinéz, hogy ezen nem tud változtatni, hogy ennek ellenére az ő keze, és ő maga is ugyanaz, aki volt, csak egy kicsit piszkosabb. Igyekezete azonban sikertelen maradt. Bizonytalannak, csúnyának és életképtelennek érezte magát. Miközben a buszon zötykölődött nap mint nap, bepréselve szúrós szagú indián anyák és taknyos orrú gyerekeik közé, vágyódva álmodozott hófehér, márványborítású fürdőszobákról, kifogástalanul tiszta toalettekről, áradó zuhanyokról, illatos szappanokról, nyakig érő fürdővízről, bolyhos frottírtörülközőkről. Mindezért azonban nagyon szégyellte magát, és igyekezett Johnnynak hálás lenni, amiért – annak véleménye szerint – olyan fényűző módon utazhat, és amiért a Cocában töltött éjszaka után nem kényszerítette többé, hogy szabadban éjszakázzon.

Naplementekor értek a kis faluba, ahol perceken belül rájuk szakadt a sötétség. A teherautó után, amivel érkeztek, nem jött egyetlen jármű sem. Coca szerény sárkunyhóiból nem szűrődött ki

fény. Olyan volt, mint egy kihalt település. Bukdácsoltak a köves falusi utcán, kóbor kutyák szaglászták őket, és a lábukhoz dörgölőztek. Antónia rettegve nyúlt Johnny keze után. Olyan sötét volt, hogy az arcát alig látta.

– Hmm – mondta Johnny –, csak úgy pezseg az éjszakai élet Cocában.

Antónia nem merte megkérdezni, mégis hogyan képzelte el az éjszakát. Felültek egy kőfalra, kenyeret, narancsot és csípős szalámit ettek. A kutyák felugráltak a falra, és a szalámi után kapdostak. Amikor mindent megettek, a kutyák kíséretében végigmentek a falun anélkül, hogy egyetlen fényt is láttak volna felvillanni. Aztán megfordultak, és visszamentek ugyanazon az úton.

Ezúttal egy félig összedőlt házfal tövében tűz halvány fényét pillantották meg. A kialudni készülő zsarátnok mellett egy kupac rongy feküdt. Közelebb léptek, erre megmozdult a kupac. Egy pokrócba burkolózott vénasszony – akinek az arca olyan volt, mint egy krokodilbőr táska – emelkedett fel, és rájuk sziszegett. Akár egy liba, ha megtámadják. Antónia felsikoltott, megfordult és rohanni kezdett a falu irányába, de megbotlott, és hanyatt esett hátizsákjára, mint egy bogár. Föltápászkodott és futott tovább. A kutyák ráugráltak, és megnyalták az arcát. Végül kifulladva megállt. Elég sokáig tartott, mire Johnny beérte. Antónia a sötétben úgy érzékelte a férfi kényszeredettségét, mintha hűvös,

áthatolhatatlan légtömeg vette volna körül. Johnny nem szólt egy szót sem, erősen megfogta a kezét, és felhúzta egy parkoló teherautó rakterébe. A kutyák egy darabig még megkísérelték felugrani a kocsira, de aztán feladták és elporoszkáltak. Johnny öngyújtójának fényénél bebújtak hálózsákjukba. Alig néhány perc telt el, s a férfi már aludt is.

Antónia aggódva figyelte az idegen zajokat. A túlságosan hatalmas égbolt túlságosan sok csillaggal borult fölé. Olyan óriási volt, hogy a lány szinte belezavarodott. Elképzelte, hogy ez a hatalmas valami egyszerűen felszippantja, és ő elvész a kozmoszban. A félelemtől vacogva szorosan Johnnyhoz bújt, aki nyugodtan aludt tovább. Pániktól kalapáló szívvel számolta a végtelen órákat, amelyek elválasztották a nappaltól. Az idő nyúlósnak és áthatolhatatlannak tűnt, mint a kátrány. Hirtelen, kicsit távolabb, piros fények villantak fel az éjszakában. Antónia fölült fektéből. CINE, jelent meg hirtelen a fekete égen a vörös felirat. MOZI. Coca moziján kifürkészhetetlen okok miatt kigyulladtak a fények. Antónia reggelig meredt erre a világító feliratra, és úgy vélte, csak ennek a négy betűnek köszönhetően vészelte át az éjszakát.

Anélkül, hogy beszéltek volna róla, vagy Antónia mesélt volna éjszakai félelméről, ettől kezdve kis panziókban, olcsó hotelokban töltötték az éjszakákat. Antónia hálás volt, de látta a megvetést Johnny szemében, amikor esténként őmiatta szállást keresgéltek,

amikor némán figyelte, hogy Antónia a drága ivóvízzel (amit úgysem ivott volna meg sohasem!) megmossa az arcát, kiveszi a kontaktlencséit, és bekeni magát éjszakai krémmel. Erről nem tudott lemondani. Életfontosságú rítus volt ez a számára, ami visszaadta egy kicsit önbecsülését, amit naponta újra és újra elveszített.

Soha nem gondolta volna, hogy egy kis kosz, egy kis bűz képes rá, hogy a saját maga iránt érzett szimpátiáját teljesen megszüntesse. Johnny ezzel szemben láthatólag kivirágzott. Élvezte a sodródást, és hogy mindent ráhagyhatott a véletlenre. Antónia útikönyvét már a harmadik napon nevetve dobta ki a busz ablakán.

– Egyszerűen engedd el magad! Mostantól kezdve egyszerűen csak léteznéd kell – mondta nagyvonalúan.

Engedjem el magam! Hogyan engedjem el magam, gondolta Antónia keserűen, a zötyögő buszon, amelyik bármelyik pillanatban átzuhanhat a sziklákon?! A szobákban poloskák, az ételben undorító baktériumok vannak, én pedig piszkos, büdös és fáradt vagyok. Hogyan tudjalak téged tovább szeretni, ha ráveszel, hogy megutáljam magamat?! Irigyen szemlélte, amint Johnny kedélyesen diskurál az emberekkel, holott alig tudott spanyolul, és természetesen egyetlen szót sem a kecsuák nyelvén, miközben Antónia egy zsebszótárból a túléléshez szükséges szavakat – mint bano, azaz toalett és papel higiénico, azaz WC-papír – magolta.

Johnny olyan játékos kíváncsisággal mozgott ebben az idegen világban, akár egy kölyökkutya. Mindent meg tudott enni és inni anélkül, hogy beteg lett volna. Úgy viselte a hőséget, a ritka levegőt, mint egy bennszülött. Nem zavarta a por, a legyek, mindenütt tudott aludni, az ágy sehol sem volt neki kemény, nem utálta a rovarokat. Reggel egy korty állott sörrel kiöblítette a száját, ujjaival végigszántott a haján, bebújt farmerjába, ami a kosztól már merev volt, és mindemellett jól érezte magát. Soha, senkitől nem félt, mindig jó hangulatban volt, a kimerültség, az éhség és a szomjúság ismeretlen volt számára. Antónia úgy érezte magát mellette, mint egy nyafogó kisgyerek, és minél tovább voltak úton, Johnny annál boldogabbnak látszott, míg saját boldogtalansága egyre növekedett.

S bár minden nap szorosan egymás mellett ültek a buszon, a jéghideg éjszakákon remegve bújtak össze, hogy egymást melegítsék, sőt szeretkeztek is, a köztük lévő távolság egyre nagyobb lett. Úgy tűnt, Johnnynak egyáltalán nem volt szüksége Antóniára. Antónia pedig Johnny helyett egyre inkább egy zuhany után epekedett. Ha végre újra mosakodhatna, mondta magának, akkor újra ő lenne ő, és akkor újra tudná Johnnyt szeretni, mint azelőtt. Úgy érezte, mintha nem is lenne jelen, mintha csak akkor tudná a dolgokat valóban megélni, ha azt a megszokott körülményei közt tehetné, tisztán, illatosan, frissen mosott hajjal. Nagyon is jól látta maga előtt, hogyan kellene

kinéznie, csinosan, magabiztosan, sugárzóan, mint a címoldalakon, Chan Chan lenyűgöző agyagépületei előtt, Arequipa fehér utcáin, Cuzco színes piacán és Machu Picchu gigantikus romjai előtt. A valóságban azonban csak közönyösen slattyogott Johnny után, igyekezett megrendülni a látottakon, és utálta magát, mert nem sikerült neki. Mert a teste fontosabb volt számára, mint Dél-Amerika impozáns látnivalói. Minden bánatos, agyonstrapált indián asszonyt vonzóbbnak talált önmagánál, és ami még rosszabb, minden slampos német „hátizsákos tehenet" is. Csodálkozva figyelte ezeket a lányokat, akik mind olyanok voltak, mint Johnny: igénytelenek, vidámak és piszkosak.

Az inka ösvényen, amin ötnapos gyaloglással érték el a Machu Picchut (hogy miért nem lehetett ezt az utat vonattal megtenni, mint a többi turistának?), újra meg újra valóságos csapataiba ütköztek ezeknek a lányoknak, és Johnny füvet szívott, csevegett és flörtölt velük, miközben Antónia némán és elutasítóan figyelte őket. Egyik sem akart összerogyni a hátizsákja alatt, egyiket sem zavarták a szúnyogok, egyik sem fázott vagy izzadt, egyik sem volt olyan holtfáradt, mint ő. Csak úgy áradt valamennyiből a lelkesedés, csupán ő, Antónia volt az egyetlen ünneprontó, egy sápadt, taszító, nagy rakás szerencsétlenség. Antónia izzón gyűlölte a lányokat, de ezt senki nem vette észre rajta. Egyáltalán senki sem törődött vele, gondolta dühösen, miközben lihegve baktatott Johnny után. Már csak idő kérdése volt, hogy Johnny

mikor felejti ott valahol, mint egy üres kólásdobozt. Már alig nézett utána, hogy hol van, a köztük lévő távolság mindig nagyobb lett, és ahogy nőtt, Antónia minden méterrel jobban gyűlölte őt, ugyanakkor pedig arra vágyott, hogy a férfi megforduljon, a karjaiba vegye, és a fülébe súgja: megálltad a próbát, örökké foglak szeretni, visszafordulunk, és keresünk egy ötcsillagos hotelt. Három napig ágyban maradunk. Az ágynemű hűvös és selymes lesz, és hófehér márványból lesz a fürdőszoba.

És Johnny tényleg megfordult, odament hozzá, és fejcsóválva nézett rá.

– Ha továbbra is így vonszolod magad, soha nem érünk oda – mondta barátságosan. Antónia csak a földet nézte. Johnny már többször felajánlotta neki, hogy cseréljenek hátizsákot, de büszkeségének utolsó morzsái meggátolták benne, hogy elfogadja az ajánlatot. Dühösen érezte, hogy könnyek futnak végig az arcán.

– Óh, istenem – mondta Johnny –, nehogy most elkezdj sírni! Add ide a hátizsákodat!

Antónia csak rázta fejét, és továbbra is a földet nézte. A férfi megoldotta a lány zsákjának hevederét, és leemelte hátáról. Ezalatt ő csak leszegett fejjel, mozdulatlanul állt tovább, mint egy öszvér, és a földre potyogó könnyeit nézte. Johnny kinyitotta a hátizsákot, beletúrt, és elsőként a jól eldugott körömcipőt húzta ki. Aztán a maradék tizenhét eldobható bugyit, majd sorban, egymás után valamennyi kozmetikumot. Nagy ívben az ösvény

két oldalán burjánzó átjárhatatlan sűrűségű növényzet közé szórt minden tubust és tégelyt. Antónia elfordította a fejet, az áthatolhatatlan zöldet nézte, ahol több száz márka értékű kozmetikum fog megpenészedni. Johnny a körömcipót és a bugyikat fejcsóválva visszapakolta, bekötötte a hátizsákot, és Antónia vállára emelte. A lánynak nem szívesen bár, de el kellett ismernie, hogy a zsák sokkal könnyebb lett. Johnny kedvesen mondta:

– Ne haragudj, Moszkitó, de nem tudtam már tovább nézni.

A lány nem akart ránézni, de amikor a férfi kezébe vette arcát, hirtelen felébredt benne a rettegés, hogy el is hagyhatja.

– Már nem szeretsz engem, igaz? – kérdezte halkan.

– Ostobaság – mondta Johnny, és megrántotta a vállát. Hallgattak. Egy madárfelsikoltott, egy másik válaszolt neki.

– Én sokkal jobban szeretlek, mint ahogy ki tudom fejezni – suttogta a lány, és az arcakönnyben úszott.

– Aha – válaszolta Johnny. – Akkor jól van. Én is téged. – Kézen fogta a lányt, ésmentek tovább.

Ez igaz, gondolta Antónia, valóban szeretem őt, ez tényleg igaz. Aztán a férfi elengedte a kezét, mert az ösvény keskenyebb lett, és előrement. A köztük lévő távolság hamarosan egyre nagyobb lett, és Johnny már nem nézett többé hátra, ő pedig megint csak bukdácsolt utána. A hátizsákot ugyanolyan nehéznek érezte, mint azelőtt, kegyetlenül húzta hátrafelé. Te disznó,

gondolta Antónia, Johnny, te aljas gazember, miért teszed ezt velem? Lépései ritmusára ismételte gondolatban: gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöllek, míg a szó el nem veszítette értelmét, s míg a fejében nem volt már semmi más, csak fáradtság és kimerültség.

Még két éjszakát töltöttek a szabadban egy ponyva alatt. Johnny Cuzcóban vásárolta, és meg volt győződve róla, hogy ez kielégítően fogja helyettesíteni Antónia számára a tetőt a feje felett. Vacsorára egy kis nyirkos kekszet rágcsáltak, és dohos kólát ittak hozzá. Antónia megint nem aludt egy szemhunyásnyit sem. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen egyedül érezte volna magát, mint ezen az éjszakán, Peru ege alatt, oldalán a horkoló Johnnyval. Újra meg újra elhatározta, hogy felébreszti, de a végén rájött, hogy jobban tart az ő gúnyos vihogásától, mint az őserdő veszélyeitől. Pirkadatkor, amikor a madarak olyan lármát csaptak, mint iskolás gyerekek az úszómedencében, a férfi végre felébredt. Ásított, majd felugrott, kéjesen nyújtózkodott, mintha élete legkellemesebb éjszakáját töltötte volna itt, és egy hatalmas, harmattól nedves levéllel letörölte az arcát. Antónia figyelte. Egyre hasonlóbbá válik az állatokhoz, gondolta irigyen. Johnny megfordult, személytelenül rámosolygott, segített neki a hálózsákot összecsavarni és elpakolni, hátára emelte a hátizsákot, mindezt egyetlen szó nélkül, aztán némán mentek tovább.

Antónia a tükre után vágyott, de Johnny a többi tárggyal együtt azt is a bokrok közé dobálta. Tükör nélkül nehezére esett

beraknia kontaktlencséit. Félelmében, hogy elveszítheti, a dobozában hagyta őket, és ettől kezdve mindent homályosan látott. Ez egész jól jött neki, mert így nyomora is elveszítette éles kontúrjait, kicsit elmosódottabb lett, lágyabb, elviselhetőbb. Nem nézett már se jobbra, se balra, csak Johnny háta lebegett a szeme előtt. Tompán és félig vakon gázolt utána hegyszorosokon, völgyeken keresztül, benőtt romok és elhagyott teraszültetvények mellett. S amikor végre, végre elérték a Machu Picchut, és Johnny széles gesztussal, sugárzó mosollyal tárta elé a nagyszerű kilátást, ő fásultan bámult egy zöld sziklára és a lábuknál elterülő elmosódott, szürke romokra. Sajnálta, hogy képtelen lelkesedést mutatni, de csak egy gondolat foglalkoztatta: itt kell hogy legyen WC, már csak a turisták miatt is. És így is volt. S bár a WC-k förtelmesen bűzlöttek és visszataszítóan mocskosak voltak, az előtérben volt egy rozsdás csap, amiből vékonyka sugárban jéghideg víz folyt, egy kis darab kemény szappan és egy aprócska tükör. Antónia képes volt ezzel a csekély szappannal és vízzel az arcát, nyakát, hónalját, sőt valamennyire még a haját is megmosni, miközben WC-re menvén a jólöltözött turistanők felhúzott orral és visszatartott lélegzettel masíroztak el mellette.

– Olyan sok itt a kultúra, de sehol sincs egy tisztességes WC – hallotta Antónia egy kövér, selyemruhás hölgy kölni dialektusát.

– Elnézést – fordult hozzá –, kölcsönadná kérem a fésűjét?

A kövér hölgy végigmérte Antóniát, aztán bizonytalanul kotorászott a táskájában, majd kivett egy stílfésűt.

– Csak ha nem tetves – mondta mosolytalan arccal.

Antónia megfésülte nedves haját, berakta a kontaktlencséit, és amikor kijött a toalettről, majdnem úgy érezte magát ismét, mint a régi Antónia, és a táj is őszintén lenyűgözte. Érdekes, az ember mennyire nem tud örülni semminek, ha izzadságszaga van, gondolta, és mélyen beszívta a tiszta hegyi levegőt. Előtte feküdt, magasan a völgy és a zuhogó Uramba folyó fölött, a mondákkal övezett, rég letűnt város, amelynek a nevét már senki sem tudta. A völgyből nem lehet látni, ezért nem fedezték fel a spanyolok évszázadokon át az itt élő négyezer inkát. Ezt mesélték az idegenvezetők különböző nyelveken az éppen ott lévő csoportoknak. Antónia elkapott néhány szófoszlányt, miközben körbejárt a romok között, és Johnnyt kereste. Hallotta, amint egy nő, aki olyan

frizurát hordott, mint Liz Taylor, lelkesen felkiált: „It looks just like China!"[2]

Miért van az – tűnődött –, hogy az embereknek annyi örömet okoz, ha megállapíthatják, hogy az ismeretlen nem is olyan más, mint amit már ismernek? Lehet, hogy az ember nem is akar igazán újat megélni?! Végül megtalálta Johnnyt a városromok másik oldalán, szemben a cukorsüveg alakú Huayna Picchuval, amely

[2] (ang.) Pont úgy néz ki, mint Kína!

úgy trónolt a város fölött, akár egy zöld sapka. Johnny kerített valahonnan néhány szendvicset és két üveg sört. A hálózsákokat kiterítette, valóságos pikniket rendezett.

– Tiszta őrület! – kiáltotta, és úgy nézett körül, mintha ő fedezte volna fel a Machu Picchut.

Igen, őrületesen szép, fantasztikus, valóban lenyűgöző, gondolta Antónia, rám is hatással van, de valahogy mégsem érint meg igazán. Miért nem?! Leült Johnny mellé, és figyelte a turistákat, akiket nagy hordákban tereltek keresztül a terepen, s akik szorgalmasan, mint birkák a füvet, legelték az élményeket. Épp olyan vagyok, mint ezek, állapította meg, mindent látnak, és mégsem látnak semmit, még itt vannak, de gondolatban már megint a hotelban, kényelmes ágyukban.

– Hetekig képes lennék csak úgy itt üldögélni – mondta Johnny. Antónia biztosra vette, hogy a többi turistához hasonlóan délután vonattal utaznak vissza Cuzcóba, s egész nap azon törte a fejét, hogyan vehetné rá Johnnyt, hogy ezt az éjszakát egy drága hotelban töltsék, mert gondolatban ezzel a jutalommal vigasztalta magát a szörnyű gyalogtúra minden strapájáért, ám most hirtelen félni kezdett. És tényleg, Johnny máris előállt az ötlettel, hogy töltsék itt az éjszakát. Bár ez tilos, de naplementéig elbújhatnának a város alatt, aztán újra visszamásznak.

– Mert mit gondolsz, mi lesz ma éjjel? Telihold! Telihold! – kiáltotta lelkesen a lány fülébe. Antónia hirtelen úgy érezte,

mázsás kő gördül a szívére. Már tudta, hogy a nincs a világon az a kincs, amiért Johnny erről a színjátékról lemondana, s főleg nem azért, hogy a festői helyszínt felcserélje egy kényelmes szobával, valódi ággyal és tiszta WC-vel, sőt talán folyó vízzel és fürdőkáddal. Antónia viszont élete minden teliholdját odaadta volna ezért. Könnyes szemmel bámulta a lemenő nap fényében, amint a romváros lassan kiürül, a légkondicionált buszok kigördülnek a parkolóból, a többi turista a vasútállomás fele indul, és az őrök sietésre nógatják az utolsókat. Johnny összetekerte a hálózsákokat, és amikor az őrök a másik oldalon lévő bejárati ajtók bezárásával bíbelődtek, levezette Antóniát egy nyaktörően meredek ösvényen. Néhány méter után már el is tűnt a város a szemük elől. Az ösvény iszonyú keskeny volt. Az egyik oldalon a majdnem tükörsima sziklafal, a másikon a szakadék, és mélyen lenn, a rohanó folyó. Antónia úgy érezte, bármelyik pillanatban elveszítheti az egyensúlyát, és hátizsákja lerántja a mélységbe. Remegve csimpaszkodott Johnnyba, aki a sziklafalhoz szorította és könyörgött, hogy ne hisztériázzon.

– Legkésőbb egy óra múlva besötétedik – mondta.

– És addig így kell itt állnunk? – kiáltotta Antónia rettegve. Johnny teljes súlyával ránehezedett, és megnyugtatóan suttogott a fülébe.

– Hő, hó – szólt hozzá, akár egy lóhoz –, csak nyugalom, hő, hő.

Idővel aztán valóban megnyugodott a lány. Már csak a férfit látta és hallotta. Fejét befúrta annak dzsekijébe, és hosszú idő óta először érezte, hogy óvják és kedvelik. De nem bízott igazán szerencséjében.

– Johnny, szabad tőled valamit kérdeznem?

A férfi brummogott valamit, ami akár beleegyezés is lehetett, bár teljesen mindegy volt, hiszen a lány úgyis kimondja, amit akar.

– Nem olyan vagyok, mint elképzelted, ugye?

– Hmm.

– Kérlek, mondd el, mit gondolsz! Kérlek!

– Ó – sóhajtott a férfi –, mire lenne az jó?

– Csalódást okoztam neked, ugye? – kérdezte újra a lány.

– Hmm.

– Tehát, igen.

– Na, igen.

– Azt gondoltad, hogy szabadabb, gátlástalanabb, lazább vagyok. Igaz?

– Ó, hát ma ezt gondolom, holnap már valami mást. Nem fontos ez az egész – mondta a férfi, és kicsit jobban magához szorította a lányt.

– Gyűlölöm magam – súgta Antónia.

– Igen – vágta rá a férfi –, épp ez az, ami engem zavar.

Te hülye, gondolta a lány, hiszen te vagy az oka. Azelőtt soha nem utáltam magam. És tulajdonképpen most sem lenne így, ha olyan lehetnék, amilyen vagyok.

– Milyennek kéne lennem, hogy szeress? – kérdezte.

– Mire jó ez az ostoba kérdezősködés?! – fújtatott a férfi.

– Szeretnék más lenni. Olyan, mint te.

– Akkor nem tudnálak szeretni – felelte Johnny, és halkan felnevetett.

– Áhá – horkant fel a lány –, így, ahogy vagyok, nem tetszem neked, azt viszont, hogy milyen legyek, hogy szeretni tudj, nem vagy hajlandó megmondani. Így aztán hamisnak érzem magam. Bennem minden hamis.

– Talán jobb lenne, ha nem töprengenél annyit azon, hogy mi hamis rajtad – tanácsolta a férfi, és a hangja kemény volt.

Te viszont, gondolta Antónia dühösen, elgondolkozhatnál rajta, hogy talán benned is van valami hiba. Hogy lehet az, hogy az elején olyan jól éreztem magam veled, az volt az érzésem, hogy föloldasz, könnyűvé és vidámmá teszel, most pedig már csak csúnyának, szomorúnak és nehéznek érzem magam általad?! Hogyan történhetett ez?! Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint kezdetben, forrt benne a dac.

– Miért nincs minden úgy, mint régen? – kérdezte halkan.

– Miért van ma kedd és nem hétfő? – válaszolta a férfi.

A lány erezte, hogy eltávolodik tőle, ezért még szorosabban simult hozzá. Johnny azonban nem reagált többé, teste szinte elszigetelődött. Ez úgy felbosszantotta a lányt, hogy kicsúszott a száján:

– Azt hiszem, hamarosan el fogsz hagyni engem.

– Persze, csak beszélj folyton erről – fakadt ki dühösen a férfi –, amíg végül tényleg megteszem. Akkor aztán igazad lesz, és attól talán jobban érzed majd magad, a fene enné meg!

– Azt hiszed, nekem csak az a fontos, hogy igazam legyen? – ámult el a lány.

– A francba már! – válaszolt ingerülten Johnny. – Nekem aztán tök mindegy, hogy te mit gondolsz, vágyén mit gondolok! Nyugalmat akarok, és egy csinos lányt, akivel kefélhetek!

Én ostoba liba, már megint jól megcsináltam, gondolta Antónia. Kihoztam belőle a legrosszabbat, addig nyaggattam, míg kést rántott és a bordáim közé bökte. Johnny, te szemét alak, miért teszed ezt velem?! A fájdalomtól kibuggyantak a könnyei. Érezte, hogy Johnny számára szoros testközelségük mennyire terhessé vált, de a férfi a keskeny ösvényen fél métert sem tudott hátralépni, mert különben a szakadékba zuhan. Így aztán csak megfeszítette izmait, beszívta a levegőt, és ezáltal körülbelül egy centiméterre eltávolodott tőle. Ez elég is volt Antóniának ahhoz, hogy erőt vegyen rajta a mélységes kétségbeesés. Megesküdött rá, hogy soha egyetlen szó nem hagyja el többé az ajkát.

Egy perc sem telt el, s ő feltette a kérdést:

– Szépnek találod a mellem?

– Igen.

– Soha nem mondtad.

– Nem.

– Miért nem?

A férfi hallgatott. Nincs mit tenni. Még egy kérdés zakatolt az agyában, nem hagyta nyugodni. Nem fogom megkérdezni, ő nem! Nem fogom őt soha többé megkérdezni, soha, soha. És miközben ezt gondolta, már hallotta is saját hangját:

– Szeretsz?

A férfi nem sietett a válasszal. Minden lepergő másodperc úgy dübörgött Antónia fejében, mintha egy üstdobot püföltek volna az agyában.

– Nem tudom – hangzott végül a válasz.

Az első pillanatban Antónia nem érzett semmit. Áhá, gondolta, hát így állunk. Aztán hirtelen remegni kezdett a szája, foga vacogott. Úgy érezte, mintha felhasították volna a gyomrát, a térde majd összecsuklott. Johnny tartotta meg karjaiban, különben lezuhant volna a mélybe. Belezokogott a férfi dzsekijébe.

– Te akartad mindenáron hallani az igazságot – mondta a férfi gyámoltalanul.

Amikor végre besötétedett, visszakapaszkodtak a lezárt területre. Antónia olyan gyengének érezte a lábait, mintha

kicsontozták volna, és többször meg is botlott. De Johnny vasmarokkal fogta a csuklóját. Amikor felértek, úgy állt a telihold a cukorsüveg mellett, mint egy nagy fehér tányér, és a romokon elömlött kemény, szürke fénye. Először életében találta Antónia a holdat hidegnek és taszítónak. Johnny kikeresett egy helyet, ahonnan majd látni lehet a napfelkeltét. Kinyitotta a hálózsákokat és lerakta egymás mellé. Szótlanul álldogáltak, és bámulták a tájat. Antónia szeme fájt a sírástól. Johnny megfogta a kezét, egy darabig bizonytalanul tartotta, aztán újra elengedte.

– Ne vedd annyira a lelkedre – mondta, és odanyújtott neki egy füves cigit, de Antóniavisszautasította. Elnézte, ahogy a férfi egy hatalmas sziklának támaszkodva dohányzik. Olyan szép, nyugodt és elégedett. Antónia pedig eljátszott a gondolattal, hogy a szeme előtt veti le magát a Machu Picchuról. Azzal véget érne a fájdalom, véget érne minden. Bebújt a hálózsákba, és behunyta a szemét. Most szeretnék valami szépre gondolni, határozta el, egy férfira, aki szeret. De gondolatai ismét visszavándoroltak Johnnyhoz, akár egy kutyáé, akit gazdája bár megvert, mégis farkcsóválva lapul a lábához.

Gondolj valami másra, adta ki magának a parancsot, gondolj a szép, nagy mellű fotómodell-re, a fotósokra, akik udvaroltak neked, a férfiakra, akik mind téged akartak. Lehet, hogy Johnny titokban eltűnik, és őt egyszerűen itt hagyja?!

Felpattant a szeme. Johnny még mindig úgy állt ott, mint az előbb, mozdulatlanul, a sziklának dőlve. Csak ne nézne ki olyan iszonyatosan jól, gondolta Antónia dühöngve. Kihámozta magát a hálózsákból, és odament hozzá. A férfi közömbösen nézett rá, és ő nem merte megérinteni. Úgy érezte, a szíve rögtön kiugrik mellkasából, és Johnny lábai elé veti magát. Elfordult tőle, és eltávolodott néhány lépésre. Amikor érezte, hogy a férfi utána sem néz, elindult és ment, ment tovább. Többször visszapillantott, de Johnny semmi jelét nem mutatta, hogy követni vagy hívni akarná. Antónia olyan magasra kapaszkodott fel a romok közötti keskeny úton, hogy már nem is látta őt. Aztán lekuporodott az egyik elpusztult ház falánál a sarokba, és miközben kalimpáló szívvel arra várt, hogy a férfi a keresésére induljon, hangosan sorolni kezdte az összes ajakrúzs színeket, amire csak emlékezni tudott:

Laque de Chine
Rose Red
Abstract Rose
Azalee
Fire Engine Red
Simply Pink
Nearly Rose
Wild Fuchsia
Foxy Fire

Dusty Rose

Indian Red

Persian Red

Jazzy Red

Vesuvio

Hibiscus

Allure

Rose Folie

Miért nem jössz már, te disznó?! Gyere, gyere kérlek, és vigyél vissza magaddal!

Ezerkilencszázhatvannyolc

1968 tavaszán kezdtem el Istenhez imádkozni, hogy végre növesszen nekem is melleket. Még egyáltalán nem volt mellem, ugyanakkor padtársamnak, Antóniának volt az osztályban a legnagyobb. Olyan hatalmas volt, hogy maga elé tudta rakni az asztalra. Titokban úgy hívtam, Antónia, a „trójai ló”. Nemcsak azért, mert nagy és nehéz volt, és a lába olyan, mint egy oszlop, hanem mert nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy eltitkol valamit előlem. Én mindig elmeséltem neki mindent, ő pedig szinte semmit. Egy hajszálon múlt az is, hogy kiadjam a titkomat, hogy minden este Istenhez könyörgök olyan szép nagy mellekért, mint neki van.

De nemcsak a melleit csodáltam, hanem sokkal inkább vakmerőségét, ahogyan egész testét mutogatta. Vastag lábai ellenére az egész iskolában a legrövidebb miniszoknyát hordta. Ha lehajolt, kilátszott a bugyija. Láthatólag ez sem izgatta. Úgy tett, mint akinek minden mindegy. Én tudtam, hogy ez nem igaz. Hiú volt, de nem ismerte be. Például festette magát, de sohasem vallotta volna be, és csak ha nagyon odafigyelt az ember, akkor tudta a finom barna vonalat a szeme felett felfedezni. Valóban egészen természetesnek hatott. Sűrű, félhosszú fekete haja volt, amit mint egy függönyt maga elé dobott, és elbújt mögé, ha mérges volt. Kicsi duzzogó ajka, zöld macskaszeme és sápadt arca volt. Összességében valahogy nyugtalanítóan hatott, egyfajta fura

lobogás áradt belőle. Csak sokkal később tudtam meg, hogy mindezt úgy nevezik: szexi. És ezért irigyeltem a legjobban, mert tudtam, én soha nem leszek az, még ha melleim nőnek, akkor sem.

Antónia melleit meztelenül csak egyetlenegyszer, tornaóra előtt az öltözőben láttam. Egyébként mindig magán hagyta melltartóját, de ezúttal valamilyen okból levetette, és rögtön a fal felé fordult. De addigra már megláttam. Hófehérek voltak, és fenyegetően feszesnek látszottak, mintegy léggömb, mielőtt eldurranna. Megijedtem tőlük, és már nem is voltam olyan biztos benne, hogy én is ilyet akarok. Legalábbis nem ilyen nagyot. Antónia volt az egyetlen az osztályban, aki 80 C-s melltartót viselt, bár mindig hangsúlyozta, hogy politikai okokból legszívesebben semmilyet sem hordana, ha mellei kisebbek lennének. Ez természetesen csak felvágás volt, hisz előszeretettel kényszerítette őket szűk pulóverokba, és úgy kidugta őket jelentkezésnél, hogy oldalról valóságos háromszöget képeztek. Ezt a feszes háromszöget láttam mindennap magam mellett, és gyűlöltem saját vézna testemet, amely olyan lapos volt, mint egy vasalódeszka.

Rossz volt a lelkiismeretem, hogy minden este csak mellekért könyörögtem a jóistenhez, ezért amikor Biafrában éheztek a gyerekek, és Vietnamban háború volt, mindezt azzal próbáltam jóvátenni, hogy készítettem hét hamutartót agyagból az egyik

iskolai bazárra, és Antóniával részt vettem egy Vietnam-tüntetésen. Az embertömegben Antónia rögtön cserben hagyott, előrebokszolta magát az első sorba, hogy ott kihorgásszon egy sportolót, akinek hosszú szőke haja volt és pattanásai, s akit Antónia szörnyű édesnek talált. Hogy hogyan lehet valakit pattanásokkal édesnek találni, felfoghatatlan volt számomra, ugyanis pattanásaim miatt jobban szenvedtem, mint nem létező melleim miatt. Gyűlöltem őket teljes buzgósággal. Jobban, mint a kishúgomat, Charlottét.

Mindegyik közül az volt a legkellemetlenebb, amelyik mindig ugyanazon a helyen, az orromon nőtt, mint egy dromedár púpja. Ha pedig végre eltűnt, és én boldogan fellélegeztem, néhány nap múlva halkan újra jelentkezett, alig érezhető viszketéssel, és én rettegtem tőle, mint valami élőlénytől. Beszéd közben, nevetés közben, állandóan jelen volt. Képtelen voltam egyetlen fiúval egyetlen szót is váltani, ha közben azt éreztem, hogy a pattanás mint piros villanykörte világít, egész arcomat eltorzítja, viszket, lüktet és nő. Már csak arra vártam, hogy ujjal mutogassanak rám, és kiabáljanak: „Nézd már! Ót, azzal a pattanással!" Antóniának soha sem volt pattanása. Az ő bőre olyan fehér és sima volt, mint a porcelán. Viszont volt neki bajusza. Hogy miért nem tett ellene semmit, nem értettem. Talán nem is tudott róla. Mint barátnője tulajdonképpen kötelességemnek éreztem, hogy felhívjam a figyelmét szépséghibájára, de nem voltam benne biztos, hogy

valóban barátnők vagyunk. Nagy melleivel, modorával inkább a felnőttek világához tartozott, és én úgy éreztem magam mellette, mint egy kis buta kutya, aki kilógó nyelvvel fut utána, de soha nem éri utol.

Annál hízelgőbb volt számomra, amikor értem jött, hogy magával vígyen egy partira a kövér Ingéhez. Lánybuli volt, úgy gondoltam, nem kell nagyon kiöltözni. Ám amikor ajtót nyitottam Antóniának, elakadt a lélegzetem. Méregzöld miniszoknyát viselt, arany körömcipőt, s hatalmas mellein szúk, rózsaszín bordás pulcsit. Mint egy felfújható gumiállat, visszataszító és izgalmas volt egyszerre. Nem értettem, hogyhogy egyáltalán nincsenek komplexusai. Lehet, hogy én túl sokat tipródom a dolgokon. Antónia rávetette magát az ágyamra.

– Belépek a trockistákhoz – mondta nagyképűen –, négy héten keresztül vizsgálják az embert, és ha a politikai tudata megfelel, felveszik. – Tudtam, miért akar trockista lenni, de óvakodtam rákérdezni. Néhány hét óta mindennap egy magas, sötét hajú pasas állt az iskolánk előtt, és röpcédulákat osztogatott.

– És? Megfelelő a politikai tudatod? – kérdeztem Antóniát.

– Nem tudom – válaszolta –, azt hiszem jobb, ha nem említem meg, hogy két autónk van. – Elgondolkodva meredt a plafonra, aztán felült és rám nézett. – Tudod, hogy pattanás lesz az orrodon, Fanny?

– Az nem pattanás, hanem nekimentem az ajtónak – mondtam. Gyűlöltem Antóniát.

De aztán megfogta a kezemet, amint futottunk az utcán, hogy elcsípjük a villamost. Szorosan fogta, és nem engedte el akkor sem, amikor lezuhantunk a két utolsó ülésre, és egy öregasszony szeme haragosan villogott ránk, mert azt akarta, hogy tegyünk egy helyet szabaddá számára.

– Terhesek vagyunk – közölte Antónia, és megszorította a kezemet. Az öregasszonynak és a többieknek körülöttünk kiguvadt szeme, és én szerettem és csodáltam Antóniát, jobban, mint bárki mást. Inge jóval a végállomás után lakott. Lassan mindenki kiszállt, és már csak ketten maradtunk, amikor Antónia felkattantotta táskáját, és elővett belőle egy kopott szemüvegtokot. Jelentőségteljesen nézett rám, mielőtt kinyitotta volna.

Fura, fehér színű gumihártya feküdt benne a kék bársonyon. Kivette, hüvelyk- és mutatóujja közé fogva himbálta. Rögtön tudtam, mi az, holott még soha nem láttam ilyet.

– Honnan szerezted? – suttogtam, bár senki sem hallhatott bennünket.

– Találtam – suttogta vissza.

Hol találtad?, akartam kérdezni, de aztán megijedtem, hogy talán sokkal többet tud a dologról, mint én, és ezzel nagy fölénybe kerülne velem szemben, s emiatt tönkremehetne barátságunk.

Óvatosan hozzáértem az ujjammal, hidegnek, kellemetlennek éreztem és összerándultam, mintha kígyót érintettem volna.

– Félelmetes – mondtam.

– Az – mondta Antónia, és visszapakolta a szemüvegtokba. Aztán hallgattunk, amíg meg nem érkeztünk Ingéhez.

Az osztályunkból nyolc lány ácsorgott Ingé-ék házának alagsori buliszobájában. A szülei moziba mentek, hogy egyedül lehessünk. Leültünk a kerevetre, és vártunk valamire, de senki sem tudta, mire. Pletykáltunk, házi feladatokról, tanárokról beszélgettünk. Ehhez limonádét ittunk és fánkot ettünk rosszullétig, közben zenét hallgattunk. Unalmas volt és kényelmes.

Egy üveg tojáslikőr és egy üveg vodka járt körbe. Ettől még rosszabbul lettünk, és egyre hangosabban vihogtunk. Elkezdtünk táncolni. Először gyorsan, míg ki nem fulladtunk, aztán Inge lassú számokat tett fel. Határozatlanul álldogáltunk egy kicsit, de aztán mindenki keresett magának partnert. Én Antóniával táncoltam. Nagy melleit úgy kidomborította, hogy alig értem el a nyakát. Elképzeltem, hogy „Kék Kabáttal" táncolok. Ez volt az egyetlen név, amit adni tudtam neki. Senki nem ismerte őt, senki sem tudta, hogyan hívják. Egy kismotoron robogott el mellettem minden reggel az iskolába vezető úton. „Kék Kabátnak" neveztem el, mert mindig egy régi, sötétkék katonakabátot viselt. Egyszer meg is állt, hogy átengedjen a zebrán, és ekkor láttam az arcát is.

Azóta minden reggel megkíséreltem úgy időzíteni, hogy ismét fékeznie kelljen előttem, de eddig még egyszer sem sikerült. Vagy túl korán voltam a zebrán, vagy túl későn. Láttam minden reggel, elhaladt mellettem anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben is észrevett volna, és a szívem tombolt a mellkasomban. Meséltem róla Antóniának, igen, mindent elmeséltem neki, mire ő minden reggel ezzel a kérdéssel üdvözölt:

– Halló, Fanny, hogy van a „Kék Kabát"? – S én azt állítottam, hogy már rám mosolygott, hogy menetközben utánam fordult, néha meg, hogy intett nekem.

Minden este, a mellekért való ima után, elképzeltem, hogy hazahoz az iskolából, és mögötte ülök a mopeden. Láttam magunkat hátulról, amint elrobogunk, és utolsó képként, mielőtt még befordultunk és eltűntünk volna a sarkon, láttam, ahogy karjaimat a dereka köré kulcsolom.

Kicsit szorosabban simultam Antóniához, ő pedig a vállamra hajtotta fej ét. Fogadni mertem volna, hogy a trockistájára gondol.

Még ittunk egy kis tojáslikőrt, aztán egyszer csak Inge jött le a lépcsőn fehérneművel megpakolva. Vörös és fekete melltartók, fűzők, harisnyatartók, neglizsék és apró bugyik minden mennyiségben. Inge anyjáról, arról a szürke, szigorú asszonyságról ezt soha nem feltételeztem volna. Tudtam, hogy az én anyám mit szólna hozzá. Kurvásnak találná mindet, ugyanúgy, mint a nadrágot magas sarkú cipővel, a rikító vörös szájrúzst, s a lila,

rózsaszín és halványzöld színeket. Izgatottan tapogattuk a fehérneműket, és kuncogva tartottuk magunk elé. Azt hiszem, Antóniának támadt az az ötlete, hogy Biggi, Gabriele, Anita és én játsszuk a férfiakat, és ő, Inge, Claudia és Trixie vegyék fel a fehérneműket. Egyértelmű volt, hogy miért épp így osztotta be: a négynek, aki felöltözhetett, volt melle, a többinek nem. Mi, mellnélküliek irigyen ültünk a kereveten, és vártuk, hogy a többiek a fürdőszobában átöltözzenek. Egyetlen szót sem szóltunk egymáshoz. Felmerült bennem a kérdés, vajon ők is imádkoznak-e minden este.

A többiek teljesen megváltoztak a fehérneműktől. Hírtelen nagyon felnőttesen néztek ki a fekete melltartókban, vörös harisnyatartókban, szűk fűzőkben és áttört bodykban. Másképp mozogtak, fölényesen mosolyogtak, és úgy csináltak, mintha nem is ismernének bennünket. A vörös fényben bőrük titokzatosan vibrált, s mi mindannyian visszatartottuk a lélegzetünket. Mi, akik a férfiakat játszottuk, félszegen ácsorogtunk, míg végül Antónia, aki harisnyatartót és csipkés melltartót viselt, elkapta Biggit, és hozzásimult, mintha egy pár lennének. Majd bátorítóan ránk nevetett. A kövér Inge, piros csipkében rám vetette magát. Puha húsától egészen megijedtem.

– Na, te édes – mondta nekem, és kuncogott. Melltartója piros csipkekosarát félrehajtva kitakarta melleit. Fogalmam sem volt, mire jó mindez.

– Hogy tetszik? – kérdezte Inge fátyolos hangon.

– Mi akar ez lenni? – kérdeztem vissza.

– Ugyan, Fanny – mondta Inge türelmetlenül –, te most férfi vagy, és ez őrültül tetszik neked, világos? – Megfogta kezemet, és rátette a mellére. Meglepett, milyen puha. Én sokkal keményebbnek képzeltem, olyannak, mint egy dinnye, vagy egy labda. Tétován körbetapogattam, és kicsit ostobán éreztem magam. Figyeltem, mit csinálnak a többiek, és láttam, amint Gabriele vadul ölelkezik a fekete fűzőt viselő Trixie-vel, Anita szájon csókolta Claudiát, aki hajszálvékony feszes bodyban volt, Biggi és Antónia pedig úgy ragadtak egymáshoz, mint bélyeg a borítékra. A lemezjátszóról az a dal szólt, amit a rádióban betiltottak, a Je t'aime, moi non plus. Jane Birkin és Serge Gainsbourg vadul lihegtek, borzongás futott végig hátamon, és ekkor felfogtam, hogy az ember képes rá, hogy egy időben önmaga és másvalaki legyen. Csak becsukja a szemét, hallgatja a zenét. Miközben Inge mellét gyömöszölöm, ahogy megparancsolta, arról álmodom, hogy engem simogat a „Kék Kabát", hogy a mellek az enyémek, nem Ingéé. Inge sem Inge már többé, csak bőr és mell és hús. Melegem lett, szédültem. Mindent elfelejtettem magam körül, még a pattanásomat is, és szörnyen vágytam valami után, amiről nem is tudtam, mi az.

Újra és újra lejátszottuk a Je t'aime, moi non plus-t.

– Entre mes reins – zihálta Jane Birkin.

Les reins – megnéztük a szótárban, annyit jelent: „bélszín". Bélszín mint vesepecsenye?! Ennek nem sok értelme volt. Partnert cseréltünk, most Antóniával táncoltam. Az ő melle már kellemesebb volt, mint Ingéé. Feszesebb volt és nem olyan remegő, ennek ellenére még mindig meglepően puha. Ilyet, pontosan ilyet szeretnék és is, gondoltam. Csókolóztunk, igazi nyelves puszikat próbáltunk ki egymáson, és közben tudtuk, hogy valójában a trockistának szólnak és a „Kék Kabátnak". Egyszer próbaképpen kinyitottam a szemem, és iszonyúan kínos volt. Nem is tudtam szavakba foglalni tettemet anélkül, hogy el ne vörösödnék: Fanny csókolózik Antóniával, és simogatja a melleit.

De ha elfelejtettem a szavakat, és csak a zenére és a „Kék Kabátra" koncentráltam, ez volt a legszebb, amit valaha is megéltem, és azt kívántam, sohase lenne vége. Később, amikor kimerülten mindannyian a kereveteken feküdtünk, és újra azok lettünk, akik valóban voltunk, hirtelen sírni támadt kedvem. A pattanás viszketni kezdett az orromon. Kiittuk a maradék tojáslikőrt, aztán Inge meggyújtotta a fehér mennyezeti lámpát. A világosban a fehérneműs lányok csúf maskaráknak hatottak. Némán álldogáltunk, és kellemetlenül éreztük magunkat. Inge begyűjtötte a ruhadarabokat, és visszacipelte anyja hálószobájába. Mi többiek pedig némán szétszéledtünk.

Claudia Antóniával és velem jött a villamoson. Egyetlen pillantást sem vetettünk egymásra egész úton, és amikor kiszállt,

hátra se nézett. Az ablakon keresztül láttam, amint az utcai lámpák fényében szalad hazafelé, és nem tudtam többé fekete alsóneműben elképzelni. Soha többé. Antónia nálam aludt, mert egy sötét parkon kellett volna keresztülmennie, és szülei a két autóval soha sehova nem mentek érte. Anyám egy matracot rakott az ágyam mellé Antónia számára.

– Jól sikerült a parti? – kérdezte. Némán bólintottunk. Féltem, hogy észrevesz rajtunk valamit. Legszívesebben a karjaiba vetettem volna magam, mint egy kisgyerek. Hirtelen rettegtem Antóniától. Anyám kisimította a lepedőt, és kiment a szobából anélkül, hogy megölelt és megcsókolt volna, mint máskor, amit egyébként nem különösebben kedveltem, ma este azonban hiányzott, jó éjszakát kívánt nekünk, és becsukta az ajtót.

Antónia és én dermedtem álltunk a szobában, éreztem, hogy vibrál a levegő közöttünk. Kellemetlen érzés volt, olyasmi, mint amikor az ember véletlenül hozzáér a villanypásztorhoz. Eloltottam a villanyt, sötétben vetkőztünk le. Feldúlt voltam, és szívesen beszélgettem volna a partiról, de nem tudtam, hogyan kezdjem el. Hallgattam Antónia egyenletes légzését. Talán már alszik is. Vagy csak hozzám hasonlóan ő is az én lélegzetemet figyeli?

– Hogy Inge anyja ilyesmit felvesz… – mondta hirtelen. Egyszerre pukkadtunk ki, mintha túl sokáig lettünk volna víz alatt, és most merültünk volna fel újra a felszínre. Sikítottunk a

nevetéstől. Később elővettem egy gyertyát a szekrényből, és meggyújtottam. Összebújtunk a takaró alatt, és megint minden rendben volt, mint azelőtt. Soha többé nem akartam a partira gondolni, soha többé.

– Akarod még egyszer megnézni? – kérdezte Antónia hirtelen. Nem, nem akartam látni soha többé. De beszélni sem akartam róla, mert az Összevisszaság, amit ez az egész kavart bennem, olyan kellemetlen volt, mint szálka a bőr alatt. Válaszomat meg sem várva Antónia elővette a szemüvegtokot a táskájából, kinyitotta, és a gyertya fényében az orrom elé tartotta a gumihártyát. Aztán végighúzta a karomon.

– Iíííí! – visított nevetve, mint egy malac. – Képzeld, ez ilyen akkor is, amikor csinálják!

– Tényleg? – kérdeztem.

Antónia megrántotta a vállát.

– Én félek tőle egy kicsit, te nem? – mondta halkan. Szóval ő sem tud többet róla, mint én. Szívem megdobbant az örömtől. Közelebb csúsztunk egymáshoz.

– Rettenetesen boldogtalanná tesz, hogy olyan lapos vagyok, mint egy lepényhal.

Mindig azt kívántam, bár olyan melleim lennének, mint neked – vallottam be.

– Ó – mondta –, nem olyan csodálatos ez. Állandóan útban van. A fiúk meg mindighülyén bámulnak.

Te vagy a legjobb barátnőm, a legeslegjobb barátnőm, gondoltam boldogan.

– Otthon csak Hordócskának hívnak – mesélte tovább tétovázva –, de esküdj meg, hogy senkinek nem árulod el!

Bólintottam, de hiába harapdáltam az ajkamat, nem tudtam megállni, hogy el ne vigyorod-jak. Hordócskának hívják! Családja szemében tehát Antónia sem telt keblű, sem szexi nem volt, hanem csak egy kövér hordó! Éreztem, hogy hirtelen friss szél támad lapos melleim felett, és mélyen belélegeztem. Hordócskának hívják!, ujjongtam némán.

– Apám belecsíp az oldalamba és azt mondja, Tóni, gyere ide hozzám, te Hordócska – mesélte remegő hangon Antónia –, a bátyám meg reggeltől estig azt énekli, hogy Antónia a Hordócska, Antónia a Hordócska.

– Hordócska – ismételtem, mert egyszerűen muszáj volt kimondanom, de úgy tettem, mintha meg lennék botránkozva. Antónia felsírt, mint egy kutya, akinek a lábára léptek.

– Hagyd abba – mondta és hallottam, hogy valóban szenved. Csodálatos érzés volt tudni, hogyan sebezhetem meg. Könnyűvé és boldoggá tett a tudat. Nem tehettem róla, kicsúszott a számon.

– Hordócska – mondtam halkan.

– Fanny! Azonnal hagyd abba! – csattant fel, és megragadta a karomat.

– jó, jó, jó, megértettem, nem mondom többet, hogy Hordócska.

– Szándékosan csinálod – sziszegte.

– Mit? – kérdeztem ártatlanul.

– Hogy folyton ismételgeted.

– Én csak azt mondtam, hogy felfogtam, és többé nem fogom azt mondani, hogy

Hordócska…

– Azonnal hagyd abba! – kiabálta. – Ha még egyetlenegyszer kimondod, felkelek és hazamegyek. – Nem hittem egy szavát sem, de elhallgattam. Elfújta a gyertyát, és hátat fordított.

– Jó éjszakát – mondta sértetten.

– Jó éjszakát – feleltem, s ajkam hangtalanul formálta a szót: Hordócska. Újra és újra. És egyszer csak kiszaladt a számon, és keresztülvitorlázott a szobán. Tényleg nem tehettem róla, egyszerűen önállósította magát. Néhány másodpercig nem történt semmi. Aztán hallottam, hogy Antónia felhajtja a takarót. Felállt, és a villanykapcsolóhoz ment. És míg én kezemet a szemem elé tartottam, mert elvakított a lámpa, ő már fel is öltözött. Értetlenül vigyorogtam.

– Hagyd már abba ezt a hülyeséget! – mondtam. Nem nézett rám, egyetlen szót sem szólt. Elszántan húzta magára rózsaszín pulóverét, felvette miniszoknyáját, körömcipőjét. Még mindig nem hittem neki. Magához vette táskáját, és az ajtó felé indult.

Kihámoztam magam a takaróból, és megpróbáltam feltartóztatni, de lerázott, és a sötét folyosó mentén a lépcső felé tapogatózott. Szüleim hálószobájából az ajtó alatt fény szűrődött ki. Szinte azt kívántam, bár jönne ki anyám, és csinálna jelenetet. De nem történt semmi.

– Most nem mehetsz a parkon keresztül! – suttogtam.

– De mennyire, hogy mehetek! – válaszolta.

– Bocsánatot kérek, oké? – Vállára tettem a kezemet. Kétkedve nézett rám. Rózsaszínpulóvere világított a sötétben. Mellei felett a kötött bordák elnyúltak. Nem hatott kövérnek, csak teltnek. Tudtam, hogy újra ki fogom mondani. Szinte égette a nyelvem a szó. Hordócska, gondoltam.

– Ne haragudj rám – ismételtem. Hallgatott.

– Bocsáss meg, hogy azt mondtam, Hordócska – mondtam gonoszul.

Ekkor kinyitotta az ajtót, és a kerten keresztül kiszaladt az utcára. A konyhaablakból még sokáig néztem utána. Ahányszor elhaladt egy-egy utcai lámpa alatt, felvillant rózsaszín pulóvere. Minél távolabb volt, annál inkább hiányzott. Amikor végül a folyosón a szobám felé tartottam, hallottam, hogy a hálószobában szüleim halkan beszélgetnek. Olyan szívesen kinyitottam volna az ajtót, nyafogva, mint régen: „Nem tudok aludni.” Olyankor apám cukros vizet csinált, anyám pedig visszavitt az ágyba, és hűvös kezével simogatta a homlokom. Miért nem lehet most is így?! Én

voltam a legmagányosabb ember ezen a világon. Antóniát csodáltam akaratereje miatt, felnőttesnek ható elszántságáért. Én fel nem keltem volna éjjel, hogy a parkon keresztül hazamenjek, az biztos. Túl lusta és gyáva voltam ehhez. Engem megbánthattak, megsebezhettek, rávehettek, hogy fiút játsszak és lányokat ölelgessek, nem védekeztem. Hirtelen mintha kívülről láttam volna saját magamat, olyannak, amilyen valójában voltam. Csúnya, buta, és jelentéktelen. Soha nem lesz nekem mellem, soha nem tűnik el a pattanás az orromról. A „Kék Kabát” soha nem fog rám mosolyogni. Ahogy boldogtalanul forgolódtam ágyamban, valami keménybe ütköztem. Antónia szemüvegtokja volt. A tartalmára gondoltam, és hirtelen sírnom kellett. Soha nem leszek én részese a férfiak és nők izgalmas, félelmetes világának.

Megtartottam a szemüvegtokot, és Antónia soha nem kérdezett utána. Ez éjszaka után alig beszéltünk már egymással. Antónia beleszeretett egy anarchistába, és fekete dzsekit viselt, ami alatt mellei teljesen eltűntek. Én soha nem tudtam meg, hogy hívják a „Kék Kabátot”. Amikor eljött a nyár, levetette kék kabátját, és ami alatta volt, azt már nem találtam olyan vonzónak.

Négy évvel később, 1972 telén, egy különösen unalmas vasárnap délután rámoltam a szobámban, és a kezembe akadt a szemüvegtok. Amikor kinyitottam, csak egy összezsugorodott gumidarabot találtam benne. Addigra már végre nekem is volt mellem. Nem olyan nagy, mint Antóniáé – én csak 75 B-s

melltartót hordtam –, de nekem tetszett. Most már mell helyett egy férfiért imádkoztam, egy igazi férfiért, akit megörvendeztethetek vele.

Balsors társaságra vágyik

– Igen, az a lánc a nagy zöld és vörös kövekből – mondta a lány halkan, és a földre szegezte tekintetét.

Irigylem a melleiért, gondolta az ékszerész-nő. Micsoda mellek! Hangtalanul odament a zöld bársonyszőnyegen a kirakathoz, óvatosan kivette a nagy turmalinokból álló láncot, és ráfektette egy fekete alátétre. A turmalinok úgy ragyogtak, mint a frissen felvágott görögdinnye darabjai. Sötétzöldből a világoszöldbe a héjánál, rózsaszíntől a karmazsinvörösig a közepén.

– A turmalin ebben a színben különös ritkaság – mondta az ékszerésznő, ésmutatóujjával végigsimította köveken. Kellemesen hűvösnek és simának érezte őket.

– Már hetek óta csodálom ezt a láncot a kirakatban – mondta a lány, kinyújtotta ujjait a kövek felé, és óvatosan megérintette őket.

Az ékszerésznő keresztbe tette karját. Oldalról mustrálta a lányt, és gondolatban összeadta ruhadarabjainak árát; a klasszikus sötétkék Yves Saint Laurent-kiskosztüm legalább négyezer márka, a lila nubukcipő ezerkettőszáz – ezt pontosan tudta az ékszerésznő, mert nemrég pontosan ezt a cipőt tartotta a kezében, és csillagászati ára miatt legmélyebb sajnálatára visszatette a polcra –, a régi bőrdzsekinek, amit a lány a karjára vetve cipelt, valószínűleg szintén jól megkérhették az árát, azok az idők már

rég elmúltak, amikor ilyesmit a bolhapiacon olcsón meg lehetett kapni. Így körülbelül hat-hétezer márkát hordott ez a fiatal csirke a testén. Honnan van ezeknek a gyerekeknek ennyi pénzük?, tűnődött bosszúsan.

– Nem akarja felpróbálni? – kérdezte a lányt. Az habozva nézett rá.

– Nem tudom – mondta. – Attól tartok, ha felpróbálom, ragaszkodni fogok hozzá mindenáron.

– Az megtörténhet – mondta az ékszerész-nő, majd felemelte a láncot, lassan ide-oda lóbálta, és várt. Mindketten hallgattak. A lány a láncra meredt, az ékszerésznő pedig a kirakaton át figyelte, amint szemben a könyvkereskedő kitesz néhány leértékelt könyvekkel megrakott ládát az üzlet elé az utcára. Piros-fehér kockás inget és nagyon szűk, kőmosott farmert viselt. Egész biztosan csinos farka van, gondolta az ékszerésznő, és elmosolyodott. A lány a turmalinokat simogatta.

– Szabad lenne talán mégis…?

Az ékszerésznő felemelte a lány súlyos, fekete haját a tarkóján, és a nyakába rakta a láncot. A lánynak Eau Sauvage illata volt. Ez a parfüm ex-férjére, Jochenra emlékeztette, és úgy szíven találta az ékszerésznőt, akár egy puskagolyó. Visszahőkölt, majdnem lerántotta az üvegpolcot. A lány kíváncsian fordult utána. Szeme ragyogott a turmalinok fényében.

– Eau Sauvage, ugye? – kérdezte az ékszerésznő.

– Nem – felelte a lány közömbösen –, Halston.

Ostobaság! Természetesen Eau Sauvage, vélte az ékszerésznő, hát persze, te buta liba.

A lány elfordult a tükörtől. Tarkója felett összefogta sűrű fekete haját, aztán elengedte, hagyta, hogy leomoljon, megrázta és kisimította arcából.

Nem tud dönteni, várakozott az ékszerésznő türelmetlenül, nem tudja, mit akar.

– A barátom szeretne ajándékozni nekem valamit – mondta a lány a tükörképének.

Aha, gondolta az ékszerésznő, és te azt akarod, hogy a láncot ajándékozza neked. A lány mélyet sóhajtott. Mellei felemelkedtek, a lánc remegett.

Hogyan kérdezzem meg, tipródott a lány, csak tudnám, hogyan kérdezzem meg tőle? Olyan szigorúnak és kérlelhetetlennek látszik.

Az ékszerésznő ismét kinézett a kirakaton át. A könyvkereskedő sorba rakta a ládákat, aztán megfordult, és egyenesen a kis ékszerüzlet irányába nézett. Vajon van-e fiúja a kis aranyművesnőnek? – tűnődött. Már ő sem mai csirke.

Délután áthívhatnám egy pohár borra, gondolta az ékszerésznő.

– Egyszerű, hozza el egyszer a barátját! – mondta a lánynak. Az elfordult a tükörtől, éssétált néhány lépést föl és alá. Jól mozog,

állapította meg az ékszerésznő, nagyon öntudatosan. Honnan veszi? Mitől olyan átkozottul öntudatosak ezek a fiatal tyúkok?

Letörölt néhány porszemet a vitrin üveglapjáról. Én szívesen élek egyedül, gondolta konokul, én nagyon szívesen élek egyedül!

A lány a fénysávokra meredt a zöld szőnyegen. Szeme sarkából az ékszerésznőt figyelte, aki most az üveglap fölé hajolt, rálehelt, és ruhája ujjával a lány ujjlenyomatait igyekezett eltüntetni. Nincs hozzá merszem, riadt meg a lány.

Olyan megkeseredettnek és magányosnak tűnik, egész biztos nemet fog mondani.

Miért nem kérdezi már meg végre az árát, türelmetlenkedett az ékszerésznő. A kedvenc láncom. Tulajdonképpen nem is akarom eladni. A Jochennal való legboldogabb időkből származik. Túl magas árat fogok érte mondani. De valamit el kell adnom. Egész hónapban csak 5000 márka folyt be. Jochen szétrobbanna a káröromtől, ha fel kéne adnom az üzletet. Az ő üzlete, az én üzletem. Most az én üzletem. Az enyém, az enyém, az enyém! Minden az enyém. Egy kis zsályát kellene égetnem, hogy megtisztítsam a boltot Jochen átkaitól. Kár, hogy nem hiszek az ilyesmiben. Nekem egyetlen férfi sem merne ékszert ajándékozni. Vajon a virágárusnők sem kapnak soha virágot a hódolóiktól?

– Remekül áll önnek a lánc – szólta lányhoz. Az alig reagált. Bókokhoz van szokva, gondolta az ékszerésznő. El fogom adni ezt az átkozott láncot.

– Az ékszer keresi meg a gazdáját, nem fordítva – mondta mosolyogva. – Ez a lánc magára várt. Már sokan megakarták venni, mert a kövek valóban szokatlanul szépek, de az egyiknek túl nehéz volt – mert magasnak kell lenni hozzá, hogy hordani tudja az ember –, a másiknak meg túl drága.

– Maga valóban hisz ebben? – nézett rá komolyan a lány.

– Miben?

– Hogy az ékszer megkeresi a gazdáját.

– Persze. Egész biztosan így van – mondta az ékszerésznő, és elnézett a lány mellett. A könyvkereskedő kinn állt a boltja előtt, és az égboltot kémlelte. Ha ez megveszi a láncot, akkor ma délután meghívom, tervezte az ékszerész-nő.

– Mibe kerül tulajdonképpen? – kérdezte a lány.

– Ötezer – mondta könnyedén az ékszerésznő. Árnyék futott át a lány arcán. Ezt hogy mondja meg a barátjának?, gondolta az ékszerésznő kárörömmel. Ennyit biztosan nem akar majd kiadni ezért a kis libáért. Hacsak nem tartozik neki valamiért. Lehet, hogy évek óta ígérgeti, hogy elválik. A szokásos. A hazugok és a házasságtörők kedveseit és feleségeit én látom el vigaszdíjakkal.

– A barátom – kezdte a lány, aztán elnémult, és a torkát köszörülte –, nem keres túl sokat. – Szünet következett. – Jelenleg – fűzte hozzá a lány, és figyelmesen nézte az ékszerésznőt.

Akkor vedd le a láncot leánykám, és vidd a fiúdat a Karstadt[3] ékszerrészlegébe, gondolta az ékszerésznő.

– A láncot magam szeretném kifizetni – folytatta a lány –, most azonnal. De nemakarom elvinni. Ha megtenné, hogy újra kiteszi a kirakatba… mintha még nem lenne eladva…

– Nem értem – mondta az ékszerésznő hűvösen. A lány most gyorsabban kezdett beszélni, miközben halvány pír lepte el a nyakát.

– Ha esetleg tenne rá egy árcédulát mondjuk nyolcszáz, vagy inkább nyolcszázötven márkáról…

– Nyolcszáz márkát ezért a láncért?!

A lány nyugtalanul toporgott.

– A barátom nem ért az ékszerekhez. Egyáltalán nem. Elhinné, hogy ez az ára. És valószínűleg a nyolcszázötvenet is túl soknak fogja találni.

– Ja úgy? – nevetett az ékszerésznő. Nevetése bátorító kellett volna legyen, de inkább gúnyosnak hatott.

– Ugyanis elítéli az anyagi javakat – mondta a lány bocsánatkérőn.

Mert nincs pénze, gondolta az ékszerésznő.

– Tudja, ő megveti a pénzt – folytatta a lány –, de nagyon szenved tőle, hogy én többet keresek, mint ő.

---

[3] németországi áruházlánc neve

– És most akar valamit ajándékozni magának, nekem pedig olcsóbbá kell tennem a láncot, hogy azt higgye, meg tudja venni – mondta az ékszerésznő.

– Igen – bólintott a lány, és bánatosnak látszott.

– És mit mondjak a többi vevőnek, akik szintén nyolcszázért akarják majd megvenni a láncot?

A lány felnyögött. Hallgattak. Néma csönd volt az üzletben. Az ékszerésznő egyik lábáról a másikra állt. A könyvkereskedő odaát bement a boltjába. Mégsem fogom meghívni, gondolta az ékszerésznő, semmi kedvem az egész udvariaskodáshoz és kényelmetlenséghez egy kis banális szex miatt.

– Erre nem gondoltam – sóhajtott a lány.

– Mire? – kérdezte az ékszerésznő.

– Arra, hogy mindenki azt fogja hinni, a lánc valóban nyolcszáz márkába kerül. – A lány most úgy nézett ki, mint egy kisiskolás, akit megdorgáltak, mert puskázott.

– Jöjjön el maga is vele, aztán majd kitalálunk valamit – mondta kegyes hangon az ékszerésznő.

– Nem – mondta a lány határozottan. – Egyedül kell jönnie. Azt akarom, hogy úgy érezze, meglepetést szerzett nekem.

Te szerencsétlen tyúk, gondolta az ékszerésznő, te még azt hiszed, hogy képesek vagyunk megtartani trükkökkel a szerelmet?!

– Ma este véletlenül az ön üzlete előtt fogok vele elsétálni, és egészen véletlenül felfedezem a láncot a kirakatban. S ha a láncon nyolcszáz, vagy nyolcszázötven márkás árcédula lenne, akkor látná, hogy bár drága, azért meg tudja venni, és holnap talán vissza is jönne érte. Ha nem jön, azonnal leveheti róla a cédulát.

Az ékszerésznő hirtelen azt kívánta, a lány azonnal tűnjön el. Nem akart részt venni ebben a játékában, a munkaasztala után vágyott, a csönd után. Hagyjon engem békén mindenki, gondolta.

– Kérem – mondta a lány, és félrehajtotta fejét. – Kérem… – ismételte, és egyik lábáról a másikra állt. Amikor az ékszerésznő nem szólt semmit, levette a nyakláncot, és óvatosan az üvegasztalra tette. Ujjával egyenként megsimogatta a turmalinokat, aztán felegyenesedett, és elindult kifelé.

– Az embernek még abban is segíteni kell a férfiaknak, hogy igazi férfinak érezzék magukat, ugye? – mondta az ékszerésznő. A lány megperdült, és ragyogó mosolyt küldött felé. Miután kitöltött egy csekket négyezerkettőszáz márkáról, táskájából kivett egy képeslapot, és a nyaklánc mellé fektette az üveglapra.

– Csak hogy felismerje, ha a lánc után érdeklődik: így néz ki a barátom – mondta büszkén. A képeslapon lévő képet valahol egyszer már látta az ékszerésznő, egy fiatal férfi, hosszú, sötét haján piros sapka, nagy aranymedaliont tart kezében. Megfordította a képeslapot. Férfiképmás… olvasta. Botticelli, 1474?

– A maga barátja is állandóan egy érmet tart a kezében? – kérdezte. – Ahhoz képest, hogy megveti a pénzt…

A lány a legkevésbé sem sértődött meg. Boldogan mosolygott.

– Egyetlen fotón sem néz ki úgy, ahogy én valójában ismerem. Csak ezen az egy Botticelli-képen. Furcsa, nem? – Megcsókolta a képeslapot, és eltette. Aztán kezet nyújtott az ékszerésznőnek. – Szorítson nekem, hogy ráharapjon – mondta.

Az ékszerésznő halványan bólintott. Az indonéz templomharangocska megcsendült az ajtó felett. A lány eltűnt.

Az ékszerésznő felemelte a láncot az asztalról, egy darabig tétován álldogált, aztán a nyakába akasztotta az ékszert, és megnézte magát a tükörben. Nem áll olyan jól, mint neki, gondolta. De ő sem marad örökké ilyen. Még pár esztendő, három, négy, talán öt, már nem sokat segít rajta a csinos arca, sem a nagy keblei. Lesimította szoknyáját, blúzát hátul jobban betűrte. Úgy igazította, hogy elöl a mellére feszüljön, így a lánc szabadon mozoghatott. Gyakorlatilag ez már úgyis el van adva, gondolta, néha én is megengedhetek magamnak ilyesmit. Bekapcsolta a riasztóberendezést, bezárta az üzletet, és átment az úttesten.

Tehénkolomp csörömpölt a feje felett, ahogy belépett a könyvesboltba. A könyvkereskedő egy mindenféle lommal és katalógusokkal teli íróasztal mögött ült.

Felnézett, elmosolyodott.

A nő biccentett, nyakát szinte égették a turmalinok.

– Nos – szólalt meg a férfi, és felállt –, hogy megy az üzlet? – Elindult a nő felé. Az mosolyogva vállat vont. Álltak egymással szemben, nézték egymást. A nő végül lesütötte a szemét.

– Kisütött a nap – folytatta a férfi.

– Igen – felelte a nő, és a férfi nadrágját nézte. Mondhatna valamit a nyakláncomra, gondolta. Miért nem veszi észre?

– Legszívesebben bezárnék, és ellógnám a délutánt – mondta a férfi.

Talán csak egy kis szexre van szükségem, gondolta a nő. Ha most kimondom a helyes mondatot, összepakol és eljön velem inni valamit. Aztán beszélünk és beszélünk, míg végre eléggé ittasak leszünk, hogy megérintsük egymást.

– A sörkertek kinyithattak már? – kérdezte a férfi.

Na végre, sóhajtott az ékszerésznő. Előbb azonban tusolnom kell, mert különben szégyellem magam.

– Azt hiszem, nagyon ritkán vesszük magunknak a bátorságot, hogy spontán módon viselkedjünk – mondta a férfi, és mosolygott.

– Így van – válaszolt a nő. Nézték egymást, aztán elfordították fejüket, és vágyódva révedtek az ég kékjére a kirakaton keresztül. Porszemek kavarogtak a napfényben. Múlt az idő, egyikük sem szólt egy szót sem, és hirtelen tudták mindketten, hogy eljátszották esélyüket.

– Mivel szolgálhatok? – kérdezte ironikusan a könyvkereskedő, mintegy visszavonulót fújva.

Miért nem mondtam semmit, miért nem tudtam kinyitni a számat, bosszankodott az ékszerésznő, és csalódottan elfordult.

– Valami ajándékot szeretnék venni az unokahúgom születésnapjára – nyögte ki. – Afrika érdekli. – A könyvkereskedő először Tania Blixen könyveit mutatta meg, aztán annak alkalmazottjától, Kamantétól egy képeskönyvet, azokról az időkről, amit az írónővel töltött Mount Kenya-i farmján.

A könyvkereskedő szorosan az ékszerésznő mellett állt, és kávé-, cigaretta-, por- és after shave-illata volt. A nőnek tetszett ez az illat. A férfi lapozta a könyvet. Egy fotó öt afrikai nőt ábrázolt, akik tetőtől talpig tele voltak aggatva nyakláncokkal. Semmi más nem volt rajtuk, csak hosszú, hosszú gyöngyfüzérek, a testükre voltak csavarva.

– Ezek a hölgyek aztán jó vevői lennének – mosolygott a könyvkereskedő.

– Valóban, de az a gyanúm, könyvet igen ritkán olvasnak.

– Ebben a tekintetben semmi különbség polgártársaink és őköztük – sóhajtott a férfi, és továbblapozott. Egy leopárdról készült színes rajz alatt dülöngélő betűkkel ez állt„Balsors társaságra vágyik”.

Az ékszerésznő mintha kicsit közelebb húzódott volna a könyvkereskedőhöz. Mindketten visszatartották lélegzetüket.

– Mit jelent ez: „Balsors társaságra vágyik"? – kérdezte halkan. A férfi megrántotta a vállát. Mindketten a képet bámulták. Miért nem beszél tovább, gondolta a könyvkereskedő. Miért nem tesz semmit, gondolta az ékszerésznő.

A könyvkereskedő becsapta a könyvet. Az ékszerésznő pedig megvásárolta. Amikor a férfi visszaadta az aprópénzt, könnyedén megérintette a nő ujjait. A nő elrántotta a kezét, és az ajtó felé indult. A férfi megelőzte, és kinyitotta előtte az ajtót.

– Gyönyörű ez a nyaklánc – mondta. – Ön készítette?

A nő bólintott.

– Nem szabad eladnia – folytatta a férfi. – Remekül illik a szeme színéhez.

Este az ékszerésznő egy kis cédulára ráírta: 800, és ráerősítette a láncra, amelyet óvatosan úgy helyezett el a kirakatban, hogy az ár jól olvasható legyen. Bekapcsolta a szpotlámpákat, egyet pontosan a láncra irányított, s a turmalinok mint apró színes villanykörték felizzottak. Aztán kis teakonyhájának függönye mögé bújt, amíg a könyvkereskedő be nem zárta üzletét. ő pedig boldog volt kis lakásával, macskájával, Minkával és a vajpuhaságú borjúszelettel, amely a hűtőszekrényben várt rá.

Később a lábához bújó macska dorombolását hallgatva feküdt ágyában, és a könyvben lapozgatott. Amikor odaért a leopárdos rajzhoz, megint elolvasta a furcsa képaláírást: „Balsors társaságra vágyik", azután összecsapta a könyvet, és letette. Eloltotta a

villanyt. A fölötte lévő lakásban csapkodták az ajtókat. Egy nő magas sarkú cipőben ide-oda járkált. Röviddel elalvás előtt a lányra és annak barátjára gondolt. Talán éppen ebben a pillanatban állnak a kirakat előtt, a lány lelkesedik a láncért, de a hosszú hajú fiatalember egyáltalán nem hallgat rá.

– Nézd ezeket a színeket – mondja a lány.

– Hmm – dünnyög a férfi, és el akarja húzni a lányt.

– Ez a legszebb lánc, amit valaha láttam – folytatja a lány. A férfi nem reagál.

– Nézd, ahogy a kövek világítanak – erősködik tovább a lány.

Most végre előrehajol a fiatalember, röpke, közömbös pillantást vet a láncra és az árcédulára. Nyolcszáz, gondolja, ezt nyugodtan kiverheti a fejéből, nem őrültem meg. Talán csak kétszázat kellett volna ráírnom, gondolta az ékszerésznő, miközben lassan átsiklott az alvásba, és hirtelen úgy érezte, segíteni szeretne a lánynak, legalább egy kis ideig hadd higgye még, hogy minden jól mehet. Aztán egy nagydarab szakállas férfiról álmodott, aki felszólította, hogy egy étterem kellős közepén vetkőzzön anyaszült meztelenre. Meg is tette, és mindenki barátságos érdeklődéssel figyelte, miközben a pincér egy korsó sört, egy nagy perecet és egy adag retket helyezett elé az asztalra. Amikor elkészült, mindenki tapsolt. Az ékszerésznő meghajolt.

„Are you experienced?"[4]

Mielőtt Leóhoz megyek, a cipzárnál összevarrom a farmeromat, mert Leó már tizenhét éves és veszélyes. Ha nála vagyok, nem iszom soha semmit, hogy ne kelljen WC-re mennem. A nadrágomat egyébként még sosem próbálta meg kinyitni, s bár ettől úgy félek, hogy még a cipzáromat is bevarrom, mégis aggódom egy kicsit. Felmerül bennem a kérdés, vajon mit csinálok rosszul. Néha, amikor az ágyán fekszünk egymás mellett és csókolózunk, megjön a barátnője, aki ugyanannyi idős, mint ő. Ha meghallom, hogy a folyosón Leó öccsével beszélget, rögtön felállók, odaülök az asztalhoz, és mélyen beledugom orromat az algebrakönyvbe. Leó legtöbbször fekve marad az ágyon. Barátnője nem gondol semmire, sőt nagyon barátságos velem. Legutóbb megkérdezte, hol vágattam a hajamat, mert tetszett neki a frizurám. Pedig az egész délutánt átbőgtem, amikor megjöttem a fodrásztól. Leó arra tanít, hogyan kell gyököt vonni logarléccel. Néha magával visz barátjához, Uwéhoz és annak barátnőjéhez, Hannához. Uwe egyedül lakik egy dohos, meleg manzárdszobában. Amikor Leó meg én megérkezünk, az az első, hogy egy második matracot dob a földre. Dohányzunk, és kólát iszunk rummal, aztán Uwe és Hanna az egyik, Leó meg én a másik matracra fekszünk. Leó és én mindig egymás mellett fekszünk.

---

[4] (ang.) Tapasztalt vagy?

Uwe legtöbbször Hannán, és úgy mozog, mintegy szárazra vetett hal. Soha senki nem vetkőzik le. Tudom, hogy Leó nem vesz engem igazán komolyan, mert különben ő is rám feküdne, úgy, mint Uwe Hannára. Csókolózunk, míg arcom úgy ég, mint a tűz. A csókolózás olyan, mint a földimogyoró, soha nem lehet elég belőle.

Kérem anyámat, hogy fizessen nekem hetente két korrepetálást, de elutasít. Azt mondja, nem is vagyok annyira gyenge, azonkívül Leó meglehetősen drága. Aztán elgondolkozik, és arra a következtetésre jut, hogy matekból sokat javítottam, és már egyáltalán nincs is szükségem korrepetálásra. Én kérem és könyörgök, de nem segít semmi. A korrepetálások Leónál egyszer s mindenkorra befejeződtek.

Most már tudom, hogy szeretem Leót, különben nem ülnék órák hosszat dobogó szívvel a telefon mellett, és várnám, hogy jelentkezzen. De soha nem jelentkezik. Ha én felhívom, akkor sem mond semmit, én viszont elmondok minden jelentéktelen apróságot, ami eszembe jut, csak hogy ne kelljen a kagylót letenni. Még kis-húgomról, Charlottéról is mesélek neki. Aztán egyszer csak azt mondja na, légy jó Fanny, szia. Ez minden. Amikor csalódottan leteszem a kagylót, a kezem szinte görcsben van, és nyirkos az izzadságtól. Olykor látom őt biciklijén elkarikázni. Int ugyan, de soha nem áll meg. Ha a házuk körül őgyelgek, sohasem jön ki. Barátnőm, Antónia azt ajánlja, egyszerűen menjek el hozzá

a logarléccel, és mondjam azt, hogy elfelejtettem a gyökvonást, és legyen olyan kedves, mutassa meg röviden még egyszer, és közben gyorsan tegyem le valahová a lakáskulcsomat vagy a pénztárcámat, és felejtsem ott. Így lenne okom még egyszer elmenni hozzá. Felveszek egy ruhát. Ruhában még sohasem mentem Leóhoz, túl veszélyesnek tűnt számomra. Fehér kötött ruhámban nagyon felnőttesen nézek ki. Nyakamba kötök egy kék selyemsálat, és behúzom a hasamat. Amikor csengetek nála, nem látszik különösen meglepettnek. Beenged a szobájába, és feltesz egy Jimi Hendrix-lemezt. A lemez címe „Are you experienced?”. Nem tudom, pontosan mit jelent. A szótárban az áll: experience = tapasztalni, megélni, (veszteséget) elszenvedni.

– Na – szólal meg Leó. Én mosolygok. Meg sem említem a logarlécet. Egyszerűen csak állok, és mozgok a zene ritmusára.

– Na – szólal meg újra Leó. És akkor valami különös dolgot művel. Odajön hozzám, aztán ruhámon és bugyimon keresztül meghúzza a szeméremszőrömet. Én úgy megijedek, hogy elugrom, mint akit leforráztak.

– El kell mennem – mondja Leó, és vigyorog. Körülbelül húsz centire áll tőlem. Tisztában vagyok vele, hogy minden rajtam múlik. De hogy mit kellene tennem, az körülbelül annyira világos, mintha a következő iskolaév anyagából, egy matematikafeladatot kellene megoldanom.

– Hmm – mondja Leó, és félrehajtja fejét. Úgy érzem magam, mintha elmerülnék, mint amikor az ember a sötét vízben egyre mélyebbre süllyed, és feje fölött a világos fénykör egyre jobban eltávolodik. Tudom, ilyenkor nyugodtan, mozdulatlanul várni kell, aztán a víz ismét a magasba emel, egyre világosabb lesz, míg végül kilövi magát az ember, mint egy szökőkút. Én azonban nem kapok levegőt, félek, nem tudok várni. Valamit dadogok a logarlécről. Led megrántja a vállát, aztán asztaláról elveszi a logarlécét, és huzigálja az orrom előtt, ide-oda.

– Ja, igen – mondom, és bólintok. Érzem Leo lélegzetét az arcomon, meleg és édes. Azthiszem, lehetőségem adódik még egyszer átgondolni a dolgot, de ő már veszi is a kabátját, engem pedig az ajtó felé tuszkol. Búcsúzóul még beletúr a hajamba. Nézek utána, amint elhajt biciklijén anélkül, hogy hátrafordulna. És tudom, hogy már mindent elfelejtett. A hely, ahol Leó belém csípett, parázslik. Behunyom a szemem, és elképzelem, hogyan is történt az egész, amint hirtelen odajött hozzám, kinyújtotta a kezet, és hozzám nyúlt. Újra és újra ezt a pillanatot képzelem el, mint egy lassított felvételt. Aztán eszembe jut, hogy elfelejtettem a kulcsomat otthagyni. Eljátszottam minden esélyemet. Elsírom magam, miközben bugyim alatt az a bizonyos hely lüktetve ég.

A szüzességemet egy évvel később Jürgen veszi el, miközben szülei a mellettünk lévő szobában vendégeiknek a görögországi diákat mutogatják. Jürgen apja kiabálva közli:

– És ez itt az Olimposz! És az a piros folt ott jobbra, az Ursel.

Nevetnek. Jürgen egy Miki egeres törülközőt terít az agyára. A Miki egér zavar. Nem tudom megmagyarázni Jürgennek, hogy miért. Az viszont teljesen közömbös számomra, hogy el fogja venni a szüzességemet. Különösebben még csak nem is kedvelem Jürgent. Lehúzza a nadrágját, és hülyén vigyorog. Lábán a bőr olyan fehér, mint a liszt, és tele van kicsi, piros pörsenésekkel. Köztük fekete szőrszálak meredeznek. De ott, ahol a farmer szorosan ráfeszül, a combján és a lába között, a pörsenések és a szőrszálak le vannak kopva, és a bőr egészen puha és finom. Mellettünk a nappaliban Jürgen anyja hangosan meséli: – És a görögök valóban éjszaka még…

A végét nem értem, mert Jürgen megszólal:

– Gyere ide! – Jürgen a Miki egeres törülközőn fekszik, és szélesen vigyorog rám. Megfogja a kezemet, lehúz az ágyra.

– Ne félj – mondja.

A barátnőim azt mondják, az ember utána egyszerűen jobban érzi magát. Felnőttebbnek. Jürgent mintha fordított távcsövön keresztül látnám, távol, magam alatt. Matat rajtam, mintha valami kézitáskában akarna gondosan elhelyezni valamit. Amíg nézem, mit csinál, eszembe jut, hogy egyszer, amikor nálunk aludt és a szüleim nem voltak otthon, felvette a hálóingemet. A világoskék rövid hálóingemben ugrált a szobában föl-alá, és magas fejhangon azt kiabálta: „Tündér vagyok!” ő ezt őrült humorosnak találta,

rázkódott a nevetéstől. És amikor erekciója lett, amitől a hálóing elállt a testétől, akár egy terhesruha, akkor is tovább ugrált és kiabált. Ez jutott most eszembe, és az, hogy elszorult a szívem, amikor így láttam.

Nem fáj különösebben. Sokkal rosszabbnak képzeltem el.

– Fáj? – kérdezi Jürgen.

– Igen – mondom, és nyögök egy kicsit, mert Jürgen is nyög. Aztán olyan nagyra nyitja száját, hogy látom a töméseket a fogaiban.

– Mutasd már Urselt az Olimposzon – kiáltja valaki a másik szobában.

– Ne olyan gyorsan! Nem lát az ember semmit! – hallom Jürgen anyját.

– Ezt nézzétek! – bömböli egy férfi, és mindannyian nevetnek.

Akkor történhetett, amikor a nevetésre figyeltem, mert most már minden elmúlt. Jürgen már nem mozog, kifulladva fekszik, kezét a szemére szorítja. Kimászom alóla, mellé fekszem. ő átölel.

– Nagyon rossz volt? – suttogja a fülembe. Én közelebb bújok hozzá. Ez a legjobb azegészben. Később, amikor a Miki egeres törülközőt leveszi az ágyról, megállapítja: – Még csak nem is vérzett.

Megrántom a vállam, és felöltözöm.

Átmegyünk a nappaliba.

– Éhesek vagytok, gyerekek? – kérdezi Jürgen mamája. Egymás mellett ülünk a heverőn, és nézzük a vászonra vetített tarka képeket. Vörös pipacs virágzik egy fehér templom előtt. Jürgen anyja kék pettyes sárga ruhát visel, és integet a kamerába. Egy öreg ember szamárhátonn ül. Két feketébe öltözött asszony áll egy ajtónyílásban. Jürgen apja autójához, egy zöld VW Passathoz támaszkodik. Világoskék nyári kalapot visel.

Amikor hazaérek, anyám még a tévé előtt ül. Apám már ágyban van.

– Szia, kincsem – fordul felém anya –, na, jó volt? – Ezt kérdi mindig, ha hazajövök. Teljesen mindegy, honnan jövök haza.

Két hónappal később Rainer felszólít, hogy mozogjak egy kicsit, ne csak feküdjek, mint egy darab fa. De az fárasztó, és én lusta vagyok.

– Ne vedd az egészet olyan komolyan – mondja Rainer. – Mindig úgy nézel ki közben, mintha életre-halálra menne a dolog.

Később, amikor már íróasztalánál ülök, és a latinszavakat biflázom, érzem amint lassan a hátam mögé lép. Látom meztelen lábait magam mögött. Lábujjhegyre áll, és valamit a vállamra tesz. Odanyúlok, és ijedten rándulok vissza. Nem a keze volt, pedig első pillanatban úgy éreztem. Egy hatalmas ujj. Finoman megveregeti a vállamat. Nem értem, hogyan támadhat valakinek ilyen ötlete. Rainer kuncog.

Fél évvel később Bruno a barátnőjéről, Lianéról mesél, aki épp most hagyta el. Közben a mellemet simogatja. Az összes férfi közül ő a legszebb. Hosszú haja szalmaszőke, szeme kék, mint az üveggolyó, a bőre sima.

– Olyan átkozottul makacs lány, érted? – panaszkodik. – Valamit elrontottam, de nem tudom, mit.

Én sem tudom. Lianét egyáltalán nem ismerem. Bruno felül, rágyújt. Egyik kezében a cigaretta, a másikkal szórakozottan tovább simogatja mellemet.

– Egy nagy szar az egész! – jelenti ki. Eloltja a cigarettát, és megcsókol. – Nagyon sajnálom – teszi hozzá –, de csak azt mondhatom, ami van.

Másnap magával visz Lianéhoz, aki idősebb nálam, már egyetemista, és egy évfolyamtársnőjével lakik egy kétszobás lakásban. Irigylem. Liane vizet tesz fel és három csinos, kék csészét helyez az asztalra.

– Te aztán prímán berendezkedtél – mondja Bruno, és kezével gesztikulál.

– Igen – válaszol Liane, és hidegen végigméri. Bruno lábával veri a rongyszőnyeget,aztán úgy dobol az asztalon, hogy a csészék táncolnak.

– Hol ismertétek meg egymást? – kérdezi Liane. Bruno hallgat.

– Az állatorvostan-hallgatók bálján – mondom, és gyorsan hozzáfűzöm –, de én mégnem vagyok egyetemista.

– Aha – bólint Liane, és teát tölt. Aztán két cukrot ejt Bruno csészéjébe, belelöttyint egy kis tejet, megkavarja, és átadja Brúnónak. Nem értem, hogy hirtelen miért fáj ez nekem olyan nagyon. Bruno mosolyog.

– Ó, bocsáss meg – szól Liane, riadtan a szája elé kapja kezét, és rám néz. – Bocsáss meg – ismétli –, úgy elgondolkodtam.

– Ó, nagy szar az egész! – mondja Bruno.

Amikor ismét Brúnónál vagyunk, rögtön levetkőztet. Fekszünk az ágyban. Arca hozzáér az arcomhoz. Érzem, amint valami nedvesség folyik a nyakamba. Nem tudom, könnyek, vagy izzadság. Fekszünk egymás mellett, és elképzelem, hogy gondolataink kéken csillogó pillangók, amelyek fürtökben ülnek a fejünkön, és tulajdonképpen csak egyetlen mozdulatra lenne szükség, egyetlen hangos szóra, hogy felrepüljenek, összekeveredjenek, és mint sötét felhő tovaszálljanak. De egyikünk sem mozdul, egyikünk sem szól egyetlen szót sem.

Lukas az alagsori hobbiszobában lakik az anyja házában. Úgy mozog a testemen, mint egy nagy meleg kígyó. Felemeli a fejét, hosszú fekete haja az arcába hullik. Rám mosolyog.

– Hmm – mondja –, neked ez egyáltalán semmi örömet nem okoz?

– De, de – dadogom, és elvörösödöm.

Lukas feláll, letérdel az ágy elé, és kihorgászik alóla egy üveg rumot. Odanyújtja. Én iszom, nagy kortyokban, anélkül, hogy köhögnék. Ezután úgy mozog a testem, ahogy neki tetszik, és én az egészet csodálkozva szemlélem. – Hmm – mormolja Lukas.

Lukas értem jön az iskolába. Nappal alig ismerem fel újra. Olyan másképp néz ki, mint éjjel, amikor az ágyában fekszünk, és feszülten figyeljük a ház zajait. Mielőtt az anyja aludni megy, dübörög a víz a csöveken keresztül, át a szobáján, le a pincébe. És csak miután a WC-öblítő böfögő hangja is végképp elnémult, mint egy patak, amely egyre távolodik, akkor lélegzünk fel. Éjjel Lukas olyan, mintha nem húsból lenne, mint a többi ember, hanem valami titokzatos anyagból, ami először olyan, mint a levegő, aztán, mint a víz, s a végén, mint a tűz.

– Pszt – mondja –, ne olyan hangosan! Az anyám. – Egy párnát tesz az arcomra.

Később elmeséli: – Mióta az apám lelécelt, nem tud aludni.

– De hisz annak már több mint tíz éve – csodálkozom.

Másnap este, amikor hallom a víz csobogását magunk felett, magam elé képzelem Lukas anyját, ahogy a fürdőszobában áll a tükör előtt, és leszedi a sminkjét. Apró, vékony, szőke asszony, és ha a magas, fekete Lukas mellett áll, nem is hinné az ember, hogy az anyja. Hogy tudott ez a kicsi asszony egy ilyen nagy fiút a világra hozni, gondolom mindig.

Látom őt a fürdőszobában, ahogy áll, és a víz csobogását figyeli, mint mi idelenn. Tudom, hogy mindent tud. Tudja, csak arra várunk, hogy lefeküdjön. Magam elé képzelem, amint megnézi magát a tükörben, és gyors, kemény mozdulatokkal bekrémezi kicsi madárarcát. Ez a kép megriaszt. A vízcsobogás elhalkul.

– Gyere – mondja Lukas.

– Nem – mondom neki.

– Miért nem? – kérdezi. – Talán nem szeretsz már? – Nevet, és elém tartja a rumos üveget. Iszom.

– Gyere – mondja még egyszer. Én csak a fejemet rázom. Mosolyog, és eltűnik a paplan alatt. Aztán végigcsókolja a testemet. Az anyja jár az eszemben. Ahogy Lukast a karjában tartotta, amikor a fia még kicsi volt.

– Hagyd abba – suttogom. Lukas csodálkozva emeli fel fejét.

– Miért? – kérdezi, és feljebb csúszik. Szájon csókol. Ajkának sós íze van. Felülök. – Hé – mondja csodálkozva.

– Magam sem tudom, miért – felelem. Felöltözöm. Vállamnál fogva visszatart.

– Mi van? – kérdezi. – Rosszul csináltam valamit? Fanny! – Hirtelen szomorúnak látszik. Én csak a fejemet rázom. Nem tudom neki megmagyarázni. Ki akar kísérni az ajtóig. Anyaszült meztelenül megy fel előttem a lépcsőn. Egy pillanatra a fenekére teszem a kezem. Megfordul, és mosolyog. A folyosón lopakodunk, amikor hirtelen elvágódik. Az előszobaszekrény előtt fekszik egy

kis futószőnyegen, és nem mozdul. Paskolom az arcát, rázom. Nem reagál. Felhúzom a szemhéját. Pupillái felakadva, a szemefehérje meg úgy vibrál, akár egy horrorfilmben. Legszívesebben elszaladnék. Minden pillanatban lejöhet az anyja a lépcsőn.

– Lukas – suttogom –, ébredj fel, az istenért! – Ő azonban nem mozdul. – Kérlek, kérlek, ébredj fel – sziszegem. Nem tudom, mi van vele. Fülemet a szájára teszem. Csak a saját lélegzetemet hallom. Alig látom az arcát, de nem merem a folyosói lámpát felkapcsolni.

– Lukas, kérlek! – Belecsípek, erősen, ahogy csak tőlem telik. Bokszolom a bordáit. Egy milliméternyit sem moccan, csak fekszik. Látom meztelen testét, és nem emlékszem rá, milyen az érintése. Dühös leszek. Gyűlölöm, ahogy ott fekszik, mint egy halott. Érzem, hogy könnyek futnak végig az arcomon. Hívnom kell az anyját, igen. De csak guggolok, egy tapodtat sem mozdulok. Fázom. Remegek.

– Lukas – suttogom –, hogy a fene essen beléd! – Belerúgok az oldalába. Nem reagál. Hasára teszem kezemet. A bőre hideg. – Ó, istenem! – Elkezdek imádkozni. Amikor felül, azt hiszem, hogy ez csak az én vágyálmom, és nem a valóság.

– Ó – mondja, és megrázza magát, mint egy kutya. Feláll, kezét nyújtja, és felhúz engem is. Meglátja, hogy könnyes az arcom.

– Miért sírsz? – kérdezi meglepetten. Én csak a vállamat rángatom.

– Elájultam egy kicsit? – kérdezi. Nem tudom megmondani neki, hogy meddig tartott.

Lehet, hogy egy óra volt, lehet, hogy öt perc, nem tudom.

– Gyakran előfordul velem – mondja, és vigyorog. – Túl gyorsan nőttem.

– Pszt – intem le. – Az anyád.

– Ó, jé – kuncog. Meg akar csókolni, de kiperdülök karjaiból, és az ajtó felé tartok.

– Viszlát holnap – suttogja. Nem válaszolok. Amikor felülök kerékpáromra, még egyszer hátranézek, és látom, amint meztelenül áll a külső lámpa alatt az ajtóban, és integet. Elfordulok, és még gyorsabban pedálozok. A szél mint nagy bűvös kéz simogatja arcomat.

Tudom, hogy holnap hátul, az iskolaudvaron át megyek haza, Lukas pedig elöl az utcán vár rám addig, amíg már senki nem jön ki az épületből, aztán lassan elballag, és nem ért semmit. Olyan gyorsan taposom a pedált, ahogy csak bírom. A szél süvölt fejem körül, és kifúj belőle minden szörnyűséget. Tizenhat éves vagyok.

Orfeo

Antónia akkor ment fel először a jövendőmondóhoz a tizenkettedik emeletre, amikor Mexikóban megkezdődött a labdarúgó-világbajnokság, és Johnny éjjel-nappal az elsötétített nappaliban ült. Amikor a lány hazaért a kimerítő fotózásokról, már a folyosóról látta a képernyőt, amelyen hatalmas smaragdként vibrált a futballpálya zöldje. Ilyenkor lerámolta a megkezdett felvágottas zsemléket, az üvegeket és a csordultig telt hamutartókat, miközben Johnny néha öntudatlanul megsimogatta a lába szárát. Leült mellé, értetlenül meredt a képernyőre és várt, mint egy kutya, amely gazdája minden mozdulatára boldogan ugrik fel, abban a hitben, hogy végre sétálni viszik. Követte Johnnyt a konyhába, amikor sört hozott magának, majd vissza a szobába, ahol azonnal ismét a tévé elé telepedett.

Végül is bebújt az ágyba, és dühöngött, hogy nem tud elaludni, mert szíve légkalapácsként dübörög bordái közt, míg Johnny órákkal később végre kikapcsolta a tévét, és bekúszott mellé a takaró alá. Most elhagyatottabbnak érezte magát, mint azelőtt, amikor Johnny esténként végigpásztázta a kocsmákat, és hajnali háromnál előbb ritkán ért haza. Szóval ekkortájt ment fel először Orfeo de Altamarhoz, a hivatásos jövendőmondóhoz. Különös neve és foglalkozása ott állt három sorral Antónia neve felett a kaputelefon tábláján, és ő akaratlanul is újra meg újra elolvasta, ha

a kulcsa után kotorászott, vagy arra várt, hogy Johnny ajtót nyisson.

Néha a liftben azon töprengett, vajon az a bozontos szemöldökű kövér kis emberke, aki mindig azonnal a fal felé fordult, lenne-e Orfeo de Altamar, a jós, vagy esetleg a vastag szemüveges, pelyhes fejű férfi, aki minden alkalommal barátságos bólintással üdvözölte. De ezt a cérnavékony, magas férfit, aki most ajtót nyitott neki, még sohasem látta. Úgy hatott, mintha kinyújtották volna hosszában. A feje olyan keskeny volt, Antónia csodálkozott, hogy az arca egyáltalán elfér rajta. Sötét, mandulavágású szeme volt, nagy telt szája, orrnyerge pedig éles, mint egy késpenge. Bőre olajszínű, sötét. Fejét ritkás fekete haj fedte. Éjkék selyemköntöst viselt, szorosan sovány testére csavarva, és dereka olyan vékony volt, hogy Antónia két kézzel átfoghatta volna. Ez egy herceg, ötlött hirtelen eszébe, egy valódi herceg.

Furcsa, karcos hangon, nagyon enyhe akcentussal, ami úgy hallatszott, mintha cukorka lenne a szájában, a férfi szemrehányóan megszólalt:

– Ugye nem jelentkezett be előre?

– Nem – dadogta Antónia. – De talán mégis beszélhetnék önnel? – Orfeo magasba emelte kezét. Hosszú vékony ujjai egyikén hatalmas smaragdgyűrűt viselt.

– Kedvesem – kiáltotta –, ez nem ilyen egyszerű.

– Vagy úgy – sóhajtott Antónia csalódottan. – De talán megbeszélhetnénk egy időpontot?

– Hetekre előre le vagyok kötve – válaszolta hűvösen Orfeo de Altamar.

– Kár – felelte Antónia, és már fordult is vissza, amikor Orfeo hirtelen mozgásba lendült, úgy lebegett felé, mint egy nagy fekete holló, és hosszú vékony ujjait a nyaka felé nyújtogatta. Mindez oly gyorsan történt, hogy Antónia ijedtében megragadta a férfi mindkét csuklóját, hogy védekezzen. Bőre sima és hűvös volt, mint a márvány. Ujjaival a lány nagy turmalinkövekből álló nyakláncát babrálta.

– Maga szerencsebogár – morogta –, honnan szerezte ezt a láncot?

– A barátom ajándéka – válaszolta Antónia. Keze még mindig a férfi karján nyugodott. Arra gondolt, távolról bárki szerelmespárnak tarthatná őket.

– Nem – suttogta Orfeo. – A barátja csak beteljesítette azt, ami eleve elrendeltetett. Ez a nyaklánc kereste önt, és meg is találta.

Ezzel Antónia előtt bizonyossá vált, hogy Orfeo valóban látnoki képességekkel bír. Végül is igaz volt, hogy Johnny csak azért ajándékozta neki ezt a nyakláncot, mert ő ügyes rafinériával rávette. Ezek után tekintheti-e valóban ajándéknak? Ha szakítanánk, vissza kellene adnom neki?, gondolta, majd riadtan

tiltakozott: Hogyan is gondolhatok ilyen hülyeségre? Ezalatt Orfeo kézen fogva bevonszolta a lakásba, ahol majdnem ugyanolyan sötét volt, mint Johnnynál. A férfi leült egy tigrisbőr utánzatú karosszékbe, majd a lábainál álló sámlira mutatott. Antónia engedelmesen helyet foglalt, és kíváncsian körülnézett. Egy óriási vízágy körül viasszal lecsurgatott üvegekben gyertyacsonkok, a földön szennyes ruhák szanaszét. Antónia észrevette, hogy a fotel mellett egy fekete tanga-bugyi hever, pornólapok halmaza, üres cigarettás dobozok, összegyűrt papír zsebkendők.

– A drágakövek Isten gondolatai – nyilatkoztatta ki Orfeo vajpuha akcentusával –, egy új dimenzió kapui. Gyertyalángok a sötétben. ők óvnak meg a csalódásoktól. E kövek erősíteni lógják tudatodat, tudással fognak megvilágosítani, segíteni fognak, hogy olyannak lásd a dolgokat, amilyenek a valóságban.

Antónia udvariasan mosolygott, és felnézett a plafonra, amely csillogó kövecskékkel és külföldi pénzérmékkel volt teleragasztva. Orfeo felállt, meggyújtott egy-egy gyertyát egy hervadt rózsákkal körbevett apró oltár két oldalán, amelynek közepén a világmindenség egyik bolygójának fényképe előtt kis műanyag Buddha ült.

– Te fotómodell vagy. És boldogtalan – jelentette ki tárgyilagosan Orfeo, és megpaskolta a lány fejét.

– Igen – mondta Antónia meglepetten.

– Én az Arcturus bolygóról jöttem – magyarázta Orfeo –, és felismerem fivéreimet és nővéreimet ezen a Földön. Te a húgom vagy – fogta meg a lány kezét.

– Teljesen be van csavarodva – mesélte Johnnynak Antónia. – Azt hiszi, hogy aföldönkívüliek csak azokat fogják megkímélni, akik testükön a megfelelő drágaköveket viselik. Ő persze közéjük tartozik. A drágakövekről ismerik fel fivéreiket és nővéreiket.

– Aha – mondta Johnny, és le sem vette szemet a képernyőről, amelyen, mint mindig,huszonkét tarka emberke mozgott egy zöld téglalapon, mint valami videojátékban.

– A te nyakláncod miatt gondolja, hogy a húga vagyok.

– Lőj már, te hülye! – ordította Johnny a képernyőnek, majd csalódottan hanyatt vágtamagát a párnák közé. – Azt hittem, látnók, és nem marslakó – mondta aztán.

Antónia a férfi ölébe húzódott.

– Jósolni azt tud, mert az Arcturus bolygóról jött. S rettenetes jövőt lát előttünk, amennyiben nem ébredünk fel, és nem ismerjük el egy, a Földön kívüli élet létezését. Már csak ez képes rajtunk segíteni, mondja.

– Hé, Moszkitó – nézett rá Johnny –, ne hagyd magad befűzni ettől a marslakótól,hallod?

– Nem, nem – mondta a lány –, tőle aztán egész biztosan nem.

A férfi a lány térdére tette kezét, majd a hüvelyk- és mutatóujjával hirtelen megszorította. Antónia sikítva felugrott, tenyerével tarkón csapta Johnnyt, akik felnevetett. Fog ez menni, gondolta a lány. Csak egy kicsit más dolgokkal kell foglalkoznom, s máris újra szeret.

– Gyönyörű vagy – mondta Antóniának Orfeo. – A világ azonban csak külső burkodat látja. És te eladod nekik ezt a külsőt, a csodálatosan szép külsődet. Olyan vagy, mint egy üres váza, amely könnyen felborul, és eltörik, mert üres. Benned egy nagy űr lakik. A szüleid, a testvéreid, a szeretőid rágták beléd ezt az űrt. És mindig nagyobb lesz mindazok által, akik azt állítják, hogy szeretnek. Csak a burkodat szeretik.

Antónia könnyekre fakadt.

– Sírj csak, amíg jólesik – mondta Orfeo, és karosszékéből lecsúszott hozzá a padlóra. – Egy kicsit én is veled sírok, látod? – És valóban nedvesség csillant meg mandulaszemében. – A fene belé – mondta halkan –, van akinek a világ minden szépsége sem használ, mi?

Antónia könnyek között bólintott, és fejét a férfi térdére hajtotta. A karosszék alatt bőrszíjakat pillantott meg, szegecselt bőrövet, nehéz bőrcsizmát és egy piros műanyag fóliát, amilyet a bébik lepedője alá szoktak tenni. Orfeo letörölte a lány könnyeit, és egy darabka csokoládét adott neki.

– Ezt a Johnnyt el fogod felejteni, ahogy az ember elfelejti a karcolást a térden – mondta.

– Valóban azt hiszed? – kérdezte Antónia megrökönyödve.

Orfeo mosolyogva bólintott.

– Úgy fogsz belülről világítani, mint a nap – jelentette ki, majd az órájára nézett. – Százötven márka lesz.

A folyosón egy ötven év körüli, ananászsárgára festett hajú férfi jött Antóniával szembe. Megállt Orfeo ajtaja előtt, csengetett. Amikor kinyílt az ajtó, a lány hallotta, amint Orfeo a férfit fogadta:

– Ah, Helmut, na végre itt vagy, te vén lotyó!

Antónia hamarosan már naponta látogatta Orfeót. Általa megerősödve és felvidulva tért aztán vissza kilencedik emeleti sötét lakásába, vissza Johnnyhoz és az iránta érzett terhes és fájdalmas szerelemhez. Amikor Orfeónál a vízágyon feküdt, mint egy lágyan ringó ladikban, fiatal, boldog párnak képzelte el magát és Johnnyt, akik úgy vonulnak keresztül az időn és a világon, mint színes, egymást követő szobákon. És ez tulajdonképpen igaz is, gondolta kétségbeesetten, hisz fiatalok és szépek, és – néha – nagyon boldogok.

– Miért is vagyok ennyire boldogtalan? – kérdezte Orfeót.

– Mert még nem fogtad fel, hogy egy másik élet is létezik, mint a te szegényes életed ezen a bolygón – válaszolta a férfi –, de ez hosszú út. Nekem több mint egy fél életre volt szükségem, hogy

megértsem. – És aztán mesélt a Zöld-foki szigetekről Afrika partjainál, ahol felnőtt, s ahol a levegő édesen illatozott a cukornádtól és a banántól. (Antónia még sohasem hallott a Zöld-foki szigetekről. Úgy képzelte el, mint az Antillákat, ahol fotófelvételei alkalmával már gyakran járt. Biztosan zöld, forró és unalmas.) Orfeo mesélt neki dédanyjáról, akinek testvérét még rabszolgának adták el Amerikába, és hófehér, német származású anyjáról, aki Orfeo apjának halála után kedélybeteg lett, és soha többé nem hagyta el a házat. (Hogyan lehetséges a házat soha többé el nem hagyni? Ezt Antónia mesének tartotta, mint ahogy egyáltalán az egész tarka, csillogó élettörténetet, amivel Orfeo apránként etette, mint valami pralinéval.)

Anyja unszolására 1969-ben Berlinbe ment, hogy ott az egyetemen üzemgazdaságtant tanuljon. Egy öreg nagybácsinál lakott, aki már alig emlékezett Orfeo anyjára, de állandóan arról panaszkodott, hogy húga, nemes tejfehér bőrével egy „szerencsenhez” ment férjhez, aki megszöktette a legsötétebb Afrikába. Orfeo csak néhány hónapig bírta ki a nagybácsinál és az egyetemen. Bevonult München egyik legelső kommunájába, szerzett egy régi varrógépet, küldetett magának hazai barátaival néhány bála pamutanyagot, és burnuszszerű palástokat varrt, amelyeket a Leopold Strassén adott el. (Valóban, gondolta Antónia mosolyogva, jól emlékszem azokra a förtelmes öltözékekre, az olcsó ezüstcsengettyűs karkötőkre, a giccses rojtos és apró tükrös

kendőkre, a tömjénbűzre, az elefántszőrből font karkötőkre, a harmadik világ egész szemetére. Először Indiából jött, aztán Afrikából.) Orfeo volt, legalábbis Münchenben az „afro-look” felfedezője, és sikere is volt sátorszerű köntöseivel. Eleinte a diáklányoknál, de később az elegáns divat hódolói körében is. Ruhái egyre drágábbak, őrültebbek (és egyre kevésbé afrikaiak) lettek. Éjjelnappal a varrógép fölött görnyedt. Megmutatta Antóniának heges mutatóujját, amit a sietségben és a fáradtságtól félig vakon, számtalanszor keresztül varrt. Magyar csipkét varrt thaiföldi selyemre, burnuszt varrt dirndli anyagból, amit apró tükrökkel és üveggyöngyökkel díszített.

– Annak idején darázsderekam volt – mesélte büszkén –, karcsúbb voltam bármelyik nőnél. – És mutatott Antóniának egy képet, amit abban az időben készített róla egy schwabingi festő. Sajnálatos módon Orfeót csak hátulról lehetett látni rajta. Vékony, rózsaszínű férfi, aki meztelenül fekszik egy sziklán. Fölötte vérvörös naplemente.

– Szép – mondta Antónia.

– Igen – mondta Orfeo, és tűnődőn mosolygott. – Abban az időben mindenki ismert. Akkor híres voltam. Meghívtak minden partira.

Csak saját készítésű fehér selyemöltönyöket viselt, amelyekben szinte világított olajszínű, bársonyos bőre. A nők istenítették. Elegáns volt, egzotikus, sármos, és ami különösen sikkesnek

számított: biszexuális. Ezt mindenki tudta róla feleségén, a szőke sváb lányon, Evin kívül, akit 1973-ban Ravensburgban vett el feleségül, és aki két gyereket szült neki. (Ezt egyszerűen nem hiszem, gondolta Antónia, de Orfeo bizonyítékként egy egész videoszalagot mutatott be neki. Alig indította el, máris könnyek szöktek a szemébe.

Antónia két kövér szóké gyereket látott, és ugyancsak szőke anyjukat a konyhában, amint kekszet sütnek, a karácsonyfa alatt, síelés és úszás közben, az ágyban, a szőnyegen és az autó előtt. Orfeót sehol sem látta, amit viszont azzal magyarázott, hogy végül is ő fogta a felvevőt. Antónia ennek ellenére sem hitt neki. Mindjárt két zsemleszőke, kék szemű gyermek? És egy asszony, aki bármelyik német családsorozatban eljátszhatta volna a főszerepet?) 1975-ben nyitotta meg Orfeo első butikját „Orphe" néven, melyet Evi lelkiismeretesen vezetett. A nő boldog volt. Büszkén olvasta férje nevét a bulvárlapok pletykarovataiban és a partikról szóló tudósításokban. Ő azonban csak ritkán kísérte el Orfeót, mert túlságosan gátlásos volt, és félt a többi nő villámgyors kérdésáradatától. Ha néha mégis felbukkant, akkor mindig férje valamelyik extravagáns kreációját viselte. Az utolsó közösnek bizonyult ünnepségre Orfeo saját kezűleg varrt neki egy szoknyát tizenhét rét anyagból, melyben Orfeo állítása szerint úgy nézett ki, mint a spanyol királynő. Újabb fényképet kotort elő. Antónia azt hitte, Evit fogja látni az említett ruhában, de a fotón csak a

szoknya szerepelt, hatalmas felhőnyi anyag, a kék minden elképzelhető tónusában. Egy héttel az ünnepség után Evi a gyerekekkel a tervezettnél hamarabb tért haza Ravensburgból, szüleinél tett látogatásáról, és rajtakapta férjét a családi ágyban Helmuttal a „La vie en rose” butik tulajdonosával. Orfeo fekete bőrbugyit viselt, amelynek lyuk volt a közepén.

Evi befogta a gyerekek szemét, kivitte őket a lakásból, Orfeónak pedig huszonnégy órát adott, hogy eltűnjön az életéből. Orfeo semmit nem vitt magával fehér selyemöltönyein, az Éviről és a gyerekekről készült videoszalagon és a szoknya fotóján kívül.

Beköltözött egy apartmanba egy szürke toronyház tizenkettedik emeletén, ahonnan heteken keresztül ki sem mozdult. Mint egy rovar, amely halottnak tetteti magát, próbálta a fájdalmat elkerülni. De többet szenvedett, mint valaha. Úgy érezte, még annál is többet, mint annak idején, amikor huszonnégy évvel ezelőtt az apja vízbe fulladt, és három héttel később ő találta meg a strand homokján. Csak a nagy smaragdgyűrűről ismerte meg, amelyet apja bal kezének kisujján hordott mindig, amióta Orfeo csak az eszét tudta. Emlékezett, amint halott apja mellett guggolt a homokban, külsőleg teljesen mozdulatlanul, és belsője úgy rángatózott a fájdalomtól, ahogy egy haláltusáját vívó hal. És ahogy a hal is egyre kevésbé vonaglik, míg végre teljesen mozdulatlanná válik, úgy csökkent fajdalma az évek során, míg egyszer csak megszűnt, és helyében valami sötét

tompaság maradt, amire már csak ritkán gondolt. De ez itt most rosszabb volt. Orfeo tudta, hogy ez a fájdalom az idővel egyre csak élesebb lesz. Evi soha nem engedte a gyerekeihez, eladta a butikot, felszámolta a lakást, és a gyerekekkel visszaköltözött Ravensburgba. Neki küldött egy csekket tízezer márkáról, amelyen a feladó rovatban ez állt: „Hazudtál és megcsaltál. Soha nem is szerettél."

Antónia a csekk másolatát forgatta a kezében. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Orfeo körülvette egy színdarab kellékeivel, amelyben a férfi egy másik bolygóról származó jövevényt, ő meg egy boldogtalan fotómodellt játszik.

– Csak anyámat szerettem jobban Évinél – mondta patetikusan Orfeo.

– És mikor jöttek a földönkívüliek? – kérdezte türelmetlenül Antónia.

– Ők még sokáig várattak magukra – válaszolt Orfeo, és hangosan felnevetett –, őkelőbb úgy igazán nyakig a szarban akartak látni engem.

Addig ült apatikusan szobájában, és bámult az ablakon kifelé, míg elfogyott a pénze, és már a kényszerkilakoltatás veszélye fenyegette. Akkor szánta rá magát, hogy pénzt szerezzen az egyetlen dolog segítségével, amije még megmaradt. Újra felvette fehér selyemöltönyeit, felkereste azokat a bizonyos bárokat, és áruba bocsátotta a testét tisztes férjek és tengő-lengő magányosok

számára. Ami valóban megijesztette, az volt, hogy ez az egész egyáltalán nem rázta meg, úgy érezte, mintha soha nem is csinált volna egyebet, és néha – mindenesetre nagyon ritkán – még örömet is okozott neki. De amikor lovagjai kora reggel elhagyták lakását, a levegő kék és átlátszó lett, a madarak csicseregni kezdtek, és ő ismét egyedül volt, félni kezdett. Féltette a lelkét. Szakadékot látott maga előtt, amely napról napra mélyebb lett.

– Mama – mondogatta néha halkan –, mama, segíts nekem!

De nem a mama volt, aki végül is segített rajta. Egy éjszaka, amikor kivételesen egyedül feküdt ágyán, álmatlanul a magánytól, hirtelen egyre erősödő, doboló zaj ütötte meg a fülét, olyan volt, mintha egyszerre száz harkály kopácsolt volna, vagy mint amikor szülőházájában a trópusi eső dobolt a bádogtetőn. És ekkor megjelent egy nagy, kék, tündöklő félgömb az ablaka előtt. Egy darabig egy helyben időzött, mintha őt figyelné, majd beszökkent a szobájába.

– Ebbe a szobába? – kérdezte Antónia.

– Igen – mondta Orfeo türelmetlenül. – A golyó behuppant a szobába és elterült, mint egy nagy fényszőnyeg.

Orfeo feküdt az ágyán, és látta magát, amint feláll, félelem nélkül rálép a szőnyegre, amely vele együtt a magasba lendül, és elhagyja a szobát. A mélyben látta a másik Orfeót, aki feküdt az ágyán, miközben ő maga mögött hagyta a lakást, a házat, Münchent, Németországot, végül még a Zöld-foki szigeteket is. És

miközben alatta a Föld egyre kisebb és jelentéktelenebb lett, a szíve könnyűvé és derűssé vált.

– Mi volt rajtad? – kérdezte Antónia.

– Meztelen voltam – mondta Orfeo álmodozón –, teljesen meztelen. – A lények, akiket nem tudott pontosabban körülírni, s akik csak fényből voltak, de számára különlegesen bizalomkeltőn hatottak, kézen fogták, és egy világítóan fehér terembe vezették.

Lefektették egy műtőasztal-szerűségre, és virágsziromujjakkal végigtapogatták testét.

– Hol volt a fehér terem? A levegőben? Egy űrhajón? – kérdezte Antónia.

– Az Arcturus bolygón – mondta Orfeo komolyan. – Megtapogatták a mellkasomat, a bordáimat, aztán a testembe szúrtak valami forró tűt, és kivettek belőlem valamit. A fájdalom leírhatatlan volt, de megszüntetett minden más fájdalmat. Ujjaikkal lezárták sebemet, és a fájdalom egy szempillantás alatt elillant. Felállítottak, és kivezettek a fehér helyiségből újra a világűrbe. Miért én?, kérdeztem őket, és ők az apám smaragdgyűrűjére mutattak, amelyet anyám ajándékozott nekem, mielőtt elhagytam a Zöld-foki szigeteket, s amit azóta soha nem húztam le. Visszahoztak a Földre, vissza Münchenbe, a lakásomba, a szobámba. Újra hallottam azt a különleges zajt, azt a dobolást, és láttam magam az ágyon feküdni, félelemtől tágra nyílt szemekkel, láttam Orfeo de Altamar ostoba, csúnya porhüvelyét. Közelebb

mentem ehhez a burokhoz, de amikor meg akartam érinteni, szétfolyt a szemem láttára. Én lefeküdtem a helyére az ágyra, és figyeltem amint a fényszőnyeg újra kék golyóvá sűrűsödik, és eltűnik az ablakból A dobolás elhalkult, majd teljesen megszűnt. Én meg csak feküdtem a sötétben, és hirtelen megint boldog voltam, olyan boldog, mint gyermekkoromban, mielőtt apám meghalt.

Orfeo elnémult, és megsimogatta smaragdgyűrűjét.

– Biztos vagy abban, hogy nem álmodtad ezt az egészet? – kérdezte Antónia óvatosan.

Orfeo enyhe megvetéssel tekintett rá, aztán mindkét kezével feltépte házikabátját, és felé fordította felsőtestét. Némán mutatott egy sarló alakú hegre a bordái alatt. Megfogta a lány kezét, és a sebhelyre tette.

– Mit vettek ki belőled? – kérdezte Antónia.

Orfeo vállat vont.

– Azt szerettem volna, hogy ne hozzanak vissza – mondta halkan. – De be kell töltenem a küldetésemet.

– Mi a küldetésed? – kérdezte Antónia.

– Meg kell kísérelnem, hogy annyi embert mentsek meg, amennyit csak tudok – mondta komolyan. – Mesélnem kell a világűrben élő testvéreik létezéséről. Csak akik tudnak erről, és drágaköveket viselnek, csak azokat fogják a vég idején, amikor a világ elpusztul, megmenteni.

– És mi lesz a sok gazdag öreglánnyal, akik egész testükön ékszereket viselnek, de a földönkívüliekről még sohasem hallottak, tévedésből őket is meg fogják menteni? – kérdezte Antónia. Erre Orfeo hátravetette fej ét, és nevetni kezdett.

– Ezt kérdem néha én is magamtól – kotkodálta. Odavetette magát Antónia mellé a vízágyra, és nevetett, nevetett, és a lány együtt nevetett vele, és azon töprengett, tulajdonképpen mikor is nevetett így Johnnyval utoljára. Hahotáztak, amíg megfájdult a hasuk, Antóniának még az arca is sajgott. Még mindig kuncogva szólalt meg Orfeo:

– Elég drága dolog ez a megmentés. A drágakövek egy halom pénzbe kerülnek. Sajnos én nem ismerek elég embert, aki ezt megengedheti magának. – Felegyenesedett, és ujjaival végigpásztázta Antónia nyakláncának turmalinjait.

– De a fotómodelleknek – mondta halkan –, sok pénzük van, igaz?

Antónia vállat vont.

– Hát igen – felelte. – A menőknek, természetesen.

Orfeo elgondolkodva tekintett rá, szeme most egészen keskeny lett, orra még élesebbnek tűnt, mint máskor, a szája megremegett, az-lán lassan tagolta:

– Te ugye sok fotómodellt ismersz?

– Természetesen – mondta Antónia –, már egy örökkévalóság óta vagyok ebben a szar szakmában.

Orfeo a hasára fordult és dorombolt, mint egy macska:

– Nem mentenéd meg ezeket a lányokat szívesen, ha tehetnéd?Antónia kapcsolt.

Később azt kérdezte magától, tulajdonképpen mikor is kezdte el Orfeo a tervét szövögetni.

Talán már első látogatásakor? Vagy valójában ő volt a kezdeményező? Nem az ő ötlete volt Orfeo ezüstös névjegykártyáit szétszórni kolléganői között? Nem hitt-e egyre inkább

Orfeo bizarr történeteiben, amikor a lányoknak mesélt róla? Meg volt valóban győződve látnoki képességeiről, vagy csak azokat a válaszokat szűrte ki magának, amelyeket már ismert, és titokban rettegett tőlük?

– Mit fog tenni Johnny, ha befejeződik a labdarúgó-világbajnokság? – kérdezte Antónia Orfeót annyira közönyösen, amennyire csak tőle telt.

– Majd megkísérel egy másfajta kábulatba kerülni, s elmerülni benne, mint egy mély,sötét tóban – válaszolta Orfeo gyorsan és élesen, mint egy tűszúrás.

És valóban, alighogy az argentinok világbajnokok lettek, Johnny minden este eltűnt, és csak hajnalban, meglehetősen ittasan került elő. Az alkohol nem tette vidámmá vagy agresszívvá, és nem volt hangos vagy érzelgős sem, mint mások, hanem csak merev és komor. A hajnali derengésben bénultan

zuhant Antónia mellé az ágyra és csak aludt késő délutánig, két kezét a mellére téve, mozdulatlanul, mint egy múmia.

Hazaérvén a munkából, Antónia gyakran ugyanúgy találta, mint amikor elment, nem moccant egyetlen centit sem.

– Gondolod, hogy boldogtalan? – kérdezte Orfeót, miközben annak lakását porszívózta, és eltüntette a pornóújságokat a vízágy mögé.

– Hát persze, hogy boldogtalan – válaszolt Orfeo, aki a fotelben ült. Közben felemelte lábát, hogy Antónia ott is porszívózhasson.

Hogy lehet Johnny boldogtalan? Hisz én vagyok neki!, gondolta Antónia sértődötten.

– Miért? – kérdezte.

– Nincs előtte semmi cél – magyarázta unottan Orfeo. – Olyan, mint a kígyó levedlett bőre, semmi más, mint egy üres hüvely. – Meggyújtotta a gyertyákat az Arcturus bolygó fotója mellett, helyére tolta a műanyag Buddhát, és idegesen az órájára pillantott.

– Még öt perc – mondta. Antónia összepakolta a porszívót. Orfeo megint helyet foglalt karosszékében. Új burnuszszerű köntöst viselt, zöld műselyemből. Smaragdzöld, közölte Antóniával, és odaadta neki sajátkezű tervét, meg egy kis szabóság címét, amelyet még régebbről ismert. Erre Antónia valamivel jobban kezdett hinni Orfeo divattervezői múltjában, mind eddig.

A lány leengedte a redőnyöket. A napfény, mely most már csak keskeny csíkokban tűzött be, valami titokzatosságot kölcsönzött a helyiségnek.

– Hogy nézek ki? – kérdezte Orfeo. Rálehelt smaragdgyűrűjére, és fényesítette.

– Megvilágosodottan – mondta Antónia.

Orfeo vigyorgott.

– Most hozd a köveket – utasította a lányt. Az visszatette a porszívót a szekrénybe, és elővett egy feketére lakkozott dobozkát. Felnyitotta, és újra megtekintette a zafírt, a topázt és a világító, hatalmas akvamarint. Úgy tűnt neki, hogy a kövekből valamiféle fény árad, amely szokatlan mélységekre utal, nemcsak a dolgok felszínére, mint ahogy ezt már megszokta.

– A drágakövek – mondta neki Orfeo –, megmentenek gonosz énedtől. Ha viseledőket, nem téveszthet meg többé a gonosz. Olyannak ismered meg a dolgokat, amilyenek a valóságban. Megmutatják neked az utat. – Ez szépen hangzott, és Antónia szívesen hitte is volna. De a sok drágakő az ékszerdobozban nem volt egyéb, mint befektetés, amiért minden megtakarított pénzét leszurkolta. A szakértői vélemények, amelyeket Orfeo, akárcsak a drágaköveket, valamilyen titokzatos módon, amint állította, régi ismerősökön keresztül szerzett be, a kövek értékének két-, sőt háromszorosát igazolták ahhoz képest, mintamennyit Antónia fizetett értük. Mivel előzőleg neki sem

volt fogalma róla, hogy valójában mibe kerültek, feltételezte, hogy kolléganői sem tudhatják. Orfeo majdnem háromszáz százalékos haszonra számított. Ez azonban Antóniát hidegen hagyta, mert amikor pénzét szinte maradéktalanul Orfeónak adta, amit az megnyálazott hüvelykujjal egyenként, gondosan utánaszámolt, szinte boldog volt, hogy megszabadul tőle, s úgy érezte, ezzel mindent meg tud bosszulni Johnnyn, mindent, amit nem kapott meg tőle. Mintegy bankónként változott maga is, már nem volt többé a gazdag fotómodell, amilyennek Johnny ismerte (és szerette? valamikor is szerette?), hanem szinte egy csapásra megvált minden pénzétől, s talán még a lakbért sem tudja majd kifizetni. Már látta is magát összekötözött motyójával az utcán állni, mellette Johnny, aki épp feltekint a szürke bérházra, az ő régi balkonjára, ahol még virágoznak a muskátlik, amit ő olyan nyárspolgárinak tartott, és döbbenten kérdezi tőle, hogyan is történhetett mindez.

De nem így fog végződni (sajnos?!), tudta pontosan. A fotómodelleknek sok pénzük van, azt sem tudják, hová tegyék. Nem volt családjuk, a legtöbbnek még állandó barátja sem. Úgy küldözgették őket ide-oda a világban, mint afféle csomagokat, magányosak voltak, és féltek. Valami megváltásra vártak. Olyanok voltak, mint ó. Csüggeni fognak Orfeo ajkán, és fizetnek. Csöngettek.

– Most tűnj el – sziszegte Orfeo.

– Még egyet árulj el – kérlelte Antónia sóhajtva –, miért szeretem annyira Johnnyt?

– Ahh – mondta Orfeo türelmetlenül –, mert teljesen idegen számodra, s azt reméled, hogy valaha meg fogod érteni. Hülyeség, tiszta hülyeség! El fogod őt hagyni. Hamarosan.

– Hogy én elhagyom Johnnyt? – kérdezte riadtan Antónia. – Soha!

Orfeo az ajtó felé tolta, és búcsúzóul megcsókolta az arcát. Fahéj és rózsa illata volt. Antónia a falhoz lapulva figyelte az emeleti folyosó másik végén, amint Alice, a szőke Los Angeles-i modell, akinek elsőként mesélt Orfeóról, becsönget, az ajtó kinyílik, kilibben rajta egy darab a zöld műselyemből, átfogja a leányt, és behúzza a lakásba.

Antónia lement a kilencedik emeletre Johnnyhoz. A liftben összetalálkozott a vastag szemüveges, pihés fejű férfival, akit azelőtt Orfeónak tartott.

– Nagyon sápadt – fordult hozzá a férfi. Eddig még soha nem szólította meg. Beszéd közben állandóan ingatta a fejét. – Talán vérszegény. Igyon bodzalevet, az vérképző.

– Köszönöm – mondta Antónia elérzékenyülten. Attól félt, hogy elsírja magát.

Johnny fürdőköpenyben ült az ágyon, és újságot olvasott.

– Hé, Moszkitó – kiáltotta. – Pocsékul nézel ki. Mint barna sörben a köpés.

– Te el fogsz hagyni engem – felelte Antónia, és könnyekben tört ki. Johnny felállt, felemelte, mint egy babát, és maga mellé fektette az ágyra.

– Ezt a marslakó mesélte neked? – kérdezte. Bizalomgerjesztő izzadság- és cigarettaszag áradt belőle. Antónia közelebb bújt hozzá. Orfeo ostoba, vén, pénzsóvár korhely, gondolta. Johnny két kezébe fogta a lány arcát.

– Megzavarja az agyadat – mondta. – Már nem úgy látod a dolgokat, mint amilyenek.

– Miért, milyenek? – kérdezte Antónia. – Kérlek, mondd meg, milyenek! – Miközbenbeszélt, érezte, hogy tátongó szakadék nyílik meg alatta. Belekapaszkodott Johnny karjába. – Olyanok, amilyenek – mondta a fiú, és lerázta magáról, majd az éjjeliszekrényhez fordult, és rágyújtott.

Alice, a Los Angeles-i modell három szeánsz után megvette a zafírt huszonkétezer márkáért. Sibylle Düsseldorfból a topázt ötvenezerért. Angie Milánóból a hatalmas akvamarint tizennyolcezerért, és Orfeo röpke hat hét után ünnepélyesen visszaadta Antóniának a pénzét. A kerek negyvenezer márka hasznot meg sem említette. És Antónia sem kérdezett rá. Neki mindegy volt. Örült Orfeo sikerének, aki csak úgy ragyogott a gyönyörűségtől. Tündökölve hirdette ki, itt az ideje, hogy az Arcturus bolygón élő húgai és fivérei számára hálaáldozatot mutasson be.

– Nem nekik kellene neked köszönetet mondaniuk? Hiszen most három emberrel többet tudnak megmenteni – kérdezte Antónia, és kuncogott, mert biztos volt benne, hogy Orfeo vele fog nevetni. De mint már annyiszor, most is alaposan csalódott, mert Orfeo dühösen, sziszegve esett neki:

– Úgy okoskodsz, mint ez a Johnnyd. Mindent elmondtál neki?

– Én…én nem mondtam el neki semmit – dadogta Antónia, és ez így is volt. Már alig beszélgetett Johnnyval. Mindig arra várt, hogy ő kezdeményezzen, ami azonban egyre ritkábban fordult elő. Gyakran egész este nem szóltak egyetlen szót sem. Antónia figyelte Orfeót, amint friss homárt és pezsgőt rak az oltár elé, és gyertyákat gyújt.

Besötétítette a szobát, kézen fogta Antóniát, és lehúzta maga mellé a földre. A lány mellétérdelt, és szeme sarkából látta, hogy a férfi lehunyt szemmel mozgatja az ajkát. Lehet, hogy a végén még hisz is benne?! Hirtelen perzselő irigység fogta el, és nem volt más kívánsága, mint hogy valamiben hinni tudjon, teljesen mindegy, hogy miben, akár az Arcturus bolygón élő testvérekben is.

– Könyörgöm, könyörgöm, könyörgöm – mormolta hangtalanul –, szeretném, szeretném, szeretném, hogy mássá legyek.

Orfeo ekkor összecsapta a tenyerét, felugrott, felhúzta a redőnyt, és az áldozati pezsgőből töltött a két előkészített pohárba.

– Az a kívánságuk, hogy mi is ünnepeljünk velük – vigyorgott, azzal Antónia kezébe nyomta az egyik poharat, és koccintott vele. – A divat és a luxus világára – mondta.

Antónia úgy érezte, hülyének nézik. Nem tudta eldönteni, hogy hányadán áll vele. Ebben a tekintetben semmiben sem különbözött Johnnytól. Szörnyen elanyátlanodva érezte magát. Orfeo megragadta a homár egyik ollóját, és sóvár szúnyogként szívta ki tartalmát.

– Antónia – mondta, és hadonászott hozzá a rák ollójával –, hagyd abba a szenvedést! Johnny nem érdemli meg, hallod?

– Néha elnézlek, és azt kérdem magamtól: mit keres ez az ember az én életemben? – mondta Antónia egyik este Johnnynak, miután pontosan két órája – figyelte az órát – hallgattak együtt. Johnny lassan felemelte fejét. Sóhajtva nézett rá, kitátotta száját, mintha mondani akart volna valamit, majd újra becsukta, felállt, elővett egy darab papírt, és nagy betűkkel ráírta: ARCTURUSI AGYFING. Antónia összegyűrte a cetlit, és a sarokba vágta.

Johnny felállt, kitárta a karját, és lassan, mintha egy vers első sorát idézte volna, tagolta:

– Néha elnézlek, és azt kérdem magamtól, mit keres ez a marslakó az életünkben? –Aztán kiment a szobából. Antónia hallotta, hogy veszi a kulcsát. A bejárati ajtó zárja halkan kattant. Antónia ült még egy darabig, és elképzelte, hogy most látta Johnnyt utoljára. Úgy, ahogy az újságokból ismeri, „leugrott

cigarettáért”. Eltűnt mindörökre, csak úgy egyszerűen, búcsúszó és könnyek nélkül. Megpróbált fájdalmat érezni, de fura módon csak megkönnyebbülést érzett Mintha egy csúnya folt tűnt volna el a léikéről. De a folt nem lehetett Johnny, gondolta meglepődve. Nem kívánhatta, hogy elhagyja őt, csak azért, hogy ne kelljen többé szeretnie. Nyugtalan lett. Szíve úgy verdesett, mint egy ketrecbe zárt törpepapagáj. És mi van, ha Johnny elhatározta, hogy nem szereti többé? Ha a cetli volt az utolsó üzenete? Kikotorta a papírgalacsint a sarokból, kisimította, és a két szóra bámult, mint valami hieroglifára: ARCTURUSI AGYFING. A fing a levegő, semmi, üres, egy üres hüvely, egy semmi vagyok, gondolta. A semmit nem lehet szeretni. Azt akarja ezzel mondani, hogy nem szeret többé. Levegő vagyok számára, bűzös levegő, mint egy fing. Gondolatai egyre inkább összekuszálódtak, míg nem bírta tovább, és felrohant Orfeóhoz a tizenkettedik emeletre.

Ő azonban nem nyitott ajtót. A lány dörömbölni kezdett. Itthon kell lennie. Semmi válasz. Lekuporodott a lábtörlőre, egyszer csak az ajtó mögül rekedt krákogás ütötte meg a fülét. Résnyire kinyílt az ajtó, és amikor Antónia benyomta, megpillantotta Orfeót, aki négykézláb kúszott a földön. Meztelen volt, és egész testében remegett, miközben csöpögött róla a verejték. A háta tele volt nagy sötétlila foltokkal. Antónia rögtön tudta, hogy ez mit jelent. Szökni akart, már sarkon is fordult, és a folyosóra hátrált, amikor eszébe jutott, hogy otthon a lakásában

csak egy másik rettegés vár rá. Behúzta maga mögött az ajtót. Orfeo felnézett rá. Hörögve lélegzett. A lakásban hányás- és izzadságszag terjengett. A sovány emberke zihált. És ez pont velem kell hogy megtörténjen, gondolta Antónia. De amikor egy nedves szivaccsal óvatosan letörölte a férfi egész testét, s az mint egy kisgyerek, a vállára hajtotta fejét, egyszeriben olyan csodálatosan hasznosnak érezte magát, mint még talán életében soha azelőtt, és ettől az érzéstől nem akart idejekorán megválni.

Szokatlanul határozott hangon közölte Johnnyval, hogy az elkövetkező éjszakákat a beteg Orfeónál fogja tölteni, és mérhetetlenül élvezte, hogy ez Johnnyt láthatóan sértette.

– Természetesen. Természetesen éjjel-nappal ennél a marslakónál kell maradnod. Mi baja van? Meghűlt? – jegyezte meg Johnny gúnyosan.

– Nem, AIDS-es – felelte Antónia hűvösen.

– Te jószagú…! – kiáltott Johnny, és a fejéhez kapott. Egy pillanatra elhallgattak.

– Moszkitó – mondta aztán halkan –, ez meghaladja az erődet.

– Nem – jelentette ki dacosan Antónia –, nem haladja meg. – Tudta, hogy Johnnynak igaza van, de ezen most nem volt kedve gondolkozni, és titokban – saját félelmétől védekezve – kételkedett benne, hogy Orfeo valóban AIDS-ben szenved.

Betegségéről sohasem beszéltek nyíltan. Orfeo egy alkalommal az éjszaka kellős közepén hirtelen megtörte a csendet:

– Megérted, hogy pénzre, sok pénzre van szükségem?

És Antónia ezt azonnal a betegségével magyarázta, hisz Orfeónak bizonyosan nem volt rendes betegbiztosítása, mint más embernek.

– Persze – suttogta –, természetesen. – A férfi hosszú, vékony keze után nyúlt ésmegszorította. A sötét szobában csak körvonalait vélte felismerni a fehér lepedőn. – A gyerekeimet akarom látni – mondta Orfeo.

– Én nem ismerem de Altamar urat – válaszolta lassan és nyomatékosan Evi de Altamar atelefonba.

– Nagyon beteg – mondta Antónia.

– Hahh – mondta Evi –, nevetnem kell. – És letette a kagylót.

Antónia Ravensburgba utazott. Egy sorház előtt várakozott, amelynek előkertjében minden fűszál olyan volt, mintha kifényesítették volna. Amikor Evi kilépett a házból, még kövérebbnek, szőkébbnek és nyárspolgáribbnak hatott, mint a videoszalagon. Kényelmes barna félcipőt és ódivatú ballonkabátot viselt. Lépései alatt csikorgott a kavics. Gondosan becsukta maga mögött a kertajtót, hűvösen végigmérte Antóniát, és még mielőtt az bemutatkozhatott volna, csak annyit mondott:

– Nem.

– De ő annyira szeretné – hebegte Antónia.

– Nem – ismételte meg Evi, miközben Antónia arcába bámult. Szép szeme volt, egészen nagy és kék. – A gyerekek már egyáltalán nem emlékeznek rá.

– De meg fog halni – mondta Antónia, és megragadta a karját. Evi lerázta, és leporolta ballonkabátját, mintha meg akarná tisztítani Antónia ujjlenyomataitól.

– Hat év alatt maga a negyedik, akivel ezt üzeni – közölte, majd gyors, határozott lépésekkel elhaladt Antónia mellett. Antónia annyira zavart lett, hogy csak akkor tudott reagálni, amikor Evi már messze járt.

– De ezúttal igaz! – kiáltotta, és futott utána. Evi megállt. Szeme először keskeny lett, majd kitágult. Antónia látta, amint mellei felemelkednek, majd leereszkednek.

– Ha valóban igaz – mondta Evi –, akkor könnyű halált kívánok neki. – Aztán megpördült, és megindult a takaros, fehér sorházak és csinos, tarka előkertek mentén. Ballonkabátja hátul felfúvódott, mint egy vitorla.

Amikor Antónia visszaért, a szobát rendbe téve, Orfeót felöltözve találta. Megborotválkozott, gondosan megfésülködött, és elegáns öltöny volt rajta, díszzsebkendővel és nyakkendővel. Úgy nézett ki, mint egy dél-amerikai politikus. Antónia már majdnem felnevetett, amikor megértette. Orfeo elnézett mellette, mint aki arra vár, hogy valaki belép utána a szobába. Antónia

megrázta a fejét. Orfeo szótlanul fordult el tőle, levetette öltönyét, közönyösen a földre szórta, és visszabújt az ágyba. Fejére húzta a takarót, és különös csipogó zokogással elkezdett sírni. Antónia képtelen volt megnyugtatni. Csak sírt és sírt, Antónia pedig tanácstalan volt. Felhozta Johnnyt, aki Orfeót eddig még sohasem látta.

Johnny kíváncsian járt körbe Orfeo lakásában, szemügyre vette az oltárt és az Arcturus bolygó fényképét, vigyorogva megtapogatta a műanyag Buddhát, majd Orfeóhoz fordult, aki még mindig a takaró alá bújva sírdogált:

– Hé, marslakó, hagyd abba a bőgést, elfecsérelt idő. – Orfeo nem reagált.

– Mióta sír már? – kérdezte Antóniát.

– Hat órája.

– Hat óra elpocsékolt idő – mondta Johnny Orfeónak. – És neked, marslakó, nincs olyan sok elajándékoznivaló időd.

Antónia mélyen megbánta, hogy felhozta Johnnyt.

– Hagyd abba! – suttogta elszörnyedve, Johnny türelmetlenül intett.

– Nem tudsz valami okosabbat kitalálni? Eltekintve attól, hogy az én Moszkitóm itt ütiagyon az idejét, egy ilyen zombival, mint te, aki mindenféle zagyvaságot duruzsol a fülébe drágakövekről meg kiválasztottakról – folytatta Johnny zavartalanul.

Az ágyon a kupac megrándult.

– Johnny, hagyd abba, ne beszélj vele ilyen hangon! – sziszegte Antónia dühösen. Johnny figyelemre sem méltatta, és leült Orfeo mellé a vízágyra.

– Hé, marslakó – szólalt meg egy kicsit barátságosabban –, tudod-e, mi izgat engem igazán? Miért van az, hogy Amerikában olyan sok ufó landol, nálunk Európában meg olyan kevés? Mit találnak a földönkívüliek olyan klassznak az amiknál? Dolly Partont?

Egy jó marhasültet? A baseballt?

Orfeo nem válaszolt. A takaró nem mozdult a feje felett. Johnny vállat vont és felállt.

– Itt nincs mit tenni – közölte, és körülnézett. – Tehát itt vagy, ha nem vagy velem? – mondta halkan, és a lányhoz fordult. Antónia úgy repült felé, mint madár az ablaküvegnek. Fejét a férfi mellére szorította. Hirtelen úgy érezte, minden a régi. Amikor Johnny tétován átölelte, Orfeo könnybefúlt hangját hallotta a takaró alól:

– Tűnjön el! Káros rezgéseket terjeszt.

Johnny otthagyta Antóniát, és az ágyhoz ment.

– Én csak egy szerencsétlen tökfilkó vagyok, és nem egy kiválasztott – mondta –, és szeretném a mütyürkédet látni, amiről a testvéreid felismernek. Mutasd már meg! – Egyetlen mozdulattal

lerántotta a takarót Orfeo fejéről. Orfeo dühösen ugrott fel, visszahúzta magára a takarót, két kézzel szorította és sziszegett:

– Ne érj hozzám!

Johnny vigyorgott.

– Huhh! – mondta, és Orfeo smaragdgyűrűs ujja után kapott. – Ez az? – kérdezte. – Ez a belépő az izé bolygóra?

– Arcturus – mondta Antónia.

Orfeo dühösen rántotta el kezét Johnnytól.

– Ember, neked fogalmad sincs az egészről – mondta. – Olyan üres vagy, mint egy nejlonzacskó.

Johnny hangosan nevetett. Antónia megértette, hogy mit tett, s ezért annyira szerette, hogy a szíve majd kiugrottá helyéről: Johnny megadta a lehetőséget Orfeónak, hogy kikerüljön depressziójából, mint egy dühöngő muréna a barlangjából.

– Úgy fog elmosni téged az idő, mint egy parányi homokszemet – visította Orfeo. – Nincs lelked. Semmi sem marad utánad. Senkinek sem fogsz hiányozni, senki sem fog tudni róla, hogy valaha is léteztél.

– Ó – mondta Johnny, és fejét csóválta –, ez bizony szomorú. De te, te ugye megmaradsz?

– Igen – válaszolta komolyan Orfeo, és letörölte könnyeit. – Én egy másik térben és másik időben tovább fogok élni.

– Az Arcturus bolygón – vigyorgott Johnny.

– Igen – felelte Orfeo egyszerűen.

– Ez tényleg hisz ebben a baromságban – ámult el Johnny.

– Tűnj el – mondta Orfeo nyugodtan.

– Oké – biccentett Johnny. Elindult az ajtó leié. Antónia feltartóztatta, és karját a nyaka köré fűzte.

– Köszönöm – súgta Johnny fülébe.

– Nincs mit. – Levette nyakából a lány karját, és úgy adta vissza, mint egy ruhadarabot, ami nem különösen tetszik neki. – További jó szórakozást nővérke – mondta neki, és halkan, hogy Orfeo ne hallja, hozzáfűzte: – Ez nem is olyan beteg, mint ahogyan gondolod.

És ez igaz is volt, mert másnap Orfeo már sokkal jobban érezte magát, két héttel később pedig már annyira kiheverte baját, hogy újra ügyfeleket fogadott. Betegségét soha többé nem említette, és valamikor jóval később felmerült Antóniában a kérdés, hátha ez is csak egy része volt az Orfeo rendezte nagy színdarabnak.

A drágakőüzlet szemlátomást virágzott. Az ügyfelek nagyobb rajokban jöttek, mint ahogy azt Antónia valaha is hitte volna. A fotómodellek magukkal hozták ügynökeiket és fényképészeiket is. Hamarosan követték őket a színészek, sminkmesterek és jelmeztervezők a színházakból, dramaturgok és rendezőasszisztensek a filmszakmából, és a végén megérkezett a divatvilág eleganciája is. Orfeo újra visszanyerte régi publikumát. Egy toronyház tizenkettedik emeletén, apartmanjának kicirkalmazott kis világában úgy virult ki újra, mint egy

csodavirág egy pohár vízben. Antónia segítségével lakását teljesen felújíttatta, a falakat aranyszínű kárpit borította, rubinvörös szőnyeget rakatott le, a mennyezetet feketére festette, közepére saját kezűleg egy szemet pingált. Vásárolt egy fekete lakk asztalt az oltár számára, s egy vörös bársonyfotelt magának. A klienseknek Orfeo lábainál, a földön kellett helyet foglalniuk. Egy nagy kínai padlóváza állt még a szobában, amelybe Antónia minden harmadik nap friss liliomokat hozott. S mindent betetőzve Orfeo varratott magának egy bíbor színű, bő selyemköntöst, amely minden mozdulatára úgy zizegett, mint nyárfák a szélben. És amikor premierjén helyet foglalt foteljában, Antóniát egy kínai vendéglőbe tévedt pávára emlékeztette. A délutáni napsütésben a szoba hirtelen kopottnak látszott, az arany tapéta olcsónak, a szőnyeg porosnak, a virágok giccsesnek és túlzsúfoltnak. Fejét a férfi térdére hajtotta, és vágyakozva gondolt az időre, amikor megismerte, és még egy kicsit nagyobb vágyakozással arra az időre, amikor olyan beteg volt.

Orfeo vállalatot alapított CosmoConnections néven, és egyre több drágakövet vásárolt, minden méretben és árfekvésben. Már nem volt annyi ideje Antónia számára, mint régen. ő meg sokszor csak ott lézengett a férfi lakásában, kicsit pakolászott, teát főzött és hallgatta a vég nélküli üzleti telefonbeszélgetéseket, amelyek többnyire portugál nyelven folytak. Ha kliensek jöttek, a lánynak

el kellett tűnnie. Orfeo nem tűrte, hogy a hálószobában várakozzon.

– Ez zavar engem a testvéreimmel való kapcsolat felvételében – mondta. Antónia kitaszítottnak érezte magát. Most saját lakásában ült Johnny mellett, és néha úgy gondolt Orfeóra, mint kezdetben Orfeónál Johnnyra. Érezte, hogy a kötelék, amely Orfeóhoz fűzi, egyre gyengébb lesz, s úgy tűnt neki, hogy a legfontosabbat veszíti el, ami életében az övé volt.

– Mit csinál tulajdonképpen a marslakó? – kérdezte Johnny vigyorogva. – Látogatókatfogad az űrből, és nincs ideje rád?

Másnap Antónia egy drágakövet kért Orfeótól. Az csodálkozva nézett rá.

– Neked nincs rá szükséged – mondta.

– Miért? – kérdezte a lány, és levette nyakából a turmalin nyakláncot. – Hogyan fognak megismerni és megmenteni a fiúk, ha már nem viselem a nyakláncot? – kérdezte.

Orfeo vigyorgott. Aztán egy kis szünet következett. A néma egyetértés csendje. Mint régen, gondolta Antónia.

– Igen, jobb lesz, ha elválnak útjaink – bólintott Orfeo.

Te jóságos ég, gondolta Antónia, teljesen félreértett.

– Ehhez te nem vagy elég erős alkat – mondta Orfeo –, meglehetősen borzalmas lesz tudod… egyszer… nem egy csinos halál, az biztos…

Antónia érezte, hogy agyában megnyílik egy sötét lyuk. Nem, erre nem akart gondolni. Semmiképp.

– Nos – mondta Orfeo –, melyik követ akarod?

– Te válaszd ki nekem – mondta Antónia. – Azt akarom, hogy ugyanúgy csináld, mint a többi ügyfeleddel.

Orfeo előbb zavartan nézett rá, de aztán villámgyorsan rávágta:

– Jól van, akkor kapsz egy smaragdot. Olyat, mint az enyém.

Beszerezte számára a legnagyobb smaragdot, amilyet a lány még sohasem látott. Lehetett volna egy nagy darab zöld üveg is, amit az ember fényesre csiszolva a strandon talál. A lánynak teljesen mindegy volt, hogy a kő igazi-e vagy nem. Kifizette érte a hatvannyolcezer márkát. Orfeo zsályát égetett egy tégelyben, hogy megtisztítsa a követ, majd hosszasan a melléhez dörzsölte, miközben Antóniát nézte. A lány a férfi forradására gondolt, a bőrére, amely olyan sima és hűvös, mint a márvány. Lángnyelvként lobbant fel benne a sóvárgás. Sóvárgás a kezdetek után, Johnnyval, Orfeóval és minden férfival. Orfeo megparancsolta, hogy vegye le az ingét. A lány bóréhez dörzsölte a követ, majd megint a sajátjához. Aztán az oltárhoz vezette, és a smaragdot egy tál vízben az Arcturus bolygó fényképe elé helyezte.

– A smaragd Istennek egy gondolata – mormolta. – Ő vezet majd téged. Ha viseled, nem fogsz csalatkozni. A dolgokat… –… olyannak fogod látni, mint amilyenek a valóságban –, szakította

félbe Antónia, és a férfira nézett. Orfeo mosolygott. Antónia sírt. Aztán kivette a követ a vízből, és a markába szorította. Felállt, kiment az ajtón a lifthez, lement a kilencedikre, bement a hálószobába, és felébresztette Johnnyt.

– Elhagylak – mondta, és szorosan markolta a smaragdot.

– ő – sóhajtott Johnny –, megint kezdődik elölről. – A másik oldalára fordult, és fejére húzta a párnát. Antónia fogta a turmalin nyakláncot, és Johnny mellé helyezte az ágyra. S miközben az tovább aludt, a lány csomagolt. Nem búcsúzott el sem tőle, sem Orfeótól.

Az éjszakát a repülőtéren töltötte. Reggel felszállt a New York-i járatra. Egész úton érezte kezében a smaragdot, akár a vigasz hűvös vizét. Amikor tíz órával később egy New York-i hotelban ágyba zuhant, és lehunyta égő szemeit, a smaragd még mindig a kezében volt. Az éj közepén különleges zörejre ébredt. Olyan volt, mint egy lassan közeledő dobpergés, mint trópusi eső a bádogtetőn. Antónia visszatartotta lélegzetét. A zörej hangosabb lett. Egyre közeledett. A lány az ablakot figyelte, és várta, hogy feltűnjön a fény.

Verekedés

– Jól áll neked ez a kalap – mondja Klaus.

– Nem is igaz – válaszolom, és az arcomba húzom a kék-fehér csíkos papírsapkát, amely ma reggel óta egyenruhánk tartozéka. Ez nem áll jól senkinek. Még nekem sem, pedig nekem kimondott kalaparcom van.

– De – mondja Klaus. – Fiatalnak, csinosnak és kicsit butácskának nézel ki benne.

Olyan helyes ágybavalónak.

Nem szeretem, ha munka közben meglátogat.

– Klaus, kérlek – mondom neki. Elvesz egy fogpiszkálót a pultról és lezseren rágcsálja. Még mindig szeretem az ajkait. Majdnem úgy, mint az elején. A menedzser a grillsütő mögött föl-alá járkál. Engem figyel. Privát beszélgetést folytatok. Az üzlet üres.

– Én csak vigyázok rád – mondja Klaus, és idegesen kisimítja haját a homlokából.

– Köszönöm – mondom csípősen. Kolléganőm, Anni a krumplisütő mellett áll, és felém fordul. Egy kis, szipogó gyereke van, és egy fekete ghánai barátja. Minden este kinn vár rá.

Anni elmesélte, hogy az ágyban fantasztikus. Tudni akartam, mit ért ez alatt.

– Te ezt nem tudod? Hát szenvedélyes – mondta, és bizalmatlanul végigmért.

– Prescher úr nem szereti, ha magánbeszélgetéseket folytatunk – súgom oda Klausnak –, tehát vagy rendelsz valamit, vagy tűnj el.

– Ja úgy, Prescher úr nem szereti, ha magánbeszélgetéseket folytatunk – ismételi Klaus jó hangosan. A menedzser fagyosan néz rá. Kis fehér névjegyet visel zakója hajtókáján. „Prescher. Menedzser" áll rajta. Én is ilyet hordok. Azon az áll: „Fanny". Semmi más. Klaus rávigyorog a menedzserre, és a fogpiszkálót kiköpi a padlóra. Tudom anélkül, hogy hátranéznék, hogy Prescher most a lábujján himbálódzik.

– Tehát egy hamburger – mondom hangosan.

– Te kis beszari, te – mondja halkan Klaus.

Nem szeretném ezt az állást elveszíteni. Az egyetemmel jól össze tudom hangolni, és itt lakunk a sarkon. Klaus nem érti, miért nem fogadom el az ő pénzét. Az ő csodálatos pénzét.

– Nem hamburgert akarok – mondja lassan, és a hatás kedvéért szünetet tart. – Dupla sajtburgert kérek, egy nagy adag sült krumplit, egy nagy kólát és egy almás táskát.

– Hagyd abba – sziszegem. Ő hangosan megismétli a rendelést, és közben simogatja a kezemet. Elnézem, amint nagy, rövid ujjú húsos kezével, mint valami nehéz, meleg takaróval betakarja az én vékony kis kezemet. A két kéz nyugodtan fekszik egymáson. Jól érzik magukat. Én a grillsütőnél álló Yilmazhoz és Ömerhez fordulok.

– Egy dupla sajt – kiáltom. Yilmaz bólint, és a grillre dob egy húspogácsát. Sistereg.Klaus leveszi kezét az enyémről. Egy nagy kólát teszek a tálcájára. Anni szó nélkül odanyújt egy nagy adag sült krumplit. Leemelek egy almás táskát a fűtött polcról, és mint mindig, most is megégetem az ujjamat. Számlázok. A kassza különböző hangokon sípol. Tizennégy kilencvenöt, közben már megtanultam, hogy ez úgy szól, mint Beethoven ötödikjének kezdete. Prescher karba tett kézzel áll mellettem, és közben lábujján himbálódzik. Klaus fizet. Amikor oda akarom adni neki az aprót, visszatolja a pénzt.

– Ez a magáé – mondja, és közben Preschert figyeli.

– Nem fogadhatunk el borravalót – felelem monoton hangon.

– Miért nem? – kérdezi Klaus, és tovább nézi Preschert. Prescher himbálódzik, nem szól semmit. Anni beleereszti a krumplisütőt az olajba, és rám kacsint. Prescher megfordul, bemegy az irodájába.

– Csak nehézségeket okozol nekem – mondom Klausnak.

– Ez egy seggfej – feleli, és elteszi a pénzt.

– Egy dupla sajt – kiabál Yilmaz, bepakolja a hamburgert a műanyag dobozba, és a saját oldalára helyezi a köztipulton. Én áthúzom az én oldalamra. Yilmaz rám mosolyog.

– Hé – ráncolja a homlokát Klaus –, ez udvarol neked.

– Ki? – kérdezem, és áttolom neki a tálcát a pulton.

– Na, jól van – mondja Klaus –, nekem mindegy. – Elveszi a tálcát, megy vele néhány lépést, aztán megfordul, és odakiált Yilmaznak: – A lába jéghideg az ágyban, nem mossa ki maga után a fürdőkádat, és a fehérneműi szanaszét hevernek az egész lakásban!

A körmömre meredek. Egy ideje egyre több fehér pont képződik rajta. Valami hiánya van ilyenkor az embernek, már elfelejtettem, hogy milyen. Yilmaz értetlenül vigyorog. – Fanny? – szól Klaus halkan.

– Hm?

Egy darabig néz rám, aztán megrántja vállát. Tálcájával az üzlet leghátsó asztalánál foglal helyet. Az ételhez hozzá sem nyúl. Állát a tenyerébe fekteti, és mozdulatlanul ül. Úgy ül ott, mint egy nagy szürke kő. Szomorú vagyok. Mostanában gyakran vagyunk szomorúak, és nem tudjuk, miért. Fekszünk együtt az ágyban, ha megjövök a munkából, és tévét nézünk. Vörös bort iszunk hozzá, és a huzatok mind borfoltosak. Nézem, ahogy rágyújt egy cigarettára. Most olyan messze ül, hogy nem ismerem fel az arcát. Dohányzik. Csak a keze mozog. Bomba módra egy horda gyerek robban be. Prescher kijön az irodájából, és föl-alá sompolyog mögöttem. Idegesít. Egy indiánfrizurás angyalarcú fiúcska rendel egy hamburgert. Amikor a visszajárót akarom neki adni, megszólal:

– Én ötvenest adtam, nem húszast.

– Nem – mondom, és bizonyítékul felemelem a húszast, amit szándékosan a kassza elé, és nem a kasszába tettem. Prescher elismerően bólint. A gyerekek, akik kíváncsian állnak a fiú mögött, csalódottan morognak.

– Te kis patkány – mondom egészen halkan az indiánfrizurás fiúnak. Látom a szemén, hogy megriad. Rámosolygok. Majdnem visszamosolyog, de aztán meggondolja magát, és dühösen néz rám. Mire mindet kiszolgálom, és valamennyien kurjongatva visszahúzódnak az asztalokhoz, Klaus már eltűnt. Lerámolom a tálcáját. Még a kólához sem nyúlt hozzá. Fogom a tálcát, ferdén az üzlet közepén lévő szemetes szájához tartom, és belecsúsztatom az egészet ami rajta van. Hallom, amint a kóla kiloccsan.

Letörlöm az asztalokat. A gyerekek ketchuppal arcokat festenek az asztallapra. Egy hamburger maradékába két cigarettacsikk van belenyomva. Egy turmixban sült krumplik úszkálnak. Disznók az emberek. A székeket visszatolom helyükre. A gyerekek szívószálakon fújva kólával és papírgalacsinokkal lövöldöznek egymásra. Engem is eltalálnak. Nem reagálok. Tudom, hogy úgysem használna. Visszamegyek a pult mögé. Prescher nyitott ajtónál ül az irodájában, és egy gyufaszállal tisztítja körmeit. Yilmaz és

Ömer állva alszanak a grillsütőnél. Anni egy sült krumplit dug a szájába. Ezért kirúghatják. Egy kopár, csempézett hátsó helyiségben három nagy vödörben tejes turmixot keverek. Három

különböző tubusból, egy piros, egy sárga és egy barna pasztát nyomok a vízbe. Eper, vanília és csokoládé. Anni mesélte, hogy valaki egyszer belepisilt a vödrökbe, és senki nem vette észre. Beöntöm a vödrök tartalmát a turmixgépbe.

A gyerekek elmentek. Egy ortopédcipős öregasszony kávét iszik, és almás táskát rágcsál. Fél óra múlva mehetek haza. A lábaim fájnak. A turmixgéphez dőlök. Nem szabad támaszkodni, de Prescher az irodájából nem láthat. Kinn két fiatal nő halad el előttünk. Egymásba karolva. Az egyik kövér, sötét hajú, a másik sovány, szőke. A kövérnek rövid, tüskés frizurája van, akár egy sapka. Kisimítja a sovány nő arcából hosszú szőke haját, és megcsókolja. Keresztülmennek a Pariser téren, leülnek egy padra. A kövér átkarolja a sovány vállát, és magához húzza. Anni lép oda hozzám.

– Megkérdezted a barátodat? – kérdezi.

– Anni – válaszolok ártatlanul –, Klaus ingatlanközvetítő, ő lakásokat csak elad, nem bérbe ad.

– De talán ismer valakit, aki lakást akar venni és aztán bérbe akarja adni – mondja Anni félszegen. Mély, rendezetlen ráncokat fedezek fel Anni homlokán. Olyanok, mint fában a férgek vájta járatok.

– Ó, Anni – mondom –, nem tudok neked segíteni.

– Nem lakhatunk örökké hárman egy szobában – mondja szemrehányón. Visszamegy a krumplisütőhöz, és erősen megrázza.

Hat órakor közösen megtisztítjuk a turmixgépet, aztán a nagy hamburgeres polcot és a kicsit, az almás táskákét. Yilmaz és Ömer a grillsütőt sikálják. Prescher odaszól Ömernek:

– Te holnap hét óra.

Ömer letörli az izzadságot a homlokáról, de nem néz rá. Prescher hangosabban ismétli meg:

– Te holnap hét óra. Oké?

Ömer bólint. Kinn az üzlet előtt már ott áll Anni barátja. Halványzöld ballondzsekit visel. Remekül illik fekete bőréhez. A két nő még mindig a padon ül. A kövér magyaráz valamit a soványnak, és közben két kézzel hadonászik. Pont fél hétkor érkezik a váltás. Két török a grillsütőhöz, két lány a pult mögé. Lázongnák az Új papírsapka miatt, úgy, mint mi ma reggel.

– A sapkákat hordani kell és punktum – mondja Prescher nekik, úgy, mint nekünk nyolc órával ezelőtt. Anni és én bemegyünk az öltözőbe. Anni megmutatja a visszereit.

Amikor kilépünk, a barátja szalad felé, átöleli és hosszan magához szorítja. Ez minden este így megy. Becsukom a szemem, és szomjasan szívom be a meleg nyári levegőt.

Amikor újra kinyitom, Anni és a barátja már eltűntek. Nincs nagy kedvem hazamenni. Lassan lődörgök keresztül a téren. A két

nő a padon veszekszik. A kövér mond valamit a soványnak. A sovány felugrik, és belevág a kövér arcába. A kövér megpróbálja lefogni a másik karját, valamit mond, de a sovány kitépi magát, és ismét a kövér arcába csap. Hallom a csattanást. Egy idősebb házaspár megtorpan, kíváncsian nézi őket. Yilmaz megy el mellettem.

– Mi van ezekkel? – kérdezi tőlem.

Megrántom a vállam. A kövér mozdulatlanul ül a padon. A sovány most két kézzel kezdi ütni. Miért nem áll fel a kövér? Miért nem védekezik? Egyre többen állnak meg. Egy pillanat alattiéikor alakul a két nő körül. Látom, hogy Klaus bevásárlószatyorral közeledik. Röpke pillantást vet a nőkre. Megcsókol, és a szatyorra mutat.

– Nyelvhal és saláta.

Bólintok. Nem vagyok éhes, de nem szólok semmit. Megfogom a karját.

– Nézd azt a kettőt – mondom. A kövér most mégis feláll. Kezét védekezőn az arca elé tartja. A sovány vakon, két ököllel húz be neki. Hosszú szőke haja táncol a levegőben. Néhány férfi fütyül és kurjongat. Egyre több kíváncsiskodó gyűlik köréjük.

– Mint abban a filmben, az Irma te édesben – mondja Klaus. – Emlékszel rá? Abban verekszik Shirley McLaine és… ki is volta másik? A kocsmáros egy szódásüvegből spriccel vizet az arcukba. És egy kutya is van ott…

A kövér kiabál valamit. Újra, meg újra. De az általános hangoskodásban nem lehet érteni. Még mindig nem védekezik. Mindig ugyanazt a mondatot ismétli. A sovány ütésre lendül, és eltalálja a kövér orrát. Képzeletemben valami iszonyatos zörejt vélek hallani. A kövérnek vér önti el az arcát. A sovány úgy táncolja körbe, mint valami profi bokszoló.

– Üsd, vágd, nem apád – bömböli egy férfi, és néhányan lelkesen vele ordítanak. – Üsd, vágd, nem apád!

A két nő körül bezárul a kör. Mellettünk két férfi áll bőrkabátban. Nyakukat nyújtogatják, és vigyorognak. A sovány egyfajta kung-fu technikával rúg a kövér felé. Hasba találja. A kövér összegörnyed. Egy idősebb nő dirndliben lábujjhegyre áll, hogy jobban lásson.

– Undorító – mondja –, ez aztán tényleg undorító!

Klaus kézen fog, és húz maga után. Át akarunk vágni a téren, hogy hazamehessünk, de a tömeg nem enged keresztül.

– Hé – mondja nekem egy lila fülbevalós fiatalabb nő –, ne tolakodjon!

Megfordulunk, hogy megkerüljük a teret. Amikor egy vonalba kerülünk a két nővel, hirtelen megértem, amit a kövér egész idő alatt kiabál. – Nem tehet róla! – kiabálja olyan hangosan, ahogy a torkán kifér. – Nem tehet róla!

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezi Klaus.

– Nem tehet róla! – kiabál a kövér. – Miért nem segít senki?

Klaus hirtelen kezembe nyomja a nejlonzacskót, és előrenyomakodik, át az embertömegen. Nem tudom olyan gyorsan követni, az emberek szitkozódnak, nem engednek át. Egy darabig kívül megyek tovább, lyukat keresve, ahol bebújhatnék. Nevetés tör ki, és úgy csap keresztül a tömegen, mint egy nagy hullám, aztán újra elapad. Mire végre beküzdöm magam a kör közepébe, látom, hogy Klaus megpróbálja a kövéret és a soványát elválasztani egymástól. A sovány most felváltva Klaust és a kövéret üti. Mint egy dühös kis kutya, úgy ugrál a kettő körül. A tömeg hurrázik. Végre Klausnak sikerül a sovány lány karjait lefogni. Az kapálódzik és tombol, de már nem tud szabadulni. Az emberek csalódottan hurrognak. A kövér letörli a vért az arcáról. Én odaszaladok Klaushoz. Liheg a kimerültségtől. A sovány lány remeg egész testében. Fejét lelógatja, haja az arcába hullik. A tömeg lassan eloszlik. Klaus továbbra is lefogva tartja a lány karját. Az hirtelen felkapja a fejét. Az arca rángatózik. Felegyenesedik, kitépi egyik karját, és kalimpál vele. Megint rá akar rontani a kövérre.

– Nem szabad, hogy engem lásson! – kiáltja a kövér Klausnak. Klaus bólint, és egy fejmozdulattal felém int. Nem értem, mit akar mondani. Húzza magával a sovány lányt, miközben testével takarja a rálátást a kövérre. A kövér tétován odajön hozzám.

– Te vagy a felesége? – kérdezi. Bólintok. Nem vagyok a felesége, néha még a barátnője sem. A kövérnek könnyek gördülnek végig az arcán, és rózsaszín lévé keverednek a vérrel. – Nem tehet róla – mondja –, nem nekem szánja. Valóban nem tehet róla. – Remegő ujjakkal pénztárcájában kotorászik, elővesz egy névjegykártyát. Kezembe nyomja. Dr. Helga Bőrke, ideggyógyász, olvasom.

– Oda kell vinni azonnal – mondja. – Csak annyit mondjanak Bőrke doktornőnek, hogy újabb roham.

Szünetet tart, átnéz a sovány lányra, akit Klaus szorosan fog, és aki úgy toporzékol, mint egy gyerek.

– Újabb roham – ismétlem.

– Nem nekem szól ez – mondja a kövér újra meg újra –, nem nekem szánja.

Már csak kisebb csoportokban ácsorognak az emberek, és tisztes távolságból figyelnek bennünket. A lány abbahagyja a topogást. Klaus elengedi a karját, és óvatosan megsimogatja az arcát. Lassan a taxidroszthoz vezeti. A taxisofőrök autójukhoz dőlve kíváncsian néznek rájuk. A lány lába meg-megroggyan. Klaus felemeli, megvárja, míg újra biztosan áll, aztán megy vele tovább. A kövér már nem sír. Megcsókolja ujja hegyét, és a csókot a sovány lány felé fújja.

– Ennyi fájdalom – mondja, és sóhajt. – Ennyi fájdalom egyetlen emberben.

Beszállok a taxiba. Amikor elindul, látom a hátsó ablakból, hogy a kövér egyedül áll a tér közepén, és intésre emeli a kezét. A sovány lány köztem és Klaus között ül. Nyári ruhámon keresztül érzem remegő testét. Nem úgy remeg, mint egy ember. Inkább mint egy állat. Mint egy ló, amelyik bőre rándításával egy legyet akar elüldözni.

– Ez aztán jó kis buli volt – mondja a taxisofőr. – Mint abban a filmben, mi is volt a címe? Mindenesetre Bette Midler játszott benne és… és most nem jövök rá a nevére, de ismerik egész biztos. A két nő úgy verekedik benne, hogy…

– Kérem, hallgasson el – mondom a taxisofőrnek. Klaus csodálkozva néz rám. Aztán egyetértően int a fejével. Öleli a lányt, akinek most, mint egy árnyék, mosoly fut át arcán, aztán elcsúszik a szája, és hangtalanul beszél maga elé.

Nyugtalan lesz, fel akar állni. Érzem, hogy egész teste megfeszül, amint belseje ki akar törni belőle. Klaus szorosan tartja.

– Nyugalom – mondja –, csak nyugalom. Minden rendben van. Minden rendben.

A lány egyik oldalról a másikra veti a fejét. Tágra nyitott szemekkel néz rám. Szinte látom halálra rémült szívet.

– Minden rendben – duruzsolja Klaus. Hirtelen alábbhagy a feszültség, a lány magába roskad, teste teljesen csonttalannak hat. Odasimul Klaushoz. ő megsimogatja a fejét. Az meg egészen szorosan bújik hozzá. Klaus szabad kezével megfogja a vállamat.

Megszorítom a kezét. Később megint kifeszül a lány, mintha áramütés érte volna. Hallom, hogy kiabál, holott egyetlen hang sem hagyja el ajkát. Az ideggyógyásznő ajtót nyit, azonnal vállon fogja a sovány lányt, és a folyosón egy vörös szófához irányítja.

– Úgy, Irmi – mondja hangosan, határozottan –, most ide leülsz!

A lány leül a kerevetre, és átkarolja lábát. Egészen kicsinek látszik a folyosó mélyén a nagy bőr szófán, ahogy összekuporodik. Klaus és én állunk az ajtóban. Az ideggyógyásznő visszajön. Ruhája elegáns, és aranykeretes szemüveget visel.

– Újabb roham – mondom.

– Látom – mondja mosolyogva. – Schindlerné már felhívott.

– Vagy úgy – válaszolom.

– Nagyon köszönöm – mondja az ideggyógyásznő, és becsukja előttünk az ajtót. Még látom, amint a lány a haját rágcsálja, egészen gyorsan, mint mókus a diót.

Amikor újra az utcán vagyunk, egy darabig még némán állunk. Dübörög mellettünk a forgalom. Benzinszag érződik a levegőben. Meleg szél játszik a hajammal. Az ég bársonyosan kék. A nyárfák levelei ezüstösen csillognak. Klaus leint egy taxit. Egymás mellett ülünk, kis hézag van közöttünk. Aztán közelebb csúszom. Klaus kinyitja az ablakot. Fejemet a mellére hajtom, és arcomat a szélnek tartom.

– A nyelvhal! – szólal meg Klaus. Hangja brummog a fülemben. Nem emlékszem rá, hol hagytam a zacskót. Amikor kiszállunk a Pariser téren, látom, hogy a pad mellett áll a földön. Klaus felveszi, és belenéz. A saláta kicsit meghervadt. Meglóbálja, elindul

– Várj – mondom halkan. Erre megfordul. Leülök a padra, ahol az imént a két nő ült. A kövérről csak a vezetéknevét tudom, a soványról csak a keresztnevét. Irmi és Schindlerné. Klaus odajön hozzám, leül mellém. Megfogjuk egymás kezét. Az üzlet nagy üvegtábláján keresztül látom kolléganőimet, amint hamburgert tesznek a tálcákra, és forgatják a sült krumplit. Kék-fehér papírcsákójukban távolról úgy néznek ki, mint gyermekálmaim figurái.

Winnetou jobb lába

– Akkor hová akar menni, kedveském? – kérdezte a zöld egyenruhás nő az autókölcsönzőben, és Charlotte elé tolt a pulton át egy térképet Új-Mexikóról. Egy térképet, amely olyan üres és fehér, mint egy kiürült tányér, néhány színes pecséttel a szélén.

– Gallupba – mondta Charlotte. Tetszett neki ez a név, csengése galoppra, lovakra és indiánokra utalt. Említésekor Németországban a férfitekintetek rögtön megtelnek vágyódással, és Charlotte feje fölött a legközelebbi ajtóra merednek, túl az ajtón, az olvasztó déli napsütésbe, a sivatagba, a messzeségbe és egy másik, jobb életbe.

– Gallup, gyermekecském – mondta az autókölcsönzés nő –, a részeg indiánokgyűjteménye. Más semmi.

Gyorsan szétnézett, aztán áthajolt a pulton. Leheletének eperízű rágógumiszaga volt, jól passzolt magasra tupírozott vörös hajához.

– Üres üvegek az utcákon, szemét, szemét és még egyszer szemét – folytatta. – Részegindiánok, akik a fehér lányokra utaznak. Csak úgy tántorognak a világban. Az agyvelejük olyan kicsi, mint egy verébé. Gallupban az embert vagy megerőszakolják, vagy kirabolják, vagy depressziós lesz. Itt van Santa Fe, Taos – az szép. Oda megy mindenki.

Golyóstollal vastag karikát húzott mindkét helység köré. Megszólalt a telefon, amely ugyanolyan fűzöld volt, mint az egyenruhája. Levette a kagylót, és azonnal rákezdte:

– Beth, darling, hagyd abba a sírást, vissza fog jönni. Egyszer minden férfi visszajön. A fű mindig zöldebb a másik oldalon, ezt meg kell szokni.

Úgy szálltak szájából a szavak, mint egy dalszöveg, mintha csak az ajkát mozgatta volna egy playbackhez. Ezzel egy időben odacsúsztatta a pulton Charlotténak a bérleti szerződést, aláíratta lila körme mellett, amely hajlott volt, mint egy ragadozómadár karma, és végül odaadta az autókulcsot.

– Jó férjet találni bizony nehéz – mondta a telefonba, és Charlottéra nézett. Charlottét ez a mondat úgy találta el, mint egy burleszkfilm szereplőjét a torta vagy a vízsugár. Hátratántorodott, és majd átbukott a saját lábán. Amikor magához tért és kiegyenesedett, az autó-kölcsönzős nő búcsút intett neki, kezével befogta a kagylót, és utána kiáltott:

– Kerülje el nagy ívben Gallupot, hallja, gyerekecském!

A bérautó egy kényelmesnek látszó Chevrolet volt, régebbi évjáratú „Cavalier" típus. „New Mexico – Land of Enchantment"[5] állt a sárga rendszámtáblán. Charlotte mindkét szót – gavallér és igézet – jó jelnek vette. Beült az autó meleg, vattás csendjébe, és nézte a szélvédőn keresztül, amint a repülők kövéren, nehezen és

---

[5] (ang.) Új-Mexikó – Igézet földje

nagyon lassan lebegnek a parkoló felett. „A good man is hard to find", az autókölcsönzős nőnek ez a mondata úgy ragadt rá, mint rágógumi a mi a cipótalpra, nem tudott szabadulni tőle. Robertre gondolt, akihez a nyáron feleségül akart menni, vagy talán nem is, és akire ebben a pillanatban csak hézagosan tudott emlékezni.

A nap itt olyan ragyogóan süt. Ragyogóbban, mint máshol. Az árnyékok feketébbnek hatnak, a színek halványabbnak, szinte pasztellszínek.

Charlotte kiterítette a mellette lévő ülésen a térképet. Látta maga előtt az autókölcsönzős nő lila körmét, amint parancsolón Santa Fére és Taosra mutat. Gallup pont az ellenkező irányban feküdt. Charlotte egy nagy ívet akart tenni a rezervátumon keresztül, a hatalmas senki földjén, ahol nincsenek települések, utcák, csak homok-sávok, és – amint Charlotte remélte – a tágas préri és indiánok. Lehunyta a szemét. A repülők úgy zúgtak a távolban, mint hatalmas fűnyíró gépek egy vidéki vasárnap délután. Azt álmodta, hogy Roberttel moziban van. Felismerte Ilcsit a vásznon, Winnetou lovát, ami keresztülrepül árkon-bokron, ha az ember a fülei közé rakja kezét. És ott volt Winnetou is, elfordult ugyan a publikumtól, de ő rögtön megismerte. Halkan azt suttogta Robertnek: az ott Winnetou, én megismerem még hátulról is! Ugyanakkor észrevette, hogy egy távirányító fekszik az ölében, és amikor a kezébe vette, a kép hirtelen váltott, és egy teljesen más film pergett tovább. A mozi közönsége

megbotránkozva hördült fel. Charlotte rányomott a távirányítóra, hogy megtalálja a Winnetou-filmet, de nem sikerült. Mögötte az emberek fütyültek, kiabáltak, szitkozódtak. Izzadságtól nedves kézzel kapcsolgatta a távirányítót összevissza, egyik filmről a másikra, de Winnetout nem találta. Érezte oldalról Robert becsmérlő pillantását, érezte, hogy elhúzódik tőle, mint aki nem akar hozzá tartozni. Majd felállt és elindult. Charlotte megragadta a zakóját, maradj velem, kérlek, maradj velem, könyörgött neki, de ő mint egy legyet, szó nélkül lerázta magáról. Eközben Charlotte ruhájának ujja hozzáért az ölében lévő távirányítóhoz, ismét váltott a kép – és Winnetou feléje lovagolt, és felemelte a kezét. Az emberek egy csapásra elnémultak, és visszaültek a helyükre. Charlotte látta, amint Robert széles fekete háta, amely olyan, mint egy sziklatömb, a kijárat felé halad. Most megtorpant, lassan megfordult, a vászonra nézett, aztán anélkül, hogy tekintetét levette volna Winnetouról, visszajött, és súlyosan lehuppant Charlotte mellé az ülésre. Charlotte köszönetet mondott Winnetounak.

Charlotte felébredt, úgy érezte, szeme, arca bedagadt. Kinyitotta az ablakot. A levegő friss volt, mint a mentől.

A 85-ös autópályán kelet felé tartott. Teherautók dübörögtek el mellette. Egyedül utazom keresztül Amerikán, gondolta büszkén. Szabadnak és magabiztosnak érezte magát.

– Még életemben egyetlenegyszer szeretnék egészen egyedül lenni – mondta Robertnek. Bernalillónál lekanyarodott egy kis útra, ami a 44-és számot viselte. A térkép szerint Nageezi helységnél egy homoksáv vezet be a rezervátumba. De a település, Nageezi nem létezett. Csak egy bezárt posta és egy elárvult benzinkút, ahonnan a földes út délnek vezetett. Néhány mérföld után nem volt már semmi körülötte, csak az üres táj. Nem voltak villanyoszlopok, sem kerítések, sem utcatáblák, semmi. Csak az előtte lévő keréknyomok emlékeztették még az emberekre. Mindig egyenesen haladt a vörös, barázdált talajon, szürkészöld bozóton keresztül, okkersárga sziklák és hasadékok mentén. A színek szelídek voltak, mintha tejbe mártották volna őket. Az üresség és a csönd elkábították. Egy idő után úgy érezte, mintha az anyag színekbe oldódott volna, s ő a színes levegőn hatolna keresztül. Megállt, hogy pisiljen. Amikor kiszállt a kocsiból, hirtelen félelem kapta el, mintha elhagyta volna biztonságos gubóját. Rádöbbent, mennyire megszokta, hogy bizonyos távolságban az emberi életnek valamilyen jelét mindig észlelhette. Egy tanyát, egy kis utcát, villanyoszlopokat, egy szénakazlat – valamit. Itt nem volt semmi. Egyáltalán semmi.

Leguggolt autója mögé és figyelte, ahogy a lábai közt csorgó víz a vörös, morzsás homokban utat váj magának. Lejátszódott előtte kicsiben a kiszáradt folyómedrek és kanyonok keletkezése, amelyek mellett éppen elhaladt.

Visszamenekült az autóba, bekapcsolta a rádiót. Egy férfi beszélt valami fura nyelven, úgy hallatszott, mint valami japán, kínai és arab keverék. Charlotte néha-néha angol szavakat is felismert benne. S azok mint monolitok emelkedtek ki a különleges hebrencselésből. Valahogy így hangzott:

– Hanahoa SPECIAL OFFER wahenavajoa-wazehoa CASHBACK henoha wapaMCDONALDS hano sazinhe CHICKEN MC NUGGET anaweja DOUBLEWHOPPER haemana.

Charlotte egyszer csak kiragadta a „navaho" szót és rájött, hogy reklámszöveget hallott a navahó indiánok nyelvén. Pont, vessző és minden hangsúlyozás nélkül olvasta fel a férfi, majdnem mint egy esküt. A távolban most különleges alakú hegy emelkedett ki a síkságból, olyan volt a csúcsa, mintha egy nagy késsel lefejezték volna. A hegy formája annyira meglepő, annyira szokatlan volt, hogy Charlotte úgy érezte, valami jelentősége van. Valami varázslatos dolog. Bizarr formájú, vöröses sziklák vették körül, úgy festettek, mint letört csokoládédarabok. Az út körbe vezetett a sziklák körül, és egészen hirtelen, minden előrejelzés nélkül, Charlotte egy kellemes, zöld völgyben találta magát. Olyan volt, mintha kintről, a félelmetes messzeségből egy kényelmes szobába érkezett volna. Egyetlen lelket sem lehetett látni. Charlotte megállt, kiszállt. Leült egy kőre. Itt szélcsend volt és meleg. Egy pár fa és bokor nőtt a romok közelében. A réten margaréták virágoztak. Levette zakóját, és behunyta a szemét. Légy

zümmögött. A nyitott autóból hallotta a navahó hangját. Hoahenazneh-haioa RADIATION DAMMAGE ahezuna HOSPITAL shehane hanehoa FREE CHECK UP hoa-henezeupe RADIATION hehoanaze…

Kellett neki egy kis idő, mire a mindig ismétlődő szavakat ésszerű összefüggésbe tudta hozni. Nyilvánvalóan valamelyik kórház ajánlott fel ingyenes vizsgálatot a sugárkárosultaknak. A férfi teljesen hangsúlytalanul, a reklámokhoz hasonlóan hadarta el a rádióban a híreket is. Charlotte riadtan hallgatta. Agya hirtelen összezavarodott. Fantáziájában a völgyet elárasztották az indiánok. Széles patakban folyt le a vér a sárga sziklákon, a zöld fű terítve volt halott indiánokkal, levágott asszonyokkal és gyerekekkel, toporgó lovakkal, halálsikolyt, sírást és jajongást hallott. I elugrott és az autóhoz szaladt. De amikor kinyújtotta kezét a rádió felé, hogy a navahó szörnyűséges hebrencselését elhallgattassa, ez hirtelen úgy tűnt neki, mint újabb gyilkosság, és visszahúzta a kezét. Görnyedt vállal állt ott, és a vörös talajra meredt, ami talán sugárfertőzött, és rettenetesen szerencsétlennek és elhagyatottnak érezte magát. Könnyek peregtek a farmerjára. Úgy vágyott Robert után, mint egy nagy ragtapasz után, amellyel beragaszthatja vérző szívét. A férfi a rádióban elnémult. Szünet következett. Aztán egy másik, rekedtebb, idősebb férfi kezdett el énekelni. Egészen lassan és mélyen. Először halkan, majd egyre hangosabban.

Charlotte a sziklák között egy keskeny nyíláson keresztül elhagyta a zöld völgyet, és visszatért a nagy sárga síkságra. Hoahoahoahe, énekelte az öregember.

Egy idő után, mint nagy fehér állatok, lakókocsik tűntek fel a távolban. Négyszög alakban voltak elrendezve, középen tűzifát halmoztak fel sátor alakban. Kis, világosbarna kutyák szaladgáltak körbe, és a kopár legelőn állatok voltak. Charlotte órák után meglátta az első autót. A kormánynál hosszú ébenfekete hajú, sötét bőrű férfi ült. Amikor elhaladt mellette, Charlottéra nézett. Pillantása éles és gyors volt, mint a nyíl. Ezek a szemek megmaradtak az emlékezetében. Meglátta életében az első indiánt.

A homoksáv a 371-es főútnál befejeződött. Elhagyta a rezervátumot, és lekanyarodott délnek. Röviddel később a rádióban elhallgatott az öregember. Az adó sisteregni kezdett. Charlotte ide-oda csavargatta a gombot, de a navahó adó nem került elő. Crownpointtól nem messze megállt egy óriási szupermarketnek Bement, és úgy érezte, mintha egy hajóban lenne. Kívül minden világos, forró, szeles és tágas volt, itt benn viszont hűvös, sötét és nyomasztó. Indián családok sztoikus arckifejezéssel toltak zsúfolásig megrakott bevásárlókocsikat a sorokban. Csak a pénztárosnők voltak fehérek. Kasszáik beszélni is tudtak. B-U-R-G-O-N-Y-A-C-H-l-P-S, K-I-L-E-N-C-V-E-N-K-I-L-E-N-C, C-O-K-E, ÖT-V-E-N-N-É-G-Y mondta egy

computerhang a zavarodott Charlotténak. Két idősebb, tarka szoknyás, nehéz ezüst ékszerekkel teleaggatott navahó asszony állt mellette mozdulatlanul. Charlotte rájuk mosolygott. Nem mosolyogtak vissza.

– Ilyet még nem láttam – mondta Charlotte. Az egyik öregasszony megvonta a vállát.

A lemenő nap egyre újabb színek vékony fátylát húzta végig az égen. Amikor Charlotte megérkezett Gallupba, a horizont halványzöld szalag volt, amely felfelé ezüstös kékbe haladt át. E háttér előtt mint karácsonyfák villogtak a neonreklámok. Számtalan motel előtt haladt el, de úgy látszott, a város nem létezik. Megfordult, és a vasútvonal mentén haladt visszafelé. A motelek teteje rózsaszínű, kék vagy zöld neoncsövekkel volt körülvéve, amelyeknek vibrálása valami nyugtalanító, ideges hangulatot kölcsönzött az üres parkolóknak. Charlotte a rózsaszínű neonfényben tündöklő Ambassador Motel mellett döntött, egy éjszakára 19,95-ért. A 66-os főút mellett feküdt, mint egy nagy rózsaszínű bonbon. Egy idő után kis öregember csoszogott elő a háttérben húzódó lakószobájából. Ügyetlenül rakta be a gépbe Charlotte hitelkártyáját és a nyomtatványt.

– Honnan Európából? – kérdezte.

– Németországból – válaszolta Charlotte.

Az öreg magára mutatva közölte:

– Abruzzen. – Aztán elmesélte Charlotté-nak, hogy huszonnyolc évvel ezelőtt egy abruzzeni faluból költözött ide, Gallupba.

– Miért éppen Gallupba? – kérdezte Charlotte. Az öreg kis ideig gondolataiba mélyedve bámult ki az ablakon a rózsaszínű parkolóra, aztán megszólalt:

– Talán mert négy évvel később itt ismertem meg a feleségemet.

– És ő honnan jött? – kérdezte Charlotte.– Abruzzenből – válaszolta az öreg.

Az ajtó mögött vörös sivatagi homok lepett mindent. A szél befújta a szobába. Charlotte összehúzta a szürke műanyag függönyt. Felhajtotta a lyukas ágyterítőt, és bekapcsolta a tévét. Hideg volt. A fürdőszobában kinyitotta a tusoló forró vizes csapját, és leült az ágyra. A vízgőz, mint hatalmas hernyó, lassan bekúszott a szobába.

Gyalog ment végig a 66-os főúton a város irányába. Egyetlen ember sem volt az utcán. Vonat robogott el mellette. SANTA FE RAILWAY felirat állt a vagonokon. Maga mögött hagyta a motelek villogó neonreklámjait, és bekanyarodott a kietlen, elhagyatott főutcára. Már épp azon gondolkozott, hogy visszafordul, amikor egy kivilágított mosodához ért, és bekukucskált az üvegen át. Navahó asszonyok szennyeshegyeket tömködtek a mosó- és szárítógépekbe, a férfiak egy sarokban ültek

és sört ittak, a gyerekek a videojátékok körül őgyelegtek. Kövér kislány állt az egyik videojáték előtt, és egy nagy gépfegyverrel sztoikus precizitással lődözött valamire a képernyőn. Körülötte a gyerekek minden találatát megtapsolták. A kövér kislányt nem érdekelte a tetszésnyilvánítás. Közömbösen célzott és lőtt. Mindig újra. Legfeljebb nyolc-, kilencéves lehetett, de már ugyanúgy nézett ki, mint az asszonyok a mosógépeknél: formátlan, gömbölyű test, széles, lapos, kifejezéstelen arccal, orrán nehéz, sötét szemüveg ült. A mosoda melletti italbolt előtt néhány részeg indián ácsorgott. Egy üveges szemű fiatalember hozzá fordult, és kérőn nyújtotta felé kezét, egy másik megérintette a vállát, aztán egy autó felé botorkált. Két mezítlábas férfi támasztotta a ház falát. A kavics a lábuknál tele volt üvegcserepekkel. Charlotte mindegyiknek adott egy-egy dollárt, aztán gyorsan bement a boltba.

Mogyorót vett és kólát. A kasszában hatvan év körüli kövér férfi állt, bőre olyan fehér, mint a felette lévő neonlámpa fénye.

– Hol van az autója? – kérdezte Charlottét.

– A motelnál – válaszolta, és feltépte a kólás-dobozt.

– Melyiknél?

– Az Ambassadornál.

A kövér ember bólintott.

– Jobb lenne, ha nem mászkálna itt egyedül – mondta, s kifelé, a részeg indiánok felé intett.

– Á – vont vállat Charlotte –, nem bántanak.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– Aha – bólintott. – Honnan jött? – kérdezte.

– Németországból – felelte Charlotte mogorván, és kinyújtotta kezét a visszajáróért.

– És maga? – kérdezte Charlotte, csak hogy valamit kérdezzen. – Maga honnan jött?

– Abruzzenből – mondta a kövér ember, és visszaadta az aprópénzt.

Amikor Charlotte kilépett az üzletből, azonnal körülvették a kolduló indiánok.

– De hisz az előbb adtam már – motyogta Charlotte megszeppenve. Azok nem reagáltak rá, csak némán tartották felé kezüket. Charlotte odaadta nekik a visszajáró pénzt. Megriadva fordult el, észrevette, hogy a kövér fehér ember figyeli az üvegen keresztül. Nehogy igazat kelljen neki adnia, nem fordult meg, hanem gyorsan továbbment a sötét, kietlen utcán.

Botorkáló figurák mozogtak a házfalak mentén, az árnyékok néha leváltak, s hozzá közeledve kinyújtották kezüket. Valamennyi indián volt. Charlotte egyre gyorsabban ment. Szaladni kezdett. Elhaladt néhány sötét üzlet, egy zárva lévő mexikói kávézó és egy tönkrement mozi előtt. A mozi melletti bejárat fölött egy felirat világított: „American Bar”.

Kifulladva lépett be a nagy és meglehetősen üres terembe. A háttérben két férfi biliárdozott, egy öreg indián piros kockás ingben, mozdulatlanul ült egy asztalnál. A pult mögött kicsi, zömök mexikói nő állt. Charlotte a közelében foglalt helyet a bárpultnál. Néhány székkel odébb fiatal, hosszú fekete hajú navahó ült, s érdeklődve fordult felé.

Charlotte rendelt egy Four Rosest, és egy hajtásra kiitta. A navahó elismeréssel nézett rá.

– Nem rossz egy ladytől – mondta.

– Köszönöm – felelte Charlotte, és rendelt még egyet. A kicsi mexikói nő kuncogott.

– Maga Németországból jött – mondta a navahó. Meg sem várta a választ, összehúzta aszemét, lassan és óvatosan ejtette ki a szavakat, mintha elpattanhatnának a nyelvén: –

Hansi, Angelika, Áchim, Müller, Gabi… – Ismét kinyitotta a szemét, és rávigyorgott

Charlottéra. – Jönnek minden évben a nagy törzsi ceremóniára. Sok német jön ide… az ördög tudja miért. Mind németek. Mindig augusztusban. Most azonban nincs itt semmi látnivaló, kivéve egy pár részeg indiánt.

– A név, Gallup, olyan szépen hangzik – mondta Charlotte.

– A név hangzik szépen? – ismételte a navahó, és kételkedve nézett rá. Charlotte hirtelen egész izgatott lett. Valódi társalgást folytat egy igazi indiánnal! Rendelt neki egy sört. Johnnak hívták.

– Férjnél van? – kérdezte John.

– Igen – bólintott Charlotte. – A férjem a motelban maradt.

A negyedik Four Roses után mesélt Johnnak Winnetouról, a nagy apacs törzsfőnökről.

– Volt egy füzet, amiből ki lehetett vágni – mesélte –, életnagyságban. Minden héten egy másik testrészt. Nekem nem volt pénzem, hogy megvegyem a füzetet, de összekunyeráltam a barátnőimtől, és egyszer csak ott lógott a szobám falán Winnetou életnagyságban. Csak a jobb lába hiányzott. De azt a füzetet nem tudtam megkeríteni. Pedig mindent elkövettem. A végén már minden másik testrésze kétszer is megvolt, de a jobb lábát soha nem kaptam meg.

– Valóban megvolt minden testrésze? – kérdezte vigyorogva John.

Charlotte legyintett.

– Ártatlan kislány voltam. Minden este felálltam egy székre, megcsókoltam Winnetout, és arról álmodtam, hogy egyszer a felesége leszek, és együtt vágtázunk keresztül a prérin.

– Winnetou – mondta John, és megrázta a fejét. – Hallottál már róla? – kérdezte a kis mexikói nőt. ő értetlenül mosolygott. Charlotte lecsúszott a bárszékről, és a toalett után érdeklődött. A kis nő szótlanul hátramutatott. Charlotte kissé bizonytalan lábakkal ment keresztül a helyiségen. Amikor elhaladt az öreg indián mellett, akkor vette észre, hogy csak bábu. Ujjával

megbökte. A két biliárdozó abbahagyta a játékot, ót figyelték. A WC-n a mosdókagyló feletti foltos tükörben Charlotte szemügyre vette alkoholtól eltorzult arcát.

Mire visszaért, a hangulat megváltozott. John maga elé bámult, már nem nézett felé.

– Kaphatnék még egy sört? – kérdezte Charlotte a kis nőt, de az csak a fejét rázta.

– Már éjfél van – mondta szigorúan –, és méghozzá vasárnap.

– Ó, kérem, csak egyet, Johnnak és nekem – kérlelte. A kis nő ellenségesen nézett rá. Végül hozott két dobozos sört a hűtőszekrényből, és a pultra tette.

– Aha – szólt John a kis nőhöz. – Nekem nem akarsz adni, mi? – Aztán Charlottéhoz fordult. – Vasárnap az egész városban nincs egy csöpp alkohol sem, hogy tovább tartson, míg az ütődött indiánok halálra isszák magukat. – Felemelte sörösdobozát és koccintani akart vele. Charlotte teljes gőzzel törte a fejét. Valami kedveset, vigasztalót akart mondani, meg akarta mutatni, hogy nem közömbös neki, mi történik velük.

– Nagyon sajnálom – szólt végül –, ami történt és történik veletek.

John hosszan nézett rá, olyan hosszan, hogy Charlotte idegesen letörölte kezével a pultot.

– Ez kedves, Charlotte, igazán kedves tolod – mondta a végén John, és vigyorgott. – Deneked ehhez semmi közöd –

folytatta. Felállt a bárszékről. Kisebb volt, mint Charlotte gondolta, és kis sörpocak is gömbölyödött az öve felett, amit böhöm nagy ezüstkapocs tartott össze. – Neked ehhez semmi közöd – ismételte, és még mindig vigyorgott. Aztán hozzátette: – Másrészt, az ember sohasem tudhatja. A nagyszüleid is kivándorolhattak volna Amerikába, és megölhettek volna néhány indiánt. Ám nem tették. Németországban maradtak, gyerekeket hoztak a világra, azok pedig megöltek egy pár zsidót…

Charlotte sértetten kapkodott levegő után. Mit tudsz te erről, te részeg indián, gondolta.

– Igen – bólintott komolyan –, talán igazad van. Az én szüleim ugyan nem, mert ők…John félbeszakította.

– Hogy is hívják azt az apacsot?

– Winnetou – mondta Charlotte.

– Á, igen, Winnetou – ismételte John nevetve. Hátrasimította éjfekete haját, feltette kalapját, bólintott, és elindult kifelé. Milyen hájas a feneke, gondolta Charlotte.

Amikor visszament a motelba, az italbolt már zárva volt. Az indiánok az autók alatt feküdtek. Hideg szél fújt. Hó szaga érződött a levegőben. Charlotte átkelt a rózsaszínű parkolón, amelyben most az övén kívül további három autó állt. Amikor kinyitotta ajtaját, megérzett valamit a háta mögött. Megfordult. Egy indián nő állt ott, akit korábban már látott az italbolt előtt.

– Hey, sister[6] – mondta, és dülöngélve közeledett hozzá. Dőlt belőle az alkohol Charlotte arcába. – Ágy – jelentette ki alig érthetően. – Hideg. Ágy.

Charlotte megrázta a fejét.

– Nem – mondta –, nem.

– Igen – közölte az indián nő –, igen. És ismét: – Hey, sister.

Később, amikor az indián nő az ágyban feküdt, Charlotte pedig egy kényelmetlen műanyag fotelban gubbasztott, mérgelődött, hogy bedőlt ennek a „sisternek". Piszkos trükk, gondolta, és nálam persze azonnal működött. A nő horkolt. A ruhája erősen bűzlött az izzadságtól és a kosztól. Charlotte résnyire kinyitotta az ablakot. A rózsaszínű neonfény beáradt a szobába, és mint foszforeszkáló takaró elömlött az alvó indián asszonyon. Charlotte arra ébredt, hogy megy a tévé. Az indián nő törökülésben ült az ágyon. Charlotte az órájára nézett. Négy óra múlt. A tévében egy cseresznyepiros ajkú szőkeség olajos hangon szóvirágokkal ajánlott nippeket, ékszereket, asztalterítőket és grillező készülékeket eladásra. Az indián nő mozdulatlan arccal meredt a képernyőre.

– Halló – mondta Charlotte. Az indián nő felemelte kezét, anélkül hogy tekintetét levette volna a képernyőről. Charlotte melléült az ágy szélére.

A tévében a szőkeség két picurka üveglovat ajánlott fel megvételre kilenc dollárért.

---

[6] (ang.) hé, hugi

– Csinos – mondta az indián nő.

Kansas Cityből telefonált egy nő a tévébe. Megrendelte az üveglovacskákat, elmesélte, hogy minden éjszaka ezt a programot nézi, és már sok csinos dolgot vásárolt.

Az indián nő rágógumit vett elő a zsebéből, kibontotta, kettéharapta, és az egyik felét odakínálta Charlotténak. A darabka rágógumira apró morzsák tapadtak. Charlotte megköszönte, és úgy tett, mintha a szájába tenné, de egy darabig a markában tartotta, aztán az ágy alá ejtette. Üres szájjal rágott, és közben mosolygott a nőre. Megkérdezte a nevét. Az indián nő csak harmadszorra értette meg.

– Sharon – mondta aztán.

– Sharon – ismételte Charlotte.

– Nem, Sharon – mondta Sharon. Charlotte többször megismételte a nevet, de Sharon nem volt megelégedve a kiejtéssel.

– Nem Sharon, hanem Sharon – ismételgette. Aztán nem szólt többé semmit. Charlotte kérdéseire, hogy hol lakik, van-e családja, csak kuncogott. Egyszer még annyit mondott: „csinos", amikor egy életnagyságú porcelán dalmát dogot mutattak be a tévében. Kicsit később hátravetette magát a párnákon, és aludt tovább. Charlotte szívesen felhívta volna Robertet, hogy Sharonról meséljen neki. A férfi biztosan megkérdezte volna, miért engedte meg, hogy egy büdös indián nő befeküdjön az

ágyába. Charlotte kiosont a rózsaszínű parkolóba, beült az autóba, és bekapcsolta a rádiót.

Amikor felébredt, a parkolóhely már nem volt rózsaszín, hanem fehéressárga a szikrázó napsütéstől. Az 59-es számú ajtó, szobája ajtaja tárva-nyitva állt Sharon eltűnt. Csak a mélyedés az ágytakarón és a levegőben érződő enyhe izzadságszag emlékeztettek még rá. Charlotte felhívta Robertet, de a férfi nem vette fel, vagy nem volt otthon. Lefeküdt az ágyra, a mélyedésbe, amit Sharon hagyott maga után. Megpróbált az előtte álló életre gondolni, de ez olyan volt, mintha egy halat akart volna a vízből kézzel kifogni, folyton elsiklott előle. Választhatott, hogy sírjon, vagy inkább reggelizni menjen.

Újra végigballagott a 66-os főúton. Az indiánok eltűntek. A járda tele volt üres üvegekkel és üvegcserepekkel. A PLAZA CAFE-ban, amely egy hullámlemez bodega volt a főút mentén, az erősen kifestett mexikói pincérnő egy tányéron kocsikerék nagyságú palacsintákat csapott Charlotte elé az asztalra, és jó étvágyat kívánt hozzá. Puhák, édesek és szivacsos tapintásúak voltak. Charlotte megette mind a hármat, mert nem tudta, mi mást tehetne.

Később továbbment a vasútvonal mentén, és számolta a mellette elzakatoló vagonokat. Rajta kívül egyetlen ember sem gyalogolt az úton. Az elhaladó autókban a férfiak utánafordították fejüket.

Indián ékszerüzletek mellett vitt az útja. Némelyik zálogházként is működött. Amikor észrevette, hogy egyik-másik még ma, vasárnap is nyitva van, megszállta a vadászszenvedély, mint otthon az áruházakban nyárvégi kiárusításkor. Visszatartott lélegzettel és kalapáló szívvel nézett meg minden kirakatot. Százszámra látott ezüst karkötőket, – láncokat és – gyűrűket kövér türkizekkel, amelyek Új-Mexikó egének kékjében tündököltek. Némelyiken cetli lógott: „Dead Pawn", halott zálog, nem váltották ki. És minden olyan olcsó! Az izgalomtól kiszáradt a szája. Mindent, mindent meg akart venni: az ékszereket, a hopik agyagtálait és a kachinakat, a faragott istenfigurákat, a navahók finoman szőtt szőnyegeit, a zunik fétiseit, a kőből készült, fényesre polírozott állatokat. Gyöngyökkel ékesített mokaszinok, cowboycsizmák kígyóbőrből, vastag indián gyapjútakarók, sastollak tömegével. Mindent szeretett volna, de nem tudott dönteni. A végén kimerülten, boldogtalanul és enyhe rosszullét érzésével – mintha túl sokat evett volna – lezuhant egy göngyöleg szőnyegre az üzlet közepén. Megfigyelte, amint két tréningruhás fiatal navahó nő, ősöreg nagyanyjukkal, aki különböző tarka szoknyákat és pulóvereket viselt egymáson, a fehér üzlettulajdonosnak türkiz ékszereket mutogat, amelyeket egy nejlonzacskóból szedtek elő. Nem alkudoztak, hanem csak leszegett fejjel várakoztak. Az üzlettulajdonos végül is rosszkedvűen odatolta nekik a pénzt és a zálogcédulákat. Az

asszonyok megszámolták a pénzt, és szó nélkül elhagyták az üzletet.

Az üzlet előtt autók parkoltak, zsúfolásig teletömve gyerekekkel és asszonyokkal. Egyetlen férfit sem lehetett látni. Egy öreg, behorpadt csatahajóban a kövér kislány ült, akit Charlotte a mosodában látott. Csecsemőt tartott az ölében. Az anya jött vissza nejlonzacskóval a kezében. A kövér kislány várakozón nézett rá. Az anya megrázta a fejét.

A forró déli napsütésben Charlotte visszaballagott a motelhoz. Egy kínai étteremben evett valami levest. ő volt az egyetlen vendég. A kínai pincérnő mereven bámulta az ablakon keresztül az elcsattogó vonatokat. Egyszer csak megszólalt a telefon. A pincérnő lassan megmozdult, de mielőtt elérte volna, abbamaradt a csengés.

Az Ambassador Motel parkolójában már csak Charlotte autója állt. Kimerülten csukta be a szoba ajtaját a kadmiumsárga napsütés és a türkiz színű égbolt előtt. A szobában égett fenyőtűk illata terjengett, mint karácsonykor. Charlotte lefeküdt az ágyra, hallgatta saját lélegzetét, és rettegett az életétől.

Később a fürdőszobában talált egy vékony ezüst karkötőt, világító türkizekkel. A helyiség közepén a földön feküdt egy papír zsebkendőn, amelynek mind a négy sarkán egy-egy kupac hamu volt. Charlotte felcsatolta a karkötőt. Jól mutatott napbarnított

bőrén. Kilépett az ajtó elé, majd kiszaladt a parkoló közepére, és kitartotta karkötős karját a napra. Az ezüst megcsillant.

– Hey, sister – suttogta Charlotte.

Fényképezés tizenöt dollár

– Sharon – mondja anyám újra meg újra –, Sharon nézd meg a férfiak ujját! Ha egyedül vannak úton, előszeretettel húzzák le a jegygyűrűjüket, de a vékony világos csík a gyűrűsujjukon, ahol nem érte a nap, elárulja őket. – És mintha hülye lennék ahhoz, hogy megértsem mit mond, minden alkalommal fáradságos igyekezettel lehúzza vékony jegygyűrűjét vastag ujjáról, és megmutatja a fehér csíkot dagadt húsán. Apám már olyan régen eltűnt Santa Aná-ból, hogy egyre inkább az az érzésem, csak álmodtam ót. Ha szorosan becsukom a szemem, még látom szüleimet együtt, amint a sarokban lévő gyalult asztal mellett ülnek. Azt nem tudom megállapítani, hogy mit csinálnak, nem látom, hogy ennének vagy innának, csak úgy ülnek ott és hallgatnak. Anyám azt állítja, hogy apám azért ment el, mert tévét akart nézni, ugyanis nálunk Santa Ana Pueblóban nincs se áram, se folyó víz. Ezért jönnek a turisták. Valódi, régi indián falut akarnak látni. Anyám büszke erre. Szerinte ez az „igazi élet". Közben csak unalmas, rest és sivár. Olyan, mint maga az anyám. Most már néha olyan csúnya, hogy el kell fordítanom a fejem. Amikor apám eltűnt, hogy mint minden normális amerikai, sörrel a kezében a tévé előtt ülhessen, akkor anyám bőre még barna volt, mint a bársony, és hónaljában – ahová gyakran menekültem – a szőrszálak olyan finomak voltak, mint a fiatal fű. Szerette a tarka dolgokat. Öreg vályogházunk minden falát más színűre festette, és

a régi pedálos varrógépen, amelyen fivéreimmel olyan szívesen játszottunk űrhajósdit, vibráló tarka ruhákat varrt nekem. A kedvencem egy rubinvörös bársonyruha volt, füstszínű felsőrésszel. Még emlékszem rá, amint anyám kifésülte összeragadt copfjaimat, rám adta a piros bársonyruhát, és kiküldött az ajtó elé. Alig tettem néhány lépést a folyóparton, ahol most a buszparkoló van, klikkklakk, már kattogtak is körülöttem a turisták fotómasinái, és rágógumit és cukorkát ajándékoztak nekem. Anyám jött utánam, és kasszírozott. Először egy dollárt képenként, aztán kettőt, majd hármat. Ma tizenöt dollárba kerül, ha valaki fotografálni akar bennünket. Ezekre a fényképekre gondolok néha manapság, amikor nem találok ágyat éjszakára és túl hideg van ahhoz, hogy a teherautók alatt aludjak, ha a bor elfogyott, és semmi nem tudja elfeledtetni ezt a rohadt világot. Olyankor elképzelem, hogy piros ruhában, édes kicsi indián lányként számtalan fotóalbumban ott vagyok, és ezek az albumok szekrényekben állnak, szanaszét az egész világban, a legtöbbje természetesen az USA-ban. De jön ide sok európai is, japánok, sőt egyszer egy orosz is volt itt. A szekrények nappalikban állnak, amelyekben esténként kellemes sárgás fény világít, megy a tévé és előtte fiatal párok ülnek, idős párok, családok gyerekekkel, nagyszülők, minden korosztály, és talán még az én apám is.

– A férfiak – mondta anyám –, olyanok, mint a cukor. Egészségtelenek.

Ugyanakkor kitartóan sulykolta belém, hogy vigyáznom kell a külsőmre, ne hanyagoljam el magam, mert különben soha nem találok férjet. Varrta nekem a színes ruhákat, kente a hajamat aloe verával, hogy jobban csillogjon, megtanított táncolni és kecsesen járni, ülni, állni. Amikor tizennégy éves lettem, bedörzsölte whiskyvel a fülemet, azután átszúrta egy varrótűvel, és nekem ajándékozta nagy, türkizköves, ezüst fülbevalóját. Tudtam anélkül, hogy tükörbe néztem volna, hogy a kövektől felragyog az arcom, úgy ahogy csak a mi bőrünk képes tündökölni, és a fehérek rózsaszínű bőre nem. Tudtam, hogy csinos vagyok. És ezt szívesen megmutattam volna valakinek. Valakinek máshonnan, nem Santa Anából. Egy férfinak.

Ezt anyám is tudta, s miközben engem csinosított, és vastag lúdtalpas lábaival körülöttem kacsázott, itt egy szegélyt tűzött meg, ott egy ruha-ujjat illesztett be, újra meg újra rémtörténeteket mesélt a férfiakról, akik lehúzzák a jegygyűrűjüket, hogy fiatal lányokat csábítsanak el. Meghívják őket vendéglőbe, berúgatják őket, táncolni mennek velük, míg bele nem szédülnek, és azt sem tudják, hogy mit tesznek.

– Nekik ez nem jelent többet, mintegy érmét bedobni egy automatába – mondogatta. – A férfi kap belőle valamit, amit eltesz, és továbbmegy. Te pedig ott állsz üres kézzel.

Fogalmam sem volt, mit akar ezzel mondani, de nem is nagyon érdekelt. Halálra untatott a férfiaktól és a rezervátumon kívüli

élettől való örökös riogatásával. Szemében egyik károsabb volt, mint a másik, és úgy látszott, hogy egyik a másik következménye, mint ahogy ezt unoka-nővéreimnél, Marynél és Lanánál látni lehetett. Mindkettő fehér emberhez ment férjhez, és elköltöztek Új-Mexikóból, jó messze a mi poros pueblónktól és régimódi anyáinktól. Gyakran elképzeltem őket, amint légkondicionált, modern bungalójukban hatalmas hűtőszekrényekkel, tévékkel, elektromos kenyérszeletelőkkel és konzervnyitókkal körülvéve élnek, és minden alkalommal, amikor elfordítják a kapcsológombot, az áram lágyan dorombol, mint egy nagy macska. Olykor hangosan felnevetnek, és visszagondolnak ránk, mint amikor az ember egy tudatlanságból adódó, buta hibájára gondol vissza.

Úgy képzeltem, hogy a szerelem olyan, mint a villanyáram, gyors, ingerlő és borzongató. Úgy kavarna fel, mint egy elektromos keverőgép, színes történeteket mesélne, mint egy tévé, és úgy szívna fel, mint egy porszívó.

Röviddel tizennegyedik születésnapom után megengedték, hogy parkolóőrként dolgozzam. Kaptam egy kis adóvevő készüléket, s ettől nagyon fontosnak látszottam. Az egyetlen hibája csak az volt, hogy a másik végén, a jegyárus bódéban az anyám ült.

Helyükre irányítottam az autókat és a turistákkal teli buszokat, és elmagyaráztam nekik, hogy a falu lezárt részét semmiképp sem

nézhetik meg. Ezt olyan titokzatos hangon közöltem velük, hogy szemük kikerekedett a kíváncsiságtól. Sokan rögtön lefényképeztek, amikor autójukból kiszállva megmutatták belépőjegyüket. Ha a fényképezésért nem fizették ki külön a tizenöt dollárt, visszaküldtem őket anyámhoz, aki úgy ült a jegyárus bódéban, mint egy erődítményben. Minden autót jelentett nekem az adóvevőn keresztül.

– Piros Chevy Idahóból – horkantott bele, aztán megszakítás nélkül ilyeneket fűzött hozzá: – Húzd le a szoknyád, és hagyd abba a körömrágást! – Holott nem is látott.

Mérgesített, hogy milyen gyakran rajtakapott dolgokon.

Anyám gyakran mondta:

– Ne állj úgy, mint egy öreg bölény! – És még igaza is volt. Délfelé már alig mozdultam, és csak az okkersárga agyagtalajra meredtem. Még a fejemet is alig emeltem fel, amikor egy napon úgy délfelé, elítélő hangon bejelentette az adóvevőbe: – Egy fennhéjázó fehér Mercedes-Cabrio Kaliforniából.

Tudom, arra gondoltam, érdekes, hogy az én régimódi anyám minden autómárkát ismer, még a japánokat is, pedig azok aztán mind egyformán néznek ki. S már be is gördült a parkolóba egy hófehér autó, közvetlen elém, mintha álmodtam volna. Alig öt centire állt meg előttem. Egy férfi ült benne, aki teljesen úgy nézett ki, mint ahogy mindig is elképzeltem A férfit, aki valamikor megérkezik, hogy anyámtól és Santa Anától

megszabadítson. Csillogó, hosszú szőke haja volt, bőre enyhén napbarnított, szája nagy, álla markáns. Foncsorozott napszemüveget viselt, amelyben magamat pillantottam meg, a leányt lobogó fekete hajjal, hatalmas türkiz fülbevalókkal és a bámulattól tágra nyílt szemekkel, aki hirtelen nem is volt olyan csinos, mint ahogy hittem.

– Halló – mondta, és hangja olyan édes volt, mint a sötét juharméz. – Halló, szépségem. Hová álljak?

Én szó nélkül helyet mutattam neki. Amikor kiszállt, akkor láttam, hogy milyen nagy. Lába a szűk farmernadrágban az égig ért. Gyíkbőrből készült cowboycsizmájára meredtem, miközben ő beszélt hozzám. Azt kérdezte, hajlandó lennék-e a falunkban körbevezetni. Amint felnéztem rá, feje mellett egy napsugár pontosan a szemembe vágott, és elvakított. Ezt figyelmeztetésnek kellett volna vennem. Ehelyett csak azért imádkoztam, nehogy anyám éppen most brekegjen bele az adóvevőbe.

– Nem mehetek – dadogtam végül. – A parkolóra kell vigyáznom.

Levette napszemüvegét. Szeme olyan zöld volt, mint egy fürdőmedence.

– Ó – mondta –, ez szomorú. Összetöri a szívemet. – Valóban ezt mondta. És miközbenmég ezen a furcsa mondaton morfondíroztam, anyám hangja felkárogott:

– Bézs Ford Coloradóból. És állj egyenesen Sharon, a púpodat innen látom! Te leszelígy Új-Mexikó legcsúnyább lógó mellű lánya.

Úgy leszegtem a fejemet, hogy hajam sűrű függöny módjára omlott arcom elé, és lábammal egy kis lyukat kapartam a homokba, amelyben legszívesebben elbújtam volna. Hallottam, hogy a férfi felnevet.

– Ki ez? – kérdezte.

– Az anyám – morogtam alig hallhatóan. – A bódéban ül a bejáratnál. Nem is lát ide.

– Az az öreg, kövér nő, aki úgy néz ki, mint Buddha? – nevetett tovább.

Felnéztem rá, mosolyogtam és bólintottam. És miközben mosolyogtam, emlékszem, magamban bocsánatot kértem anyámtól. A bejelentett bézs Ford átgurult a parkolón, és én nem intézkedtem, hogy hová álljon. Elnéztem, ahogy az autó lassan, mint egy hernyó, elkúszik a parkoló autók sora mellett, aztán bebújik az egyik lyukba anélkül, hogy tettem volna valamit. Ekkor rémlett fel előttem, csak én hittem, hogy én vagyok az, aki az autókat csinosan sorba állítja. A valóságban minden magától történik, és rám nincs is szükség, az egész csak szemfényvesztés. Megfogtam a magas szőke férfi kezét. Vályogházak között, szúk utcákon keresztül vezettem őt a temetőhöz, ami – tudja az ég, miért – minden turistának nagyon tetszik. Nem több, mint egy

gyomtól felvert földdarab, megtépázott sírkövekkel. Anyámmal néha kicsit gyomláltunk nagyszüleim, Joe nagybátyám és kishúgom, Lissy sírja körül, műanyag virágokat tettünk a vázákba, és amerikai zászlócskákat szúrtunk a földbe. Némán elbúcsúztam mindentől, és azon csodálkoztam, hogy mintha pontosan tudnám, mire szántam el magam.

Anyám alig hallhatóan károgott az adóvevőben. Lehalkítottam, és hogy ne nyugtalankodjon, megnyomtam a beszélőgombot, és annyit mondtam:

– Oké – mintha továbbra is a parkolóban irányítanám az autókat. Úgy fogtam a mellettem haladó férfi kezét, mintha már régen ismerném. Visszaindultunk a parkolóba. Elhaladtunk a házunk előtt is, de a férfinak ezt nem említettem. Elbúcsúztam az ágyamtól, amit nagyon szerettem, és a ruháimtól. Senkivel nem találkoztunk. Mindenki ebédelt, anyám kivételével.

– Zöld Pick-up Oregonból, hippik – mondta utoljára, mielőtt kikapcsoltam, és egy bokor alá raktam az adóvevőt.

Amikor beszálltam a férfi mellé az autóba, csak rázta a fejét, és azt mondta:

– Nem akarok kellemetlenséget indián törzsfőnökökkel.

Tudtam, hogyan kell néznem, ha valamit el akarok érni.

– De hisz te még kislány vagy – mondta.

– Nem – válaszoltam. – A bőrünk mindig fiatalabbnak hat, mint a fehéreké.

A férfi még mindig nem indult el.

– Kérem – mondtam neki. Ő csak rázta a fejét. Ekkor a térdére ültem, és megcsókoltam rózsaszínű száját a kellős közepén. Aztán a mellét, azt a kis darab meztelen bőrt, ami a zöld selyemingből kilátszott. És amikor éreztem, hogy ez sem segít, olyasmit tettem, amiről nem is tudtam, hogy képes vagyok rá. Lehajtottam fejemet, egyre mélyebbre és mélyebbre, és beástam magam az ölébe. Hallottam, hogy mély lélegzetet vesz. Tarkómra tette kezét, becsukta az ajtót, beindította a motort. Én lecsúsztam a szőnyegre a kesztyűtartó alá. Anyám bódéjából csak a táblát láttam, amin az állt: Fényképezés tizenöt dollár, Festés és rajzolás negyvenöt dollár. Soha nem értettem, miért drágább festeni bennünket, mint fényképezni.

Csak jóval Santa Ana után merészkedtem ki búvóhelyemről. Ráültem a sárga bőrhuzatú ülésre, amely olyan puha volt, mint egy kesztyű. Aztán megláttam a férfi kezét a kormányon. Vékony aranygyűrűt viselt a gyűrűsujján. Ezt jó jelnek tartottam. Mindenesetre nem egy hazug alak, nem dugta el a jegygyűrűjét. Adott egy cigarettát, és megmondta a nevét, Douglas. Megengedte, hogy a rádióban azt az adót keressem ki, amelyik nekem a legjobban tetszik. A szél belekapaszkodott a hajamba, és éreztem, hogy testem remeg az izgalomtól.

– Voltál már Santa Fében? – kérdezte Douglas.

– Nem – hazudtam –, még soha. – Évek óta majdnem minden hétvégén Santa Fébe utaztam May nénémmel, az árkádok alatti ékszerpiacra, ahol a türkizláncait árultam, ő tanított meg rá, hogyan kell buta indián nőt játszani, aki még angolul sem tud rendesen, hogy ne tudjanak velünk alkudozni. Az ember barátságosan, de értetlenül vonogatja a vállát, míg végül a turisták sóhajtva kifizetik a teljes árat.

Ugyanilyen barátságosan és értetlenül vonogattam a vállam, amikor Douglas később a hotelszobában megkérdezte, ez-e az első alkalom. Nem tudtam, mit akar hallani, attól féltem, ha helytelen választ adok, azonnal visszavisz Santa Anába, én pedig még nem laktam jól a színes fényekkel, amelyek ömlöttek a tévéből, mint hivalkodó, tarka bonbonok véget nem érő áradata. Nem tudtam levenni róla a tekintetemet, de aztán Douglas rám feküdt nehéz súlyával, és elvette tőlem a rálátást. A nyelve sós volt, így képzelem el a tenger ízét. Előre-hátra mozgott, mint egy gyík. Én kicsit unatkoztam és a tévé hangját hallgattam, ha Douglas éppen nem szuszogott a fülembe.

„Érezd a friss megújhodást, gyere, ragadd meg, ragadd meg", énekelte egy nő. Kidugtam fejemet Douglas hóna alatt, hogy tovább nézzem a tévét. A teste a testemen kékesen villogott a tévé fényében. Egy kutya napszemüvegben vízisízett. Később Douglas elővette táskájából a fényképezőgépét, és elkezdett engem fotózni, ahogy meztelenül feküdtem az ágyon.

– Fordulj a hátadra! Tedd a kezed a combodra!

– Az indiánok fényképezése tizenöt dollárba kerül – mondtam neki. Nevetett.

– De – erősködtem –, ez tizenöt dollárba kerül.

Adott egy húszast.

– Tedd a kezed a combjaid közé – mondta. Csináltam, amit akart, mindaddig, amíg nézhettem a tévét.

Addig néztem a színesen megvilágított négyszöget, amíg végül a könnyeim folytak. Apámra kellett gondolnom, elképzeltem, hogy ebben a pillanatban pontosan ugyanazt a képet látja, mint én. Olyan érzés volt ez, mintha megint az ő öreg, zöld pulóverét hordanám, amit otthagyott maga után, amikor elment, és amiben még sokáig éreztem az ő illatát, míg végül anyám elvette tőlem, és addig mosta, amíg csak egy öreg, zöld pulóver lett belőle, semmi más.

Vörös rózsák

Charlotte felébredt esküvője reggelén, és semmi kedve nem volt férjhez menni. Mélyen beásta magát párnájába, és azt kívánta, bárcsak túllenne ezen a napon. Lassan a hátára fordult, és figyelte jövendőbeli férjét öltözködés közben. Ugyanazzal a módszerrel öltözött, mint minden áldott nap. Ezzel az erővel akár az irodába is készülhetett volna. Pedánsan húzta fel zokniját, gondosan begombolta ingét, kisimította a gallérját, aztán óvatosan bebújt nadrágjába, leült az ágy szélére, és megkötötte méretre készíttetett

angol cipőjének fűzőjét. Charlotte gyűlölte a férfi cipőjét, amelyből két pár volt feketében, kettő pedig barnában, s amelyekről mindig lelkesen jelentette ki, hogy egy életen át kitartanak. Lehet, hogy egyszer tetőtől talpig gyűlölni fogom, nemcsak a cipőjét? – gondolta. Robert benyúlt a takaró alá, megszorította és megcsiklandozta a lábát. Ugyanakkor az órájára nézett.

– Fél óra múlva jönnek értünk a szüleid. Nem tudom, mennyi időre van szükséged, de talán lassan felkelhetnél.

Charlotte megismételte fejében a szavakat: NEM TUDOM, MENNYI IDŐRE VAN SZÜKSÉGED, DE TALÁN LASSAN FELKELHETNÉL. Legszívesebben sikítva a földre vetette volna magát, akár egy kisgyerek. De én a józan Charlotte vagyok, gondolta keserűen, és férjhez megyek egy józan férfihoz.

– Igazad van – mondta. Elhúzta lábát, felkelt, adott a férfinak egy futó puszit, és gyorsan, még mielőtt az megölelhette volna, a fürdőszobába szaladt. Bevett kettőt kicsi zöld tablettáiból, amelyek olyan kellemesen puhává tették gondolatait, hogy többé nem akadt ki semmin.

Hogy ez a Charlotte mindig milyen jól fest, gondolta Fanny irigyen, amint apja karon fogva a templomba vezette húgát. Keskeny arca teljesen elfeledteti, hogy csípőben meglehetősen széles. De Robert is egész tisztességesen néz ki. Némelyik férfin sokat segít egy öltöny. Kedvtelve figyelte, ahogy anyjának

könnybe lábadt a szeme, amint megpillantotta Charlottét menyasszonyi ruhában. De egy félórával később, amikor Charlotte és Robert kicserélték gyűrűiket, Fanny is elkezdett szipogni. Klaus kérdezés nélkül egy zsebkendőt tett az ölébe. Fanny a férfi térdére fektette a kezét.

Az ifjú párt megszórta több kiló rizzsel, és Robert a hajába ragadt rizsszemektől úgy nézett ki, mintha hirtelen megőszült volna. Fanny idős nénikéje, Hedda rosszallón rázta a fejét.

– Az a jó kis rizs – mondta.

Amióta Fanny csak az eszét tudta, ő volt az „öreg" Hedda néni, aki soha nem ment férjhez. Fanny gyerekkorában meg volt róla győződve, hogy Hedda néninél valami nincs rendben, hisz önként nem akarhatott így élni, gyerekek és férj nélkül. Később anyja mesélte, hogy Hedda néni a férfiakat mindig halálosan unalmasnak tartotta; egyszerűen elaludt társaságukban. Milyen okos, kihagyta ezt az egész cirkuszt a szerelemmel, gondolta Fanny, amikor karon fogta Hedda nénit, hogy levezesse a templomlépcsőn. A néni vékony madárcsontjai a selyemruha alatt szinte megijesztették. Egyáltalán, mintha az idősebb rokonok mind meglepően összezsugorodtak volna, míg az ötven körüli bácsikák és nénikék sokkal kövérebbnek és hatalmasabbnak látszottak, mint ahogy Fanny emlékezetében éltek. Úgy látszik, úgy van az ember a korral, mint a szuflé, felfújódik, mielőtt összeesik, gondolta. Anyjának egy mondása jutott eszébe:

ötvenévesen el kell döntenie az embernek, hogy élete hátralévő részében mi akar lenni, tehén vagy kecske. Anyja azonban se egyik, se másik nem lett. Okkersárga selyemruhájában, őszes hajával úgy nézett ki, mintegy nagy, elegáns macska, aki éber szemmel regisztrál mindent, ami körülötte történik. Az sem maradt előtte észrevétlenül, hogy Fanny túlzott segítőkészség leple alatt lóg a rokonokkal való társalgás elől. Kivette Fanny kezéből a pezsgős poharas tálcát, és halkan – miközben a vendégekre mosolygott – annyit mondott:

– Ha szívességet akarsz nekem tenni, akkor beszélgess a vendégekkel, és ne játszd a pincérnőt!

Erre Fanny a konyhába menekült. Két szakácsnő állt a tálalóasztalnál, és hirtelen elnémultak, amikor ő belépett. Az egyik egy habnyomó zsákból pici tejszínkarikákat nyomott az apró hússzeletkékre, a másik szőlőszemeket vágott ketté, kimagozta, és óvatosan a tejszínhabkarikákra helyezte őket. Fanny boldogan cserélt volna velük. Miért nem tudok a húgom esküvőjének örülni?, merült fel benne a kérdés.

Fekete miniruhában, fehér kötênnyel, egy fiatal pincérnő rontott be a konyhába, és hangosan rendelkezett:

– Ki kell vinni a szendvicseket, különben hamarosan az egész banda részegen hever az asztal alatt! – Amikor észrevette Fannyt, elbizonytalanodott egy pillanatra, és Fanny arra számított, hogy elnézést fog kérni, de a feltűnően csinos lány csak ránézett,

és enyhe iróniával hozzátette: – Ez az igazság. – Átvett két tálcát a szakácsnőktől, és kivonult.

Fanny, amikor már nem maradhatott feltűnés nélkül tovább konyhai rejtekhelyén, meghúzódott egy sarokban és a pezsgős poharakat kezdte összegyűjteni. Klaust figyelte, aki kis unokahúgával, Lillivel évődött, és bókokkal árasztotta el kék bársonyruhája és a popója felett ékeskedő hatalmas rózsaszín masni miatt. Lilli kegyesen mosolygott. Fanny szerette Lilli szüleit, Louise nénit és Franz bácsit. Még elég fiatalok voltak, és nem kínozták örökös kérdezősködésükkel, hogy hogyan képzeli el további életét. Louise rikító vörös, mélyen kivágott ruhát viselt. Mielőtt Fanny elfordult, még észrevette anyja rosszalló pillantását Louise dekoltázsa láttán. Anyja a lépcsőn állt, mintegy generális, és figyelte, mi történik. Fanny látta, amint apja karon fogta és valamit a fülébe súgott. Talán, hogy milyen szép a lánya az esküvője napján? Hogy hamarosan túl lesznek mindenen? Hogy ne aggódjon amiatt, hogy az összecsődített személyzet a drága porcelánt nem teszi-e a mosogatógépbe? Átölelte felesége derekát, és magához szorította. Négy évvel idősebb volt feleségénél, de tízzel fiatalabbnak látszott. Mindig enyhén napbarnított volt, és a haja még egészen fekete. Felmerült Fannyban, hogy talán festeti. Anyjának régebben fényes vörösesszőke haja volt, amit nagy sajnálatukra egyik lánya sem örökölt.

Amikor a szaporodó ősz hajszálak lassan elűzték az eredeti hajszínt, Fanny hajfestéket ajándékozott anyjának, ő azonban csak a fejét rázta mosolyogva.

– Nem, nem, Fanny. Ami elmúlt, az elmúlt.

Hogy lehet ezt megtanulni?, gondolta kétségbeesve Fanny. Hogyan fogom megtanulni valaha is, hogy úgy fogadjak el mindent, ahogy van?

Anyja a férje vállára hajtotta a fejét, ő pedig megindultan nézte őket. Valakinek le kellene fényképezni, amint ott állnak, büszkén, elégedetten és kimerülten, gondolta. Úgy látta maga előtt a fotót, mint egy ismeretlen fekete-fehér képet; boldogan mosolygó idősebb házaspár, aláírás: HERBERT ÉS ÉVA FINCK 1987. 05. 23. – AKIK NEM TUDTÁK, HOGY… Akik nem tudták, hogy Charlotte négy héttel ezelőtt kikapartatta magát, mert hirtelen már nem volt benne biztos, hogy hozzá akar-e menni Roberthez. Akik nem tudták, hogy Fanny és Klaus túl sokat isznak és boldogtalanok, hogy Fanny annyira nem tud mit kezdeni az életével, hogy gyakran öngyilkosságra gondol. Akik nem tudták, hogy Charlotte, a jóságos Charlotte éveken át hasist szívott, akik nem tudták, hogy Fanny már régen nem tudná ujjain megszámolni, hány szeretője volt, hogy Robert, Charlotte újdonsült férje, egyik este, amikor Charlotte már lefeküdt, Fannynak meggyónta, hogy öt évig férje volt egy görög nőnek, aki

egyszer hajnali négykor, ötven altatóval és két üveg vörösborral a hasában kiugrott az ablakon, akik nem tudták, hogy…

– Parancsol egy falatkát? – A csinos pincérnő pimasz pillantással Fanny orra elé tartotta a tálcát, és Fanny máris tudta, hogy erre a pillantásra Klaus hogyan fog reagálni.

És valóban, nem sokkal később látta is – miközben unottan megkísérelte Olga néninek elmagyarázni, hogy mit csinál mint hangtechnikus –, hogy Klaus a terem másik oldalán nyomatékos lassúsággal levesz egy falatot a csinos pincérnő tálcájáról, érzékien beleharap, miközben megajándékozza a lányt jellegzetes, igéző, fiatalos vigyorával.

Ezt a mosolyt úgy tudta ki- és bekapcsolni, mint egy villanykörtét. Fanny ebbe a mosolyba szeretett bele, most meg időnként arra gondolt, hogy e miatt fog vele szakítani. Klaus nemcsak ezt a vigyort tudta az igényeinek megfelelően ki-és bekapcsolni, hanem minden érzését is, és nem tudta megérteni, hogy Fanny érzelmei tavaszi áradás módjára zúdultak alá.

Fanny akkor értesült Charlotte házassági tervéről, amikor betegen az ágyat nyomta, magányosan és tele önsajnálattal, mert Klaus üzleti úton volt, a legjobb barátnője pedig új szerelembe esett, és nem lehetett vele beszélni. Így hát felhívta az anyját, hogy egy kicsit kipanaszkodja és megvigasztaltassa magát. De már a begyulladt manduláiról szóló második panaszmondat után félbeszakította az anyja:

– A húgod férjhez megy! – kiáltotta felindultan: – Képzeld el, a saját húgod!

Fanny elképzelte, és bár véleménye szerint Robert, húga jövendőbeli férje unalmas pasas, semmi humora, és húgának teljesen elment az esze, a házasságot pedig egyébként is mint polgári intézményt mereven elutasította, miután letette a kagylót, könnyekben tört ki. Charlotte mindent megkap, ő meg semmit! Mindig is húga kapta a nagyobb szelet csokoládét, a csinosabb babát, a jobbik kerékpárt. Fanny most is úgy érezte, hogy ő kapja a több dicséretet, a nagyobb rokonszenvet, a több elismerést, mindenből a többet, és Fanny azt is tudta, hogy miért: mert Charlotte tud várni. Nem volt olyan kapzsi, olyan önző, mint ő. Most is ezért kapta meg az igénytelen, türelmes, szerény Charlotte amit akart: az igazi, normális, biztos életet. Fanny ezzel szemben úgy érezte magát, mintha egy felhőn ülne, és értelmetlenül lebegne a föld felett, arra kárhoztatva, hogy mindig csak szemlélője legyen a dolgoknak, részese soha.

Részt venni? Miben?, kérdezte Klaus három nappal később, amikor visszatért üzleti útjáról, és Fannyt sápadtan, kisírt szemmel találta az ágyban. Robert unalmas hétköznapjaiban, egy japán autó-képviselet főnökeként? Vagy húgának idegölő életében, aki angol- és történelemtanár? A gondjaikban, hogy öröklakásukat nem tudják megfelelően leírni az adóból? Ebben a nesze semmi, fogd meg jól életben szeretnél olyan nagyon részt venni?!

– Nem – sikította Fanny dühösen. – Te nem értesz egyáltalán semmit!

– És te – vágott vissza Klaus hűvösen –, te meg nem tudod, hogy mit akarsz!

Fél évvel később, hat héttel Charlotte esküvője előtt, egy hosszú és eredménytelen bevásárló körút után, Fanny és anyja az Opera Kávéházban ültek. Anyjának mindig nagyon határozott elképzelése volt, ha „a városba ment", ahogy kifejezte, egyébként nem volt hajlandó egy vasat sem kiadni. Inkább nem vett semmit.

Egész délelőtt egy lazacvörös blúzra vadásztak, de vagy a szín nem volt az igazi, vagy az anyag minősége nem tetszett, vagy a szabásával nem volt megelégedve. Ezzel megőrjítette Fannyt, s bár ezt ő is tudta, mégis mindig megkívánta, hogy lánya elkísérje bevásárlásainál.

– Kár, hogy Klaus ízlése számomra extravagáns – mondta anyja –, de ő legalább tudná, mi áll jól nekem.

– A lazacvörös blúz nem áll jól neked – állította kitartóan Fanny, és felmerült benne a kérdés, tulajdonképpen milyen ízlése is van Klausnak. Az biztos, hogy nem extravagáns. Inkább semmilyen. Unottan körülnézett, és észrevette, hogy a kávéházban ülő hölgyek közül feltűnően sokan viselnek a bézs színű vagy szürke kosztümkabát alatt lazacvörös blúzt.

– Egyáltalán hogy tetszik Klausnak Robert? – kérdezte anyja közvetlenül.

– Unalmasnak tartja. Mint én – válaszolta Fanny, és már szinte hallotta is a figyelmeztetést, hogy ne szidja jövendőbeli sógorát, de anyja néma maradt. Komolyan nézett, és úgy mozgatta a süteményesvillát a levegőben, mintha egy mondatot skandálna, amit még gyakorolnia kell, mielőtt kimondaná. Végül megszólalt:

– Robert sárga rózsákat ajándékozott a húgodnak a születésnapjára.

– Aha – mondta Fanny minden érdeklődés nélkül.

– Holott ő vöröset szeretett volna – folytatta anyja, és aggódó arcot vágott.

– Pech – mondta Fanny, és azt kívánta, bárcsak már hazavihetné az anyját.

– Pedig többször említette neki, hogy mennyire szereti a vörös rózsát. – Fanny anyja szünetet tartott, és vizsgálódva nézett lányára, mint aki azon töpreng, vajon megbízhat-e benne. – Ha csak először történt volna – folytatta aztán szomorúan –, nem szólnék semmit, de még soha nem hozott neki vörös rózsát. Mindig rózsát, de sohasem vöröset.

– Na és?

– A vörös rózsa jelent valamit. Ezt ő is kell hogy tudja. De nem is csak a rózsákról van szó. Tudom, hogy Charlotte egy gyűrűt szeretett volna tőle a születésnapjára.

– Jegygyűrűt?

– Nem. Annyira nem nyárspolgár a húgod, ezt te is jól tudod. Valamilyen szép gyűrűt. Nem drágát. De gyűrűt. Még mutatott is neki gyűrűket, hogy milyen tetszene neki. Erre azt mondta, nem tudja a méretét. Charlotte megmérte az ujját, és felírta a méretét, majd többször megemlítette, hogy a legszívesebben gyűrűt hord. A fülbevaló nem áll jól neki, a láncot nem szereti, a legjobb lenne egy gyűrű. Most találd ki, mit ajándékozott neki!

– Mama, őszintén megvallva, nekem tök mindegy, hogy Robert mit ajándékozott ahúgomnak születésnapjára.

Anyja sóhajtott, és a kávéjára meredt. Amikor felnézett, csillogott a szeme. Fanny nem volt benne biztos, hogy a visszatartott könnyektől-e, vagy a kávé párájától.

– Milyen érzéketlen vagy! Gratuláltál egyáltalán a húgodnak?

– Igen. Felhívtam. Na, mit ajándékozott neki?

– Egy brosst. Valami idióta brosst ajándékozott neki. – Elnézett Fanny feje fölött, és halkan hozzátette: – Nem tudom, jó-e, hogy hozzá megy feleségül. Először a rózsák, aztán a bross. Robert egoista.

Fanny anyja egyszerre kicsinek és öregnek tűnt, amint ott ült a kávéházban a többi, süteményt eszegető, lazacvörös blúzos hölgy között, és ő legszívesebben átölelte volna.

– Ó, tudod, hogy van ez – mondta, és igyekezett vidámnak tűnni –, majd vesz ő magának gyűrűt. Ennyi az egész.

– Hát, nem tudom – mondta az anyja, és megtörölte a szemét. – Megfeledkezel a rózsákról.

Két héttel később Charlotte felhívta Fannyt, és arra kérte, kísérje el a kórházba.

– Biztos vagy benne, hogy valóban nem akarod? – kérdezte Fanny óvatosan.

– Ha biztos lennék benne, hogy Robert biztos benne, akkor nem lennék olyan bizonytalan. Be kell látnod, ez nem jó alap egy gyereknek.

– De akkor mi az, ami biztos? – kérdezte Fanny, és a gyűrűre meg a rózsákra kellett gondolnia.

– Nagyon bölcs vagy, nővérkém – felelte Charlotte, és Fanny már várta a csúfondáros nevetést, de elmaradt.

Mindenki másnak, még Robertnek is azt mondta Charlotte, hogy osztályával többnapos kiránduláson vesz részt. Bátornak és józannak látszott, amikor bement a műtőbe, és ugyanez a kifejezés volt arcára fagyva, amikor háromnegyed órával később kijött onnan.

Talán még vörös rózsát is kapna, ha nem nézne ki mindig ilyen átkozott józanul, gondolta Fanny.

Hedda néni egy kis verset adott elő Charlotte tiszteletére. Néha megakadt, és hosszan keresgélt cetlijén, mire megtalálta a következő sort. Robert Charlotte nyakát harapdálta, majd megcsókolta a fülcimpáját.

– Óh istenem, milyen szép lehet a szerelem – suttogta Fanny fülébe asztalszomszédja, Alf bácsi, és ostobán vihogott. Hatalmas, falevél alakú anyajegy ékeskedett arca közepén, amit Fanny gyerekkorában mindig nagy elragadtatással bámult meg. Most öregkorára összetöpörödött és remegett. Valószínűleg már nem is emlékezett rá, hogy sok évvel ezelőtt, Charlotte bérmálásakor, Fannyt betolta a fürdőszobába, és villámgyors mozdulattal benyúlt a ruhája alá. Amikor valaki feljött a lépcsőn, mohó tapogatása hirtelen rokoni öleléssé alakult, és mielőtt Fanny bármit is megértett volna, már megint a vidám Alf bácsi volt, a fura folttal az arcán.

Fanny most látta, hogy megsimogatta a csinos pincérnő karját, amint az tálalt neki. A lány egyetlen pillantásra sem méltatta, csak ment tovább Klaus asztalszomszédjához, a kövér Annettehez. Klaus mondott valami vicceset, mire Annette húsos felsőkarja megremegett a nevetéstől. A csinos pincérnő igyekezett Klaus érdeklődését magára vonni, és többször megkérdezte, nem kér-e még a mártásból. Klaus elutasítóan és kicsit türelmetlenül rázta fejét, de Fanny pontosan tudta, csak játszik, hogy a lányt izgassa. És a lányon valóban észlelhető volt az elbizonytalanodás, mert egy pillanatig dermedten tartotta a szószos tálat, mielőtt továbbment. Aztán, arcán arrogáns kifejezéssel, megkerülte az asztalt, Alf bácsihoz lépett, aki már nyugtalanul izgett-mozgott a széken, alig várta, hogy sorra kerüljön.

– Mártást? – kérdezte a lány hűvösen, miközben Alf bácsi méla kutyaszemekkel bámult rá, és nyomatékosan kijelentette:

– Igen, kérek. Amennyit csak lehet. – Remegett az érzékiségtől, mint egy pincsi a hidegben, a lány azonban szenvtelenül valóságos tócsát borított a sötét mártásból a sült húsra, majd továbbment Fannyhoz. Minden férfi nevetséges lesz, ha megöregszik?, gondolta Fanny, miközben odatartotta tányérját a lánynak. Ebben a pillanatban az apja feléje emelte poharát, mintha azt akarná mondani, hát igen, talán némelyik, de biztos, hogy nem mindegyik, nézz meg engem! És Fanny hálásan mosolygott rá. A pincérnő ekkor kanyarodott be az asztal sarkán, és az apja fölé hajolt. Fannynak egy pillanatra elakadt a lélegzete, de apja csak röviden megrázta a fejét, s a lány már lépett is tovább. Fanny megkönnyebbült, de apja ekkor hirtelen felemelte tekintetét, a csinos pincérnőre nézett, mondott valamit, és szeméből annyi vágyódás, olyan esdeklő könyörgés sugárzott, hogy Fannyt szégyenében elöntötte a forróság. Fülében hangosan dübörgött a vér, már nem hallott semmit, az emberek halak módjára tátogtak körülötte.

Úgy ömlött el benne a csalódottság, ahogy egy csepp tinta oszlik el a pohár vízben; amire csak gondolt, mindent átitatott szomorúsággal, az elhagyatottság érzésével. Klaus tekintetét kereste, de ő úgy társalgott továbbra is Annettével, mintha a legszórakoztatóbb asztaltárs címért versengene. Micsoda

ostobaság, gondolta kétségbeesetten, micsoda hihetetlen ostobaság!

Asztalbontás után azonnal keresztülvágta magát a hullámzó taft- és bársonyruhákon, a parfümfelhőkön, felszaladt az emeletre, maga mögött hagyva az esküvői társaságot, mint valami túl hangos tévéműsort.

A vastag szőnyeg mint egy szivacs szívta fel a sötét folyosón a zenét és a zajokat. Fanny hirtelen jól emlékezett erre a szőnyegre meztelen gyereklábai alatt, sőt, kissé még áporodott szagára is. Gyakran, ha éjjel nem tudott aludni, lemerészkedett a lépcső első szakaszáig, és a szőnyegen kuporogva, egy kis oszlop takarásából figyelte szüleit lenn, amint a nappaliban ültek és olvastak. Egyikük sem beszélt. Lapoztak, néha felnéztek, és egymásra mosolyogtak. Fannynak ez mindig izgalmasnak, ugyanakkor félelmetesnek tűnt. Ilyenkor szinte mintha idegenek lettek volna, s valamilyen titkos tevékenység közben kémlelte volna őket. Néha túlságosan megrémült, olyankor előbújt rejtekhelyéről, lement a lépcsőn és bejelentette: „Nem tudok aludni", és mintegy varázsszóra, a két idegen ismét a szüleivé változott. Ölbe vették, cukros vizet kapott, végül anyja visszavitte az ágyba.

Ebbe az ágyba akart Fanny most bebújni, és kicsit sírdogálni magában. De amikor kinyitotta az ajtót, látta, hogy anyja megelőzte: ott ült Fanny régi gyermekágyán, és sírt. Fanny

ügyetlenül ölelte át a derekát, és mint mindig, most is meglepődött, milyen vékony.

– Ne sírj – mondta kísérletképpen, aztán – Na mi van? – és – Mi az, ami olyan borzasztó? – Azokat a mondatokat sorolta, amelyeket százezerszer hallott, ugyanezzel a hangsúllyal anyjától.

– Ne beszélj velem úgy, mint egy gyerekkel – mondta anyja nyersen, és kifordult Fanny merev öleléséből. Hallgattak.

Anyja kisimogatta két térde között ruhája anyagát, kezét újra meg újra végighúzta rajta. Fanny szemével kísérte mozdulatait, és először tűntek fel neki a barna öregségi foltok anyja kezén.

– Te és a testvéred azt hiszitek, hogy próbaéletet lehet élni – mondta anyja remegő hangon –, pedig már épp elég idő van mögöttetek. És ami előttetek van, azt nem veszitek komolyan.

– Ezért sírsz?

– Ó – szólalt meg az anyja, és mérgesen tekintett rá –, nem tudtok ti semmit! Egyáltalán semmit! És te még kevesebbet, mint a testvéred. Mi van, ha később meg kell állapítanod, hogy ez az idő volt a legboldogabb egész életedben?

Fanny érezte, hogy mint méreg hatol testébe ez a mondat, és megbénítja szívét.

– Mit gondolsz tulajdonképpen, mennyi időd van még? – folytatta anyja.

– Férjhez menésre és gyerekszülésre? – kiáltotta Fanny dühösen.

– Nem – mondta az anyja, és hangja elvékonyodott, mint a cérna röviddel a szakadás előtt –, ahhoz, hogy boldog legyél.

– Én boldog vagyok – jelentette ki Fanny csökönyösen. Anyja felállt, az ablakhoz ment, és kifújta az orrát. Tudom, mit akar mondani, gondolta Fanny kétségbeesetten, tudom egészen pontosan, hogy mit gondol. De akkor mondd meg, hogyan éljek, könyörgött némán, kérlek mondd meg!

– Apádnak négy évig volt egy barátnője – mondta anyja, és közben kinézett a kertbe, amelyben, mint minden évben, tulipánok virítottak. – Charlotte tudta egész idő alatt. Én kértem meg, hogy ne mondja el neked, mert mindig úgy csodáltad apádat. Három héttel ezelőtt elhagyta a barátnője. De furcsa módon ez nem teszi a dolgot könnyebbé számomra. Ellenkezőleg, most öregnek érzi magát. És öregnek lenni… – elakadt egy pillanatra, aztán kiköpte a szót, mint egy elsózott falatot –, ocsmány dolog. Ez a helyes kifejezés, ocsmány dolog.

Mindketten hallgattak. Fanny anyja hátára meredt. Látta az éles vonalat, amelyet a melltartó vágott húsába. Tudta, milyen színe van. Hússzíne, mert az praktikus. Amikor anyja megfordult, könnyei már felszáradtak, csak a szeme volt kicsit piros. Gyors mozdulattal megigazította frizuráját, és halványan elmosolyodott.

– Ne haragudj – mondta lányának. – Ez az egész egy nagy ostobaság. – Futólag megölelte Fannyt, és kiment a szobából. Fanny leült az ágyra, és megkísérelte apját egy szeretővel

elképzelni. Nem sikerült. Félelem szállta meg, hogy egyszer eljön majd a nap, amikor minden eltűnhet, a gyerekszobája, a ház, a szülei. Felidézte emlékezetében, amikor kislányként először felfogta, hogy szülei egyszer meg fognak halni, és hogy ez a felismerés úgy találta el, mint egy kő.

Egyszer minden jóra fordul – ez a mondás tehát nem stimmel. Tessék, itt van valami, ami nem tud jóra fordulni. Nagy hazugság, amit a felnőttek megnyugtatóan állandóan a fülünkbe súgnak: „Egyszer minden jóra fordul.” Te jó ég, gondolta Fanny ijedten, tulajdonképpen én még mindig hiszek benne, hogy valamikor minden jó lesz. De mi lenne az a jó? Ami nekem jó? Felállt, az ablakhoz lépett, és számolni kezdte a tulipánokat a kertben, hét piros, nyolc sárga és öt rózsaszín. És ha anyjának igaza van? Ha életének legboldogabb szakasza már mögötte van? Úgy veti ki ezeket a mondatokat, mint egy horgot, gondolta Fanny mérgesen, befúródnak az agyvelőbe, és nem hagyják békén az embert. Megfordult, gyorsan kiment a szobából. Amikor kilépett a folyosóra, meg volt róla győződve, hogy Klaust és a csinos pincérnőt az egyik sötét sarokban találja bensőséges ölelkezés közepette. Amikor nem látott semmit, elszánt mozdulattal kitárta a fürdőszobaajtót.

Unokahúga, Lilli állt a WC-tetőn, és próbálta újrakötni a popsija fölötti rózsaszínű masnit.

– Hé – kiáltott oda Fannynak –, ma olyan régimódin nézel ki.

– Hogy érted ezt?

– Szóval…, valahogy úgy, mint a többiek – mondta Lilli, leugrott a WC-ről, és kiszaladt. Fanny lassan követte. Megállt a lépcsőn, és lenézett az ünneplő közönségre. Klaus zsebre tett kézzel, egyedül állt egy sarokban. Apja anyjával tancolt. Föntről látható volt, hogy haja töve egy keskeny csíkban szürke. Elhagyja a barátnője, és máris abbahagyja a hajfestést, gondolta Fanny. Hosszan állt ott, és figyelte a tánclépések mintáját, amellyel szülei betakarták a padlót.

Tuba szőnyegkúra

Jessica úgy közlekedik a házamban, mint egy macska. Óvatosan szemügyre vesz mindent, visszafogottan megsimít néhány bútordarabot, lassan halad szobáról szobára, míg a hálószobánkba érkezik. Ott megáll a nehéz tölgyfa ágy előtt, amelyet Éva és én esküvőnkre kaptunk a szüleitől, s amelyet fura babonából soha nem cseréltünk ki egy modernebb, kényelmesebb darabra. A babona keveset használt. Jessica felém fordul.

– Itt? – kérdezi.

Bólintok. Hol máshol? Talán a biedermeier kereveten a nappaliban? Vagy a szőnyegen? Ahhoz már öreg vagyok. Jessica törökülésben ráül az ágyra, hosszú, sima haját az arcába lógatja, és végighúzza a mexikói ágytakaró mintáján, amelyet Éva és én Ixtapenjóból hoztunk magunkkal. Ahogy ott ül, a lányaimra emlékeztet. Náluk sem tudom soha, hogy mit gondolnak, Jessica egy évvel fiatalabb, mint Fanny, és két évvel fiatalabb, mint Charlotte. Erre nem szívesen gondolok.

– Ma nincs semmi innivaló? – kérdezi anélkül, hogy rám nézne, és a hangja agresszív. Visszamegyek a nappaliba, és mindkettőnknek töltök egy whiskyt. Jessicának jég és víz nélkül. Mindig szüksége van előtte egy whiskyre. Hogy felengedjen, szokta mondani. Belegondolok, mennyi whiskyt töltöttem már ki magunknak, a whiskyk számából meg lehet állapítani, milyen gyakran voltunk együtt. Minden héten egyszer vagy kétszer, ami

havonta kitesz egy teljes üveget, tizenkettőt egy évben. Már négy éve ismerjük egymást, ez kerek ötven üveg whiskyt jelent. Krumpliszirmot halmozok egy tálra, és felviszem a whiskyvel együtt. Nem szabad elfelejtenem a poharakat elmosni, mielőtt még Éva hazaérne.

A jégkockák halkan csilingelnek poharamban. Régi filmjelenet tűnik fel előttem, amint Cary Grant egy pohár tejet visz fel a lépcsőn. Cary Grant Éva kedvenc színésze. Egyébként soha nem gondolok Évára, ha Jessicával vagyok. A két nő olyan, mint két teljesen különböző parfüm, amelyek közül az egyik mindenkor elfedi a másikat.

Hülye ötlet volt Jessicát idehozni a házamba, és a legjobb akarattal sem tudnám megmondani, miért tettem. Talán csak fel akarok vágni előtte, és mint egy gyerek a kmcsesládáját, megmutogatni neki csodálatos házamat.

Amikor a hálószobába lépek, Jessica még mindig az ágy tetején ül, és egy könyvben lapoz. Mar az ajtóból felismerem, hogy A lét elviselhetetlen könnyűsége, amelyet Éva épp most olvas, s amelyről annyit beszél, hogy már egyáltalán semmi kedvem sincs hozzá, hogy elolvassam. Ilyen módon már sok könyvtől elvette a kedvemet.

– Jó ez? – kérdezi Jessica, és felemeli a könyvet.

– Nem tudom – válaszolok, és odanyújtom neki a whiskyt.

– Ilyeneket olvasol? – kérdezi Jessica, hátradobja haját, és gúnyosan néz rám szép barna tehénszemével. Nagyon jól tudja, hogy Éva olvassa, és nem én, de azt akarja, mondjam ki ezt a két szót. És ha nem én, akkor ő fogja valamikor kimondani, méghozzá akkor, amikor legkevésbé akarom hallani. Egy korombeli férfit könnyű kivetni az egyensúlyából.

– Nem – mondom –, a feleségem.– A feleséged – visszhangozza.

– Igen – ismétlem –, a feleségem.

Egymásra nézünk, és érzem, hogy minden félresikerült, hogy most azt kellene mondanom, hallgass ide, Jessica, őrült ötlet volt téged idehozni, nagyon sajnálom, légy jó kislány és menj haza, találkozunk a jövő héten, mint mindig, jó? Ehelyett az ablakhoz megyek, és becsukom. Latom a szomszéd Lohner házaspárt, amint a kertben kávéznak. Behúzom a függönyöket. Ha ezt Lohnerék látnák, azt gondolnák, aha, szombat délután, legalább a Finckék házassága funkcionál még. Azt hiszem, mindenki ezt gondolja. Még a lányaim is. Kitartóan remélem, hogy ezt gondolják. Most halálos csend van a hálószobában. Jessica nem kezd vetkőzni. Leülök az ágyra, lelököm a cipőmet, először az inget, majd a zoknimat húzom le. Te idióta, szidom magamat, mit akarsz bebizonyítani? Most ott lehetnek Jessicával a haidhauseni csinos kis lakásában, ahol a hangok, amelyek kívülről beszivárognak, egy annyira más, fiatalabb életre emlékeztetnek. Ott az alattunk lévő

étteremben csörömpölnek, a Wörth utcai kanyarban csikorognak a villamosok fékjei, iskolás gyerekek vihognak és sikonganak, motorkerékpárok dübörögnek tova. Itt csönd van, olyan csönd.

– Miért hoztál ide? – kérdezi Jessica.

– Nem tudom – válaszolom, és levetem a nadrágomat. Jessica nem mozdul. Átnyúlok az ágyon, megfogom a kezét.

– Mi van? – kérdem tőle.

– Á, semmi – válaszolja, és elhúzza a kezét. – Olyan nyomorúságos ez itt, nem érzed?

– Mi nyomorúságos? – kérdem óvatosan.

Erre egy kézmozdulatot tesz, amellyel bekerít engem és az egész házat.

– Ó, tudod – mondom hűvösen –, ha alaposabban megnézzük, tulajdonképpen mindenmeglehetősen nyomorúságos.

– Ez az – mondja, és hirtelen felnevet –, pontosan ez az. – Hátraveti magát az ágyon,arca elé emelve karját. Elfog a türelmetlenség. Nincs kedvem az élet értelméről vagy értelmetlenségéről vitatkozni vele. Levetkőzöm, és mellé fekszem.

– Jessie – mondom olyan lágyan, ahogyan csak tudom –, Jessie gyere –, és meg akarom simogatni. De alighogy hozzáérek, ismét felül.

– Tudod – mondja –, néha talán én is álmodozom egy ilyen házról, családról és tulipánokról a kertben, meg az egész értelmetlenségről. De aztán rád nézek, és azt gondolom: ez az ára,

amit az embernek fizetni kell érte. Hogy az embered egyszer csak elhúzza a csíkot, és keres magának egy másikat.

– Ó, jé – nevetek –, most erkölcsi prédikációt tartasz nekem?

– Igen, talán – mondja.

A vállára teszem a kezemet.

– Jessie – mondom neki –, mi ütött beléd?

– Ó, hagyj békén – mondja halkan, és felugrik. – A fürdőszoba ugye ott hátul van? – kérdezi.

Bólintok.

– Ne izgulj – kiált vissza a válla felett, miközben a fürdőszoba felé masírozik –, nem hagyok foltokat a feleséged törölközőjén, és a rúzsát sem fogom használni.

Behúzza maga mögött a fürdőszoba ajtaját, de a zárat nem fordítja rá. Ezt jó jelnek tartom. Mire visszatér a fürdőből, megint az én régi Jessicám lesz, egy fiatal, emancipált nő, aki nem remél többet a férfiaktól, mint amit adni tudnak, ő nem vár el tőlem semmit. Ő az egyetlen ember, aki nem vár el tőlem semmit. Már azzal is felfrissít, hogy nem vár el tőlem semmit. Évával soha nem tehetnék meg olyan dolgokat, amelyeket Jessicával megteszek. A férfi, akiről feleségem több mint harminc éve hiszi, hogy a férje, lehangol engem. Ő olyan nagyszerű, olyan hibátlan. Még ma is felcsillan a szeme, ha erről a férfiról beszél másoknak! „A férjem, mondja büszkén, a férjem úgy látja… a férjem úgy gondolja… a férjem azt mondja…” És én csak állok mellette, nézem a cipőm

orrát, és nem szeretem a férfit, akiről beszél. ő volt az, aki az évek folyamán egyre jobban megfélemlített. ő a bűnös abban is, hogy vele szemben egyre kevesebb merszem lett, hogy olyan félénkké váltam.

Biztos vagyok benne, hogy Jessica a maga fiatalos egyszerűségével azt hiszi, a házasságom, mint annyi más, az évek során egyszerűen unalmas lett, és nem azért vagyok vele, mert huszonkilenc évi házasság után feleségem és én egyre bizonytalanabbul viselkedünk egymással, mintha vadidegenek lennénk. Néha meztelenül ülök Jessicával az ölemben, apró konyhájában, afféle kényelmetlen műanyag széken, kávét iszom, elszívok egy cigarettát és elgondolom, miért kellene több bátorság ahhoz, hogy Évával így üljek a saját konyhánkban otthon, mint ahhoz, hogy egy hordóban leússzam a Niagarán.

Talán azért hoztam ide a házunkba Jessicát, mert azt reméltem, hogy az ő ifjúságától nyert bátorságomból, szabadságomból itt marad valami, mint egy hanyagul levetett kabát, amelybe aztán Évával is bebújhatok.

Jessicát egy Peking– Frankfurt közötti repülő-úton ismertem meg. Én egy üzleti útról tértem vissza, ő két hónapig egyedül utazgatott Kínában. Amikor megkezdődött a filmvetítés, és elsötétítették a repülőt, átslisszolt a zsúfolt turistaosztályról a kellemesen üres első osztályra, és dacos képpel mellém ült.

Amikor Frankfurtba értünk, felhívtam Évát és közöltem, hogy egy megbeszélés miatt csak két géppel később érkezem Münchenbe. Amikor letettem a kagylót, és a telefon mellett Jessicára vártam – aki gáláns módon a toalettre ment, hogy ne kelljen végighallgatnia, hogyan hazudok feleségemnek –, egy hasonló korú üzletember jött a telefonhoz, és hallottam, amint azt mondja:

– Nyuszikám, ne várj rám, ma megint az utolsó géppel érkezem. – Amikor elfordult a telefontól és feszes lépésekkel a kijárat felé igyekezett, egy sárga ruhás fiatal nő futott felé, és borult a nyakába. Ez furcsa módon megvigasztalt. Nem voltam egyedül. Olyan voltam, mint mások.

Jessica szokásommá vált, akár az iroda, Éva, a gyerekek, egyszer egy héten a szauna, vagy mint a nyugalmas újságolvasás szombat délelőtt. Jessica életéről keveset tudok. Nem is akarok róla tudni. Minél kevesebbet tudok róla, annál szabadabb vagyok vele. Néha titokban megkérdem magamtól, miért vesztegeti idejét egy fiatal nő egy ilyen vén szivarra, mint én. Ha a lányom lenne, azt mondanám neki: Leányom, erre az időre egyszer úgy fogsz visszagondolni, mint legszebb éveidre, amikor sem öregség, sem halál, de még betegség sem kényszerítettek olyan irányba, ahová nem akartál menni; ez az a korszak, amelyben szabadon eldöntheted, mit kezdesz az életeddel. És te elfecséreled egy

öregemberre, aki kiszívja a véred, mint egy vámpír, mert mindaz, ami neked még megvan, neki már nincs meg.

De mindezt természetesen nem mondom neki. Tartom a számat és örülök neki, mint egy jó lakomának, amely után az ember elégedettnek érzi magát.

Elveszítettem az időérzékemet, nem is tudom, mennyi ideje van már a fürdőszobában. Nem hallom már a vízcsobogást, csönd van, teljes csönd, és riadtan arra gondolok, lehet, hogy Éva kozmetikumaival sminkeli magát, s hogyan fogom megmagyarázni a szétszórt púdert, a lekoptatott rúzst. Anyaszült meztelenül lemegyek a lépcsőn a nappaliba, és hozok magamnak még egy whiskyt. Nem tudok visszaemlékezni rá, hogy valaha is meztelenül mászkáltam volna a házban. Amikor beköltözködtünk, már mindkét gyerek a világon volt. Cseng a telefon, és úgy összerándulok, mintha rajtakapott volna valaki. Lehalkítom a telefont, hagyom tovább csengeni. Amikor visszaérek a hálószobába, Jessica még mindig nem jött ki a fürdőből. Óvatosan kopogtatok az ajtón.

– Jessie? Hé, Jessie? – Nem válaszol, a legcsekélyebb nesz sem hallatszik ki, tehát óvatosan lenyomom a kilincset, egészen lassan, hogy meglepjem egy „bú” kiáltással, és kinevethessem, mennyire megijedt. Először csak a rózsaszínű habfürdőt látom a fürdővíz tetején. Furcsa, gondolom, hogy lehet a hab ilyen rózsaszín? Néha rengeteg időre van szükség, hogy az ember megértsen valamit, ha

nem akarja megérteni. A szeme csukva van, az orráig ér a víz. Megragadom a hóna alatt, felemelem. A víz kicsap, a rózsaszínű hab kitüremkedik a kád szélén, és a sárga fürdőszobaszőnyegre csepeg. Amikor nagy nehezen kihúzom a kádból, és tompa puffanással a padlón landol, a vér, ami vékony sugárban patakzik a karjából, egy szempillantás alatt sötétvörösre festi a szőnyeget. A falnak támasztom a lányt, de teste a habtól nagyon síkos, csúszni kezd lefelé, és a zuhanás veszélyével fenyeget. Közben rózsaszínű habcsíkot húz maga után a fehér csempén.

Karjánál fogva felrántom, két vastag törölközőt gyömöszölök a háta mögé, és megvizsgálom a csuklóit. Dühösen állapítom meg, hogy jól csinálta, hosszában és nem keresztben. A borotvapenge még ott fekszik a fürdőkád szélén. Én villanyborotvát használok, ezt magával kellett hoznia. Miközben a házipatikában kötszer után kutatok, a vér folyik tovább a padlón, keresztül a fehér törölközőkön, a kövezeten, mindent vörösre fest, és úgy tűnik, minél jobban sietek, annál gyorsabban folyik. Végre megtalálom a ragtapaszt és a gézt, a sebet összeszorítom, és méterszámra tekerem a ragasztószalagot a csuklójára, de a vér hamarosan újra kibuggyan alóla, és folyik a csuklóján lefelé, csöpög a lábamra. Megpillantom magam a tükörben. A mellem, a karjaim, egész testem vérrel bemázolva. Erős vágyam támad, hogy azonnal letusoljak, Jessica kinyitja szemét, és kifejezéstelenül néz rám. Szinte unott a tekintete. Meg tudnám pofozni. Éva három óra

múlva itthon van. Pánikomban a legbutább dolgot teszem, amit csak lehet. Felemelem Jessicát a hátamra, becipelem a hálószobába, ráfektetem az ágyra, és remegő kezekkel megkísérlem felöltöztetni. Lassan kitárja karjait, és véres csuklójával nagy félkört húz a visszahajtott mexikói takarón, a lepedőn és a párnán. Közben nyugodtan néz rám. Majd lassan az oldalára fordul, és még egyszer végigsimítja a fehér ágyneműt. Megpofozom. Egy hangot sem ejt. Aztán legurul az ágyról a földre. A világoskék szőnyegpadlóra. Négykézláb kúszik, és olyan nyomokat hagy maga után a szőnyegen, mint egy fura nagy mancsú állat. Visszarohanok a fürdőszobába, fogom a vértől mocskos törölközőket, a hálószoba padlójára dobom, Jessicát a hátára fordítom, térdemmel a földhöz szegezem, és fején keresztül ráhúzom pólóját. Túl gyenge hozzá, hogy védekezzen, de azért amennyire csak tudja, megnehezíti a dolgomat. Hirtelen a régi idők jutnak eszembe, amikor megkíséreltem gyerekeinkre ráadni egy anorákot vagy egy pulóvert, s kezecskéjüket úgy tartották, hogy lehetetlen volt a ruha ujjába bebújtatni. Jessica karját erőszakkal belekényszeríteni az ingbe, lábait a farmerba. Rákiabálok. Tompa, szemrehányó tekintettel néz rám, aztán lagymatagon összecsuklik, mint akiből kieresztették a levegőt. ő istenem, gondolom, csak egy egyszerű kis viszony volt minden, amit akartam, olyan tiszta és egyszerű, mint egy korty víz, és az évek során pontosan ezt ígérte nekem. Hirtelen gyűlölni kezdem a

csalásért, amit ellenem elkövetett. Miközben szélsebesen felöltözöm, megint végighúzza véres kezét szőnyegünkön. Én gyűlölöm őt, ő gyűlöl engem. Mióta? Bugyiját és melltartóját belegyömöszölöm a farmer zsebébe, hátamra vetem, mint egy öreg zsákot, és imbolyogva lecipelem a ház ajtajához. Amikor megérkezem a legalsó lépcsőfokra, röviden hátranézek és látom, hogy véres kezével egész úton végighúzta a fehér falat. Nézem az undorító csíkot, és legszívesebben könnyekben törnék ki. Szeretném Jessicát az ajtó elé vetni, mint egy ócska rongyot, az ajtót rávágni, és mindent elfelejteni.

Ehelyett a garázsba cipelem, beültetem az autómba, és a baleseti klinikára hajtok vele. Természetesen összevérezi az ülést is. Hogy dühömet kicsit enyhítsem, benyomok a magnóba egy Vivaldi-kazettát. Jessica, aki egész idő alatt meg sem moccant, hirtelen kinyújtja kezét, és megnyom egy gombot. A magnó kiköpi a Vivaldit. Jessica nem néz rám. Lógó karral ül ott, tenyerét felfelé fordítva, nehogy megfeledkezzem az ütőerein ejtett vágásokról a ragtapasz alatt. A baleseti klinika várótermében leültetem egy székre, mint egy babát.

– Jessica! – mondom neki. Még a fejét sem emeli fel. Elindulok. Kopp, kopp, kopp,hallatszanak lépteim a fényesre vikszolt linóleumon. Elkezdek futni, keresztülrohanok a zöld kórházi folyosón, olyan gyorsan veszem a kanyart, hogy majdnem összeütközöm egy ápolónővel, aki egy tálat tart maga előtt. És a

pánik és kétségbeesés ellenére is észreveszem, milyen jól néz ki. Mi van velem?, gondolom, miközben továbbfutok. Kopp, kopp, kopp. Cipőm úgy szól, akár egy gépfegyver.

Nem egészen másfél órám van Éva hazajöveteléig. Letépem a huzatokat az ágyneműről, hozom a törülközőket a fürdőszobából, mindent egy kupacba hányok, ahogy ezt Évától már százszor is láttam. Begyömöszölöm a szennyest a pincében lévő mosógépbe, valamilyen mosóport szórok rá, nyomogatom a gombokat, mint egy megszállott, amíg végre víz folyik a gépbe. Ismét fölrohanok, átkutatom a konyhát valamilyen szőnyegtisztító szerért, szidom Évát, hogy hová dugja a tisztítószereket. Végül is a seprőkamrában, természetesen pontosan ott, ahová való, találok egy csomag „Tuba szőnyegkúrát", fellihegek a lépcsőn az összekent fal mentén, amit egész biztosan nem lesz egyszerű lemosni. A hálószobában gondolkodás nélkül szórom a csomagból a port a szőnyegpadlóra, térdelve, egy szivaccsal dörzsölöm idegesen összevissza. A foltok egy szemernyit sem lesznek kisebbek. Ellenkezőleg. Úgy látszik, minél jobban dörzsölöm, annál nagyobbak lesznek. Közben egyre több habot produkálok, már egy hegynyi hab tornyosodik előttem. Csak nő és nő a kezem alatt, dagad a térdem körül, terjeszkedik minden irányba. Félrelapátolom, hogy újra megtaláljam a foltokat, úgy túrok benne, mint a hóban. A mindent eluraló kétségbeesés fenyeget. Kezembe veszem a csomagot, megkísérelem elolvasni a használati

utasítást, és miközben úgy ott guggolok, hirtelen megáll az életem. Mindig lassabb és lassabb lesz. Évát látom magam előtt, amint a bevásárlásból zacskókat lóbálva autójához közeledik, és hirtelen ő is lassúbb lesz, egyre lassúbb, mint körülötte minden, a járókelők, az autók, a kerékpárosok. Lassított felvételként egy gyerek felemeli a fejét, egy kutya egyszer még megcsóválja a farkát, aztán már ő sem mozdul többé, a hangok egyre mélyebbek lesznek és elkezdenek nyávogni, mint egy hanglemez, amelyik túl lassan forog, aztán csönd lesz. Olyan csönd lesz körülöttem, hogy már csak a vér lüktetését hallom a fejemben. Tartom a „Tuba szőnyegkúra" csomagot a kezemben, és a hátára írt szövegre meredek. Azt gondolom, hogy amíg nem mozgok, addig biztonságban vagyok. Ülök a hálószobában a földön, és újra meg újra olvasom a TUBA SZŐNYEGKÚRÁT:

- gyakori használat esetén is kíméli szőnyegének szálait
- nem hagy nyomot maga után
- megakadályozza a szőnyeg gyors újra elpiszkolódását
- megszabadítja szőnyegét a régi, nehezen eltávolítható foltoktól
- azonnali segítség friss foltok eltávolítására

Vásárlószenvedély

Gyakran gondolok a lányaimra, Fannyra és Charlottéra, amikor nercbundámban és piros, tűsarkú Fergamo-cipőmben egyedül üldögélek lakásom ablakában. Azon töprengek, hogyan tudnám nekik megmagyarázni, miért is ülök itt úgy, hogy egy méregdrága szőrmét viselek és alatta semmit, hogy egyáltalán miért vagyok itt ebben a csupasz fehér falú lakásban, és nem otthon. Mondjam nekik azt, hogy egy sablon áldozata lettem? Hogy úgy kezdődött, hogy apjuk huszonnyolc évi házasság után hirtelen idegen illattal a ruhájában tért haza? Hogy ügyelni kezdett a súlyára, festeti a haját, tarka ingeket és farmert vásárol magának? Hogy csak a haláltól való félelmét próbálja meg fiatal csibehússal elkábítani, mint milliószámra más férfiak is? És hogy én, bár megértem őt, milliónyi megcsalt feleséghez hasonlóan bánatomban kétségbeesett, megkeseredett, magányos, csúnya és öreg lettem? De semmit sem kell a lányaimnak elmagyaráznom, mert semmit sem kérdeznek. A lakás beépített szekrényében két nercbunda lóg, egy fekete és egy égszínkék. S van még benne két Chanel-kosztüm, négy Yves Saint Laurent-ruha, egy zakó Miyakétól, egy Kenzótól, egy Lezardtól, három ruha Versacétól, kettő Armanitól, tizenhét pár cipő Fergamótól, négy kendő és három pulóver Ralph Laurentól, két kabát Jil Sandertól, egy esőkabát Azzedine Alaiától, bodyk Giorgio di Sant'Angelótól, selyemsortok Hermestől, piros és fekete selyem alsónemű, öt táska

Vuittontól és huszonegy különböző parfüm. Megvettem mindent, ami a kezembe került. Ha jól csengő név állt a címkén, és az eladónő bókokat mondott, vásároltam. Teljesen mindegy volt, hogy mi az, és mennyibe kerül. Csak emberek között akartam lenni, azt érezni, hogy én is vagyok valaki, hogy nem lehet rajtam csak úgy keresztülgyalogolni, hogy én is megérdemlek egy kis udvariasságot és tiszteletet.

Az olcsó áruházakkal kezdődött. Az emberek között, a fényes világításban, a sok tarkaság középén rögtön jobban éreztem magamat. Amikor a meleg légfuvallaton keresztül beléptem a bejáraton, úgy tűnt le rólam a bánat, akár egy kínzó fejfájás a tabletta hatására. Kezdetben pamutbugyikat, zoknikat, pólókat, hálóingeket vettem Charlotténak és Fannynak, magamnak törlőruhákat és ágyhuzatokat, ésszerű dolgokat, amik senkinek sem kellettek.

Amikor a fehérneműs szekrények zsúfolásig voltak, s már nem tudtam, hová tegyem a sok holmit, elkezdtem a butikokat járni. Először csak olcsó kacatokat, divatékszert, kendőket, leértékelt árukat vásároltam. De az eladónők kiszagolják már tíz mérföldről ellenszélben is az efféle vevőket. Elfordulnak és elutasító ábrázattal olyan kényszeredetten válaszolnak, mintha az ember valamilyen ragályos betegségben szenvedne. Ennek ellenére mindennap felkerestem őket, és hagytam magam megalázni, mert ez még mindig jobb volt, mint otthon ülni, és a múltra emlékezni,

ami biztos, hogy nem volt mindig boldog, de legalább közös volt. Kiközösítve éreztem magam a jelenből. Herbert átment egy másik szobába, és becsukta előttem az ajtót. Minden magyarázat nélkül, veszekedés nélkül, egyszerűen csak úgy.

Aztán meghalt Barbël néni, és rám hagyott száznegyvenezer márkát. Soha nem voltak drága ruháim, az ilyesmit szükségtelennek, ésszerűtlennek és kicsit ostobának tartottam. Soha nem vágytam szőrmékre. Ellenkezőleg. Emlékszem, egyszer Herbert karácsonyra egy nercet akart nekem ajándékozni, de én inkább egy praktikus, jó szabású szövetkabátot választottam, kigombolható műszőrme béléssel. Nem, nem a ruhák űztek engem a belváros drága üzleteibe, hanem a mód, ahogy ott kezeltek. Tisztelettel. Mindenesetre nem azonnal. Kitaposott papucscipőm láttán a kiszolgálónők kezdetben fintorgatták az orrukat. A próbafülkében, látván olcsó, ésszerű pamut fehérneműimet, sajnálkozva megmosolyogtak. Felhúzott szemöldökkel vették tudomásul nejlontáskámat és praktikus műanyag pénztárcámat.

De amikor a drága Fergamo-cipő volt rajtam, a Chanel-
nyaklánc, a kézitáska

Vuittontól és a kimondottan csúnya, kétezer-hétszáz márkás fehér műanyag esőkabát Alaiától – ami engem meglehetősen kellemetlenül egy kotonra emlékeztetett –, akkor az eladónők már siettek elém, ha beléptem az üzletbe, kávéval kínáltak, s hamis mosolytól sugározva hamis bókokkal árasztottak el.

Mindegy volt, hogy hazudnak, hogy csak a pénzt akarják kihúzni a pénztárcámból. Sóvárogtam a bókjaik után, mint szomjazó a víz után. Hallani akartam őket újra, meg újra. Olyan szívesen hittem volna nekik. Az egész drága kacatot pedig idehordtam ebbe a lakásba, amelyben nincs más, mint egy szék az ablak előtt és egy kempingágy. Ezerkétszáz márkába kerül, és kezdetben csak szekrény gyanánt használtam. Otthon Charlotte és Fanny felfedezhették volna új ruháimat. Ritka látogatásaik alkalmával áttúrják a szekrényemet, úgy vájkálnak közös családi múltunkban, mint egy használtruha-kupacban. Egy a hatvanas évekből való koktélruha Fannynak hirtelen halálosan csinosnak tűnik; Charlottenak egyszer csak eszébe jut egy bizonyos zsebkendő, amelyre egy pudlit festettek, s amit gyerekkorában annyira szeretett, és azonnal föltúrja az összes szekrényt, hogy megtalálja. Kérdezés nélkül magukkal viszik Herbert zöld pulóverét, és a régi arany tűsarkúmat. Úgy csapnak le, mint a sáskák.

Nem, lányaim csak nevettek volna rajtam, mondván, ohó, mama felfedezi a divatvilágot, és nyaggattak volna, hogy az Armani-zakót (Charlotte) vagy éppen ezt az Alaia-esőkabátot (Fanny) szeretnék kölcsönkérni, csak rövid időre, csak egy napra. Kérlek, kérlek, hallom őket ahogy koldulnak, s a legcsábosabb hangon körülcsiripelnek. S már ki is téptek volna mindent a kezemből, még mielőtt elkezdhettem volna buta kis játékomat.

Herbert minden reggel elmegy az irodába, vagy akárhová, tudni sem akarok róla, én meg idejövök a lakásomba. Megfürdök, kisminkelem magam, megcsinálom a frizurámat, és felveszek valami szépet, aztán leülök az ablak elé, és mintha kaleidoszkópba néznék, figyelem a forgalmat. Így ülök órákon át. Meredek az ablakon kifelé, és megkísérlek semmire sem gondolni. Ez nehezebb, mint az ember gondolná. Úgy kezdem, hogy elképzelek egy nőt, az ötvenes évei közepén, akinek szép a lába, de túl széles a csípője, klasszikus vonalú, csinos arccal, súlyos őszülő hajjal, amelyet csak az ég tudja, miért nem festet. Látom ezt a nőt, amint meztelenül áll a tükör előtt, és szemébe néz minden nyilvánvaló hiányosságának, azután felölt egy fekete Chanel-kosztümöt, egy méregzöld vászonruhát, vagy néha csupán egy kék nercet és alatta semmit. Milyen elegánsnak és öntudatosnak látszik hirtelen, milyen szexi, milyen nőies. Úgy érzi, így rendben van a világ, és a világ is elégedett ővele. És mert ez így van, leül az ablak elé, felengedve és megnyugodva, és semmi nem borzolja tükörsima lelkét. Látok egy nőt, aki mindaz, ami én nem vagyok. Olyan ez, mintha a tükörképemet látnám, de nem ismerem fel magam benne, s így mindennap egy új valakivé válok, aki nem ismer engem, sem a bánatomat. Ez furcsa módon úgy megnyugtat, mintha egy mély kútba néznék.

Közben már szinte sajnálom, hogy a hétvégén nem jöhetek ide, és ha vasárnap délután Herberttel ülök a nappaliban, és ő a

szaklapokat olvassa és szerelmére gondol, akkor én a nőre gondolok az ablak előtt.

Nők egyedül, hotelszobákban

Fanny egyszerűen képtelen volt viszonyt folytatni. Ha csak egyetlen éjszakára is, de mindig szerelmes lett. Nem feltétlenül az egész férfiba, néha elég volt az is, ahogy nevetett, ahogy erőteljes kézzel a kormányt tartotta, vagy az, hogy milyen megrendítően hatott meztelenül. Minden alkalommal úgy ficánkolt a szerelem érzésében, mint egy kanca a tavaszi réten, s már másnap ott is állt minden vagyonával kedvese ajtaja előtt, és úgy kínált fel romantikus szerelmet, mint más az újság-előfizetést. Eddig minden férfi – jólesőn fogadva a hízelgést – ajtót nyitott neki, és beeresztette életébe. Mind egytől egyig. Fanny olyan odaadó, olyan lelkes. Viszont e fenntartás nélküli érzelmeket meg is követelte, és ha nem kapta meg, akkor fárasztóvá vált. Akkor olyan dühösen cibálta kedvese lelkét, mint egy kutya a koncát, mert nem akarta elhinni, hogy talán nincs is benne annyi, mint ahogy feltételezte. Küzdelmét csak akkor adta fel, ha teljesen kimerült, ha már semmi nem maradt, amibe fogait belevájhatta volna. Akkor beleszeretett a következőbe, összepakolta holmiját, és eltűnt.

Klaus csak napokkal később fogta fel, hogy valóban elment, hiszen úgy lépett ki az ajtón, mintha csak a szemetet akarná gyorsan levinni.

Fellélegzett, amikor az ajtó becsukódott. Nem volt kedve az állandó szerelmeskedéshez. Szeretett volna nyugodtan ülni, kinézni az ablakon, egy könyvet olvasni, hallgatni.

Paul tökéletes ellentéte volt Klausnak. Míg Klaust Fanny mindig úgy látta mint bikát (nemcsak a csillagképe miatt), Paul zsiráfra emlékeztette. Szőke, vékony és sápadt volt, titokban verseket írt, és Volvóval járt.

Kenyérkereset gyanánt Paul a Kultúra című rádiósorozatnak dolgozott, Fanny pedig ugyanannál az adónál volt hangtechnikus. Úgy szemeztek hónapokon át a stúdió üvegfalán keresztül, mint a halak két szomszédos akváriumban. Hangjuk úgy hatott a mikrofonban, mintha nem is az övék lenne, s ez felbátorította őket. Hamarosan úgy suttogták egymásnak az utasításokat, mint valami becézgetést. Olyan mondatok, mint „Ki tudná esetleg vágni a bakit?" úgy csengtek fülükben, mint vad, szenvedélyes ígéretek.

Amikor először megkísérelték beteljesíteni szerelmüket, Fanny megriadt Paul törékeny gyermektestétől, Paul pedig a lány tömegétől. Miközben Klaus nyaraló stílusú házakat adott el München elővárosaiban, Paul és Fanny az ő lakásában, az ő ágyában feküdtek. Fannynak nehezére esett Klaus után hozzászokni Paul vézna testéhez. Mozdulatai túl nagynak és tágasnak tűntek. Valamit suttogtak a szerelemről, de mikrofon nélkül hangjuk színtelenül csengett. Amikor öltözködésnél Paul meztelenül állt előtte, hirtelen ijesztően csúnyának találta. Úgy

nézett ki, mint egy félig kiéhezett madárka. A póló, amit magára húzott, egy hatéves gyerekre illett volna. Gátlásosán mosolygott a lányra, miközben alsónadrágját maga előtt ide-oda himbálta. Fanny annyira megriadt ettől a látványtól, hogy úgy elillant belőle az egész szerelem, mint léggömbből a levegő. De mivel Pault Klaustól való szabadítójának választotta, és most nem tudta hirtelen a darabot átírni és a nemes lovag szerepére új szereplőt találni, így elárasztotta Pault szerelmi eskükkel, odasimult hozza, dorombolt neki, és hagyta, hogy az is csókolgassa, míg végre újra érzett iránta valamit

Egy héttel később Fanny elhagyta Klaus lakását. Beszállt holmijával Paul Volvójába, és távozott. Mindenesetre nem túl messzire. Fanny talán kicsit jobban odafigyelhetett volna Paul autómárkájára. Klaus BMW-vel járt. Ez illett hozzá. Sportos, kicsit felvágós. Paul viszont egy öreg Volvót hajt. Óvatos ember. S miközben Fanny a kormányt tartó vékony, fehér kezét csodálta (úgy, mint három évvel ezelőtt Klaus erőteljes mancsát egy másik kormányon), Paul megállt egy panzió előtt.

– El tudom képzelni, hogy valamikor talán együtt szeretnék élni veled – mondta Paul –, de nem most.

Ez új volt Fannynak. Nem tudta megérteni, hogy valaki nem akar éjjel-nappal együtt lenni azzal, akibe szerelmes.

– Értem – mondta halkan.

A szoba elég nagy és csinos volt, az asztalon rózsaszínű szegfű állt, az ágy fölötti hatalmas képen virágfüzérekkel teleaggatott meztelen gyerekek hancúroztak egy tó körül. Amióta tizenkilenc évesen kiköltözött a szülői házból, Fanny Finck először volt egyedül. Hogy elejét vegye a magánynak, azonnal beszerzett egy hordozható televíziót, és este, miközben a távirányítóval a kezében feküdt az ágyon és egyik csatornáról a másikra kapcsolt, hangosan ismételgette:

– Végre egyedül!

Sőt, valamiféle eufóriás érzés is eluralkodott rajta. Évek óta csodálta és irigyelte a Doris Lessing, Jean Rhys, Ingeborg Bachmann és Marguerite Duras könyveiben szereplő bátor nőket, és most ő is egy volt közülük. Körülbelül úgy este tíz, tizenegyig. Ekkorra elhagyta ereje, és felhívta Pault.

– Csak azt akartam tudni, hogy vagy.

– Megvagyok. És te mit csinálsz? – kérdezett vissza a férfi.

– Miért érdekel az téged? – válaszolta Fanny, és sóhajtott.

– Mi baj?

– Semmi.

– De hallom, hogy valami bajod van – mondta Paul.

– Nem – válaszolt a lány –, jól vagyok.

– Miért nem mondod meg nekem az igazat?

– Ó – sóhajtott Fanny, és a hangja megremegett –, elszomorít, hogy mindig minden olyan szépen kezdődik és olyan csúnyán végződik.

– Furcsa – mondta Paul –, én mindig akkor ismerkedem meg nőkkel, amikor rosszul megy nekik. Ha pedig egy kicsit jobban vannak, akkor elhagynak. – Én nem – mondta Fanny.

Némán tekeregtek a nedves utcákon, a fák levelei zsírosan csillogtak a neonfényben, Paul vékony bőrcsizmát viselt, amitől kicsit hóbortosnak tűnt. Amikor saját utcájába fordult be ahelyett, hogy először kirakta volna Fannyt panziójánál, a lány azt gondolta, hogy nyert.

– Akarsz ma éjjel nálam maradni? – kérdezte Paul, és közben nem nézett rá.

– Ahogy akarod – felelte Fanny, és kedvesen mosolygott.

– Nem, ahogy te akarod – mosolygott vissza a férfi.

Ó, istenem, gondolta Fanny, miért nem visz egyszerűen magával, miért kényszerít rá, hogy hülyét csináljak magamból?

– Ragaszkodom hozzá, hogy megmondd, mit akarsz – mondta Paul.

Fanny piros selyemszoknyáját nézte, amit Klaus ajándékozott neki, amikor Veronában voltak. Miért is hagytam el Klaust, gondolta, és abban a pillanatban nem tudott rá emlékezni.

– Azt hiszem – szólt végül –, tulajdonképpen szívesebben lennél egyedül.

– Honnan tudod?

– Tudom – mondta Fanny, és megkísérelt okosnak és lazának látszani. – Sokkal jobban szeretnél most egyedül lenni.

– Hát igen – ismerte be Paul –, akkor be tudnám fejezni a kommentáromat az orosz filmről.

– Na látod – mondta a lány.

– Szeretlek – súgta a fiú.

Amikor Paul eltűnt a házban, Fanny leült egy kerítésre, és dühében sírva fakadt. Miért lehetetlen, hogy egyszerűen és kényelmesen szeressék az embert?!

– Te idióta! Te átkozott idióta! – kiabált fel Paul kivilágított ablakára. Egy kis öregasszony haladt el mellette egy kutyával, de figyelemre sem méltatta. A kutya közömbösen megszimatolta Fanny cipőjét, amikor egy sötétkék BMW-Cabrio fordult be a sarkon, és nagyon lassan végighaladt az utcán. Egy kék BMW, olyan amilyen Klausnak van, gondolta Fanny, és úgy vágyott Klaus után, mint egy öreg, lyukas, de kényelmes pulóver után. Amikor az autó már majdnem mellé ért, csak akkor ismerte fel. Nem nézett Fannyra, az utca másik oldalát figyelte, szinte az ablaküvegre tapadva, hogy felnézhessen Paul ablakára. Fanny a feszültségtől még lélegezni sem mert. Behúzódott egy kapu alá és várt. Klaus még háromszor kerülte meg a tömböt, és nagyon lassan újra elhaladt Paul lakása előtt, feltételezte, hogy Fanny ott van. A lány nem tudta kivenni Klaus arcvonásait, csak szögletes profilját

és széles vállát. Elképzelte, hogy Klaus egy fejszével betör Paul lakásába, hogy kettőjüket megölje. Nem, őt nem, csak Pault. Természetesen csak Pault. Hisz ők összetartoztak, Klaus és Fanny, Fanny és Klaus. Ó, istenem, sóhajtott Fanny, miért ragaszkodik az ember agya a megszokotthoz? Miért? Miért nincs úgy többé, mint valaha?

Miért, miért?

Paul fönn, a lakásában éppen íróasztalához ült. Szőke haja csillogott az íróasztallámpa fényében. Írógépe fölé hajolt.

Fanny még sokáig állt ott, reménykedett és ugyanakkor rettegett, hogy Klaus újra megjelenik. Beszállna hozzá az autóba, mintha mi sem történt volna.

Egy kocsmában fél óra alatt leitta magát vodka-tonikkal.

Visszaérve panziójába úgy érezte magát, mint egy cseh film főszereplője, maga volt a kétségbeesés fekete-fehérben.

Először életében nem jött a szemére álom. Már egészen korán, iskoláskorában, csendes megállapodást kötött a világgal, amely szerint egyszerűen annyit alszik át belőle, amennyit csak lehet.

– Átalszod a fél életedet! – kiáltotta anyja energikusan, és szétrántotta a függönyt.

– Muszáj – szerette volna Fanny megmagyarázni –, csak így tudom ezt a nyomorult világot elviselni. – Alvás közben sohasem érezte magát egyedül. Alvás közben élete kellemes volt, színes és érdekes. És pont most hagyja cserben az alvás, öreg szövetségese.

Most csak áttetsző fátyol gyanánt érkezett, és nem tudta megváltani önmagától, mint egyébként, hanem hagyta, hogy legszörnyűbb gyermekfantáziái eluralkodjanak rajta. Mindenki meghalt körülötte, először a szülei, aztán a testvérei, majd nagynénjei és nagybácsijai, Klaus, újra meg újra Klaus, az emberek a házban, amelyben Klausszal laktak, a zöldséges a sarokról, a legjobb barátnője, az építőmunkások a túloldalról, idős tanárnője, Miel kisasszony, régi szeretői, Paul, mind akiket ismert, és végül az egész város, az egész emberiség. Hűvös mosollyal elhagyták, s ő volt az egyetlen, aki megmaradt. Egyedül a világon. Legtöbbször saját sírására ébredt fel, és csodálkozva hallotta heves zokogását, amelytől torka száraz, a párnája nedves lett.

Paul e rémálmokban Klaustól való szakításának fájdalmát vélte felismerni. Milyen hallatlanul okos, gondolta Fanny és elnézte, ahogyan beszél és beszél, ahogyan hosszú, vékony ujjaival kisöpri arcából a haját, figyelte száját és arra koncentrált, ahogy ajkai nyíltak és becsukódtak, ahogy nyelve köztük mozgott, megnedvesítvén őket, majd újra eltűnt a sötét szájüregben. Végül felállt, átölelte a nyakát, könnyedén megcsókolta, kigombolta az ingét, kezével végigszántott ritka mellszőrzetén, játékosan megsimogatta combjait. Gyengéden megharapdálta a fülét, és mellére fektette kezét. Paul elnéző tekintettel mérte végig, mint egy gyereket, aki már századszor szeretné ugyanazt a játékot játszani.

– Miért nem olvasol inkább egy jó könyvet? – kérdezte, és levette magáról karjait, mintha egy sálat vetne le. Ebben az időben Fanny egy csomó jó könyvet olvasott. Néha még meg is győzte magát róla, hogy pontosan azt az életformát űzi, amit mindig is megálmodott magának: egyedül egy hotelszobában, függetlenül, szabadon, egy jó könyvvel, délutáni koncert a rádióban, egy szelet epertorta tejszínhabbal, hó és sötét hideg az ablak előtt. Pontosan ide, ahol most volt, mindig ideálmodta magát, amikor úgy érezte, hogy a férfiak nem eléggé, vagy nem jól szeretik. Most azonban ezt a gyakran vágyott szigetet csak magányosnak és sivárnak találta. Nem tudott rájönni, hogy a regényekben a nők egyedül a hotelszobákban miért hatottak olyan romantikusnak, olyan irigylésre méltóan öntudatosnak és nemesnek. Fanny ebben az egyedüllétben csak kitaszítottnak és valahogy nem egészen létezőnek érezte magát. Mint egy szappanbuborék, amely minden pillanatban elpattanhat.

Mindez Paul bűne volt.

– Te nem szeretsz engem – kiáltott rá.

– De – válaszolta az nyugodtan. – Csak nem úgy, ahogy te megszoktad. Te csak annak hiszel, aki erőszakos veled. A nagy drámákat szereted vérrel és könnyekkel.

– Hülyeség. Csak egy kicsit több szenvedélyt.

– Ami szenvedést okoz – mondta Paul.

És amikor Fanny a falhoz csapta Paul tányérját, ő csak az árát közölte enyhe mosollyal. Fanny szívesen megütötte volna, hogy kiverjen belőle egy szikra szenvedélyt, csak egy leheletnyi őrületet, egy fikarcnyi veszélyt. ő azonban, s ebben biztos volt, nem ütne vissza. Klaustól rettegett, és ugyanakkor újra meg újra addig hergelte, míg megütötte. Rendszeresen verekedtek, és ha kibékültek, Fanny sírt, és utána úgy érezte magát, mint egy újszülött. Mindenesetre az évek folyamán mindig keményebb harcokra és mindig több könnyre volt szüksége, és néha unatkozva arra gondolt, miközben még szipogott és a kék foltjait dörzsölgette, most meddig kell még sírnom, hogy végre minden jó legyen?

– Mit akarsz tőlem egyáltalán? – kérdezte Klaus.– Hogy szeress – válaszolta Fanny.

– A szerelemhez ennek semmi köze – mondta Paul, és összesöpörte a morzsákat az asztalon egy kis kupacba, vett egy darab papírt, gondosan a morzsák alá tolta, és a szemetesvödörhöz vitte.

Álmatlan éjszakáin az utca másik oldaláról figyelte Pault, amint az íróasztalánál ül, mélyen előrehajolva, elmélyülve munkájában, teljesen beburkolózva magányába. Irigylésre méltón, romantikusan egyedül, mint a regényfigurák. És elkezdte gyűlölni, mert ő viszont szenvedett az egyedülléttől.

Amikor cikkeit és kritikáit olvasta fel a rádióban, Fanny kikapcsolta a stúdiómikrofont, és átkokat szórt rá. Közben mosolygott rá az üvegen keresztül, Paul pedig gyanútlanul visszamosolygott. Technikai nehézségeket színlelve kényszerítette, hogy írásait háromszor, négyszer, ötször olvassa fel. Ha megbotlott a nyelve, és elölről kellett kezdenie, közölte vele, hogy a számára kijelölt stúdióidő hamarosan lejár, és munkáját sajnos nem tudja majd pontosan leadni. Remélte, imádkozott, könyörgött érte, hogy egyszer dühös lesz, egyszer kijön a sodrából, egyszer szenvedélyes lesz, de nem történt semmi. Paul csak megköszörülte a torkát, barátságosan figyelmeztette Fannyt, hogy ne legyen ideges, a ceruzával megvakarta a fejét, és elkezdte elölről. A rádió büféjében kinyilatkoztatta Fannynak – miközben negyed rántotthúst és egyetlen salátalevelet evett ebédre (nekem ellenszenvesek azok az emberek, akik sohasem éhesek, gondolta Fanny) –, hogy a hétvégén Londonba repül, ahol a német expresszionisták kiállításáról készít beszámolót.

– Eljöhetsz te is – mondta.

Fanny konokul hallgatott. Nem akart elfogadni semmilyen feltételes ajánlatot.

– De talán másféle terveid vannak – folytatta Paul.

Te idióta, gondolta Fanny, fogj meg és vigyél magaddal, vigyél egyszerűen magaddal!

Mindketten hallgattak.

Aztán Paul felállt, és megfogta a tálcáját.

– Érzésem szerint hétfőn látjuk egymást – mondta.

– Igen – dadogta Fanny –, ha kicsit előbb szóltál volna az utazásról… de már programom van…

– Hát igen, talán legközelebb – mondta a férfi.

– Nem eszel többet a húsból? – kérdezte Fanny.

Paul csodálkozva nézett a tálcájára.

– Igazad van, kár lenne érte – mondta, odanyújtotta a tányért, még egyszer intett, éseltűnt. Gyűlölöm, gondolta Fanny.

Később felhívta a férfit, és felajánlotta, hogy kiviszi a repülőtérre.

Az úton odafelé Paul elmesélt egy zsidóviccet egy férfiról, akinek szeretője van, s amikor erre rájön a felesége, azzal védekezik, hogy végül is a helységben minden férfinak van kedvese, és hogy ő is csak kétszer egy évben látja az övét – mint a többiek is –, mert táncosnő egy balettcsoportban, amely kétszer egy évben vendégszerepel a helységben. Következő alkalommal felesége követeli, hogy menjenek el az előadásra. Az asszony gondosan végigmustrálja az összes táncosnőt, aztán megkérdezi a férjét:

– Ki az, aki balról a második helyen áll?

– Ő a pék kedvese.

– És jobbról a harmadik?

– Ő az orvosé.

– És az ott közepén?

– Ő a tanár szeretője.

– És ki az, aki ott, egészen kívül áll?

– Az… az… hát igen… az enyém.

A felesége hallgat egy pillanatig, aztán fellélegzik, és azt mondja:

– A miénk a legszebb.

Miért meséli el nekem pont ezt a viccet?, gondolta Fanny nevetés közben.

Az utolsó pillanatig, míg Paul végül az útlevél ellenőrzés után el nem tűnt, hitt benne, hogy egyszer csak előhúz a zsebéből egy második jegyet, és már látta is magát mosolyogva Paul nyakába ugrani. Elveszetten álldogálta csarnokban aztán felhívta Klaust.

– Halló? – szólt a férfi a kagylóba. Hangjának csengése nyomán olyan erővel tört Fannyra egész nyomorúságuk emléke, ahogy egyébként csak egy illat képes emlékeket felidézni. Olyan gyorsan rakta le a kagylót, mintha megégette volna a kezét.

Beült a repülőtéri bárba, és megivott három konyakot. Mellette egy zömök, sötét hajú férfi ült, olyan harmincvalahány éves, aki erősen emlékeztette Klausra, csak éppen nem

Klaus volt

Xavernek hívták, divattervező, és egy üzlettársát várta Milánóból. Amikor a milanói gépet köd miatt Frankfurtba irányították, Fanny vele ment vissza a városba, és az ágyba.

Amikor Paul hétfőn visszaért Londonból, Fanny szerelmes volt, és holmijait már áthordta a panzióból Xaver lakásába.

Amikor este Xaver mellett feküdt az ágyban, behunyta a szemét, és egy nőt látott egy hotelszobában az ágyon feküdni, egy nőt rozsdavörös hajjal, világoskék fürdőköpenyben Könyvet olvasott, a rádióban a délutáni koncert ment, mellette az éjjeliszekrényen egy tányéron epertorta.

– Irigylésre méltó – gondolta Fanny, aztán elaludt.

Vasárnap délután

Talán egyszerűen el kellett volna kapni, és kimenni vele a zöldbe. Az ég már majdnem két hete olyan kék volt, mint egy bajor sörreklám. Egy igazi férfi az ilyen napokon kiautózik barátnőjével a természetbe, lemossa kocsiját, megnősül, gyereket nemz, kolbászt süt, hosszú tempókkal átússza a starnbergi tavat. Mindezt javasolhattam volna Fannynak, de rettegtem határozatlanságától, nagy puha ajkától, amelyet elfintorít, s némán felszólít, hogy legyek férfi, döntsek helyette is, és ragadjam magammal, mint egy hömpölygő áradat.

Fanny felállt, és kinyitotta a balkonajtót. Csinos volt virágos nyári ruhájában a sárga házfal előtt.

Lenn az udvarban sikított a gyerek. Éles, magas sikítása úgy hatolt fel a negyedik emeletre, mint egy nyílvessző. E sikoltozás miatt tartom az erkélyajtót mindig csukva. Fanny most olyan mélyen hajolt ki az erkélykorláton, hogy láthattam fehér combjait. Megkíséreltem erre a látványra koncentrálni és közben a félig emberi, félig állati hangokra a lehető legnagyobb nyugalommal reagálni. Ennek ellenére olyan kellemetlen érzést okoztak, minta tányéron megcsikorduló kés, vagy a köröm hangja a palatáblán. Fanny kérdőn fordult felém.

– Azt hiszem, a mongoloid gyerekek boldogok – mondtam –, mert nincsenek helyzetük tudatában.

– Ne beszélj ilyen butaságot – válaszolta, és ismét kihajolt az erkélyen, hogy lelásson az udvarra, ahol az apa körbevezette a gyermeket. Nem is tudtam pontosan, milyen betegségben szenved, de olyan nagy feje volt, mint a mongoloid gyerekeknek. A korát nehezen lehetett megsaccolni. Olyan tizennégy-tizenöt éves kellett hogy legyen, de a külseje után ítélve legalább öt évvel fiatalabbnak gondolta volna az ember. Mindegy, hogy milyen évszak volt, állandóan rózsaszínű, világoszöld vagy világoskék tréningruhát viselt. Az anyját csak ritkán láttam. Kicsi, mindig vidámnak látszó nőszemély, lilásvörösre festett hajjal. Férjének viszont egészségtelen hamuszínű arca volt, s emiatt fáradtnak és szomorúnak látszott. Szikár volt, és olyan merev tartású, mint aki karót nyelt. Néha láttam reggel a buszmegállóban állni, amikor leszaladtam zsemléért, fekete bőrkabátban, hozzá illó kalapban, fekete aktatáskával. Legtöbbször úgy tettünk, mintha nem láttuk volna egymást, vagy csak röviden biccentettünk egymásnak. Minden délután, miután megjött a munkából, és éppen nem szakadt az eső, körbejártatta gyermekét az udvarban. A gyerek láthatólag egyetlen lépést sem tudott megtenni segítség nélkül. Hosszú, vékony lábait úgy dobálta előre, mint egy gólya. S közben ezeket a fura hangokat lökte ki magából, amelyek még a csukott erkélyajtón keresztül is libabőrössé tettek. Most hangosan ujjongott.

Fanny most nevetett, és leintegetett az udvarra. Ebben a pillanatban olyan boldognak és szabadnak látszott, hogy elöntött az irigység.

– Miért nem jössz ki az erkélyre? – kérdezte. Én megráztam a fejem, és öntöttem magamnak egy csésze kávét. Fanny túl erősre főzte. Túl keserű volt. Úgy álltam oda a vízcsap elé, hogy ő az erkélyről ne lássa, és forró vizet eresztettem a kávéhoz.

A gyerek elkínzott sikolyt hallatott, hogy aztán rögtön vidám kotkodácsolásban törjön ki. Nem bírtam tovább, kimentem a konyhából.

Nem tartott soká, Fanny máris utánam jött. Ledobta magát a bevetetlen ágyra, és szipogott. Nem kérdeztem meg, miért. Levetette a ruháját, és megkérdezte, nekem nincs-e melegem. Felálltam, és kinyitottam az ablakot. ő csak feküdt ott, és meredt maga elé. Beültem a kék fotelba, néztem őt. Percek múltak el. Végül felálltam, és odamentem hozzá. Kezem rutinosan vándorolt a testén. Tudta, hogy mi a teendője Hirtelen azt kívántam, bárcsak valahol máshol lehetnék, és az élet máshol zajlana.

– Miért vagy mindig ilyen? – suttogta a fülembe.

– Milyen?

– Mintha mindig máshol szeretnél lenni, mint ahol éppen vagy.

Csodálatra méltó, ahogy a nők véletlenül telibe találnak.

– Miért gondolod ezt? – kérdeztem.

Ő kifejezéstelen arccal nézett rám. Hirtelen beleharapott a karomba. Egy rövid pillanatig kételkedtem benne, hogy tudja, milyen fájdalmat okozott. Félig-meddig tréfásan fel akartam kiáltani, de nem hagyta, harapdált, mint egy veszett állat, és végre felfogtam, hogy a velőmig fog hatolni, amíg meg nem kapja, amit akar. Vért és könnyeket. Arcvonásaimra koncentráltam, megtiltottam nekik, hogy eltorzuljanak, összeszorítottam az ajkam, egyetlen hangot sem akartam kiadni, és ez az erőlködés elfelejtette velem karom fájdalmát. Eltávolodtam karomtól, s ezzel Fannytól, aki úgy lógott rajta, mint egy pióca, elhagytam a szobát, amely körülvette Fannyt, lementem az utcára, ki a városból, az országból, a világ végére, s már egészen messze voltam, amikor Fanny végre lángoló arccal hanyatt dőlt. Fogainak nyoma olyan volt bőrömön, mintha beleégették volna. Ezt teszi mindegyik, megkísérlik nyomaikat, mint egy billogot rányomni az emberre. Miért? Mi hasznuk van belőle? Nem értem ezt az erőszakot, ezt a drámai hajlamot. Fanny lihegett, fogsorát tapogatta, aztán elmosolyodott. És amikor visszamosolyogtam, megcsókolt. Úgy reagált, mint Pavlov kutyája. Mindig talál valakit, aki mosolyával felhatalmazza, hogy megcsókolhassa. És akit megcsókolhat, az szereti is. Csókolt a számtól az államon keresztül lassan a nyakamon lefelé, egész testével rám hajolva, hatalmas igyekezettel. Megsimítottam a fejét, mert hirtelen úgy felkavart, és annyira bántam kicsinyességemet, hogy nem vagyok képes egy

kis eksztázist ajándékozni neki, amit nyilvánvalóan olyan nagyon kíván. Már majdnem elszántam magam egy kis jó cselekedetre, amikor csengettek. Feláálltam, begomboltam a nadrágomat, és közben vigyáztam, nehogy ránézzek Fannyra.

Bemutatkozott, Borowski, ezt a nevet már több mint három éve olvasom a levelesládáján a magamé alatt. Kissé dadogott, hogy szörnyen sajnálja, hogy zavar, de nem tudnánk-e két órát a fiára vigyázni? Úgy meredtem rá, mint egy őrültre. Most még szürkébbnek tűnt, mint máskor, még az ajka is színtelen volt. Kalapját forgatta kezében, és kezdte elölről.

Olyan nagyon sajnálja, hogy zavarnia kell.

Mögöttem megszólalt Fanny:

– De hiszen természetes, hogy vigyázunk a fiára. Ma láttam magukat együtt az udvaron.

Még azt sem tartotta fontosnak, hogy ruháját tisztességesen begombolja. Előretolakodott mellettem, és mosolyogva kezet nyújtott Borowskinak. Együtt mentek le a lépcsőn, én mögöttük bukdácsoltam.

Borowskiné az ajtóban fogadott. Sátorszerű lila ruhát viselt, és mindig barátságosan mosolygó szája rózsaszínű rúzzsal volt kifestve. Udvariasan köszönetet mondott nekünk, és bevezetett bennünket a nappaliba. ő rögtön tudta, hogy engem, aztán gyorsan kijavította magát: bennünket meg lehet kérni. A férje nem bízott benne, és egy órán át kellett rábeszélni, és Peter

egyébként is ágyban van már, és egészen biztosan nem fog felébredni. Férje félbeszakította:

– Anyósomék dugóba kerültek Rosenheim-nél.

– Aha – mondtam értetlenül.

– És legkésőbb fél nyolcig el kell hozni a jegyeket – közölte Borowskiné.

– Rigoletto – jelentette be a férfi, és szomorúan nézett.

– Igen – sugárzott a nő –, Rigoletto.

Most vettem észre, hogy Borowski a bőrdzseki alatt öltönyt visel. Mereven nézett kifényesített cipőjére.

– Rigoletto, milyen szép – mondta Fanny.

Borowskiné két üveg sört és két poharat tett az asztalra, és egy hattyú alakú tálban ropit.

– Egyszer egy évben elmegyünk az Operába – mesélte Borowskiné –, csak egyszer egy évben. És pont akkor kerülnek dugóba.

– Jól van már, Egérkém – mondta Borowski, és Fanny csodálkozva meredt rá.

Borowskiné zavartan mosolygott. Mindketten az ajtóban álldogáltak, és nem moccantak.

– Hát akkor… – kezdte az asszony.

– Jó szórakozást – mondta Fanny.

– Igen, jó szórakozást – visszhangoztam én is.

– Ez a kedvenc operám – mondta az asszony. – Peter egész biztosan nem fog felébredni.

– Soha nem fordul elő – dünnyögte a férfi.

– És nagyon köszönjük – mosolygott az asszony –, egyébként csak a szülőket tudjuk megkérni, hogy vigyázzanak a gyerekre.

– Ők azonban Rosenheimnél dugóban állnak – mondta a férfi.

– Már tudják – szólt rá a nő szigorúan, de mosolyogva. – És még egyszer nagyon köszönjük.

Amikor elmentek, hirtelen úgy éreztem, hogy túl nagy vagyok Borowskiék lakásához. A plafon sokkal alacsonyabbnak tűnt, a nappali kisebbnek. Körben a fal körül olyan balettrúd-szerűség volt felszerelve. Elhaladt a könyvespolc előtt, amelyen egyetlen könyv sem volt, a narancsszínű nehéz ülőgarnitúra mögött, egészen az ajtóig. Az ajtórámára fogantyúkat szereltek.

Fanny utánozott egy pár balettlépést a korlát mellett, aztán elszégyellte magát, és leült a kerevetre. Én kinyitottam az egyik sört, és helyet foglaltam vele szemben egy hatalmas fotelban.

– Ugye milyen édesen néztek ki? – kérdezte Fanny, és hangja tompán csengett. Lefogták a vastag szőnyegek és gyapjútakarók, amelyekkel minden be volt terítve. Nem válaszoltam. Bekapcsolta a tévét. Egy vetélkedő résztvevői idiotikus űrruhákban ütögették fejüket, feneküket és a karjukat. Nem értettem, miért, és nem is érdekelt. Az adás illett Borowskiék lakószobájához, mintha csak

ahhoz találták volna ki. A televízió felett lógott egy családi kép. Mindhárom Borowski pólót viselt, amelyre rá volt nyomva a nevük, eszerint Borowski urat Udónak, feleségét Petrának, fiukat pedig Peternek hívták. Ezt egyébként már tudtam. Peter bandzsított a kamerába, szája torz mosolyra húzódott. Fanny-hoz fordultam, aki a tévére meredt, és a versenyzőket biztatta. Úgy feküdt a kereveten, mintha itt lakna. Elképzeltem, hogy Fanny az évek folyamán mindig másik helyiségben, mindig másik kereveten nyújtózik el, és a német televízió műsorvezetői és bemondónői vele öregszenek, ő azonban belsejében teljesen változatlan marad. És ezen a napon már másodszor irigyeltem őt.

– Gyere – szólt rám –, ülj ide mellém! – Megpaskolta maga mellett a kerevetet.

Melléültem, ő pedig átölelt, és hirtelen úgy szólt hozzám, mint valami bugyuta filmsorozat szereplője.

– Holnap felhívom a mamát, ő majd vigyáz a gyerekre, mi ketten pedig elmegyünk az Operába, jó lesz, kincsem?

– Hagyd már abba ezt a hülyeséget!

Fanny gonoszul nevetett.

– Ó, ugyan már, csak egyszer egy évben kívánok valamit. Csak egyszer. Nem vagy képes egyszer egy évben áttörni a saját korlátaidat? Értem? Az én kedvemért?

– Fanny, kérlek! Mit akarsz ezzel?

Fanny mosolyogva nézett rám, de szeme fenyegetően villogott.

– Te nem is lennél te, ha valakiért valamit másképp tennél – mondta élesen.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Azt sejtem.

– Mit akarsz tőlem?

– Látod? – feleselt vissza.

– Mit?

– Meg te szegezed nekem a pisztolyt.

– Én neked?

– Igen.

– Aha – mondtam, és hallottam hangom ironikus színét, mint egy rendezői utasítást: Paul (ironikusan): – Aha.

– Nem kell, hogy ironikus legyél – mondta Fanny. – Úgyis te határozod meg, hogy mi történjen kettőnkkel. És ha én egyetlenegyszer kinyilvánítom a kívánságom, te rögtön elveted.

– Én nem döntöm el, hogy mi történjen kettőnkkel, én csak világosan és érthetően közlöm, hogy mit akarok. Esetleg neked is ezt kellene tenned.

– Ó, istenem – mondta a lány, és rácsapott öklével a kerevetre. – Azt hiszem, észre semveszed, milyen brutális vagy. – Fejét a térdére hajtotta. Megettem egy ropit. Nyúlós volt. Fanny könnyes arccal felnézett.

– Csak egyetlen kérdésre válaszolj – kezdte, és ruhája sarkába szipogott. – Hoztál már életedben bárkiért bármilyen áldozatot? –

Könyörögve nézett rám. Megfogtam a karját, és éreztem, hogy teste ellágyul. Hozzám simult, fejét mellemre hajtotta. Megsimogattam a haját, úgy, mint néhány órával előbb, amikor még a csábító nőt játszotta, és rádöbbentem, hogy az emberi érzelmek megnyilvánulásának repertoárja meglehetősen korlátozott. Nedvesre sírta az ingemet, és én ebben a pillanatban nagyon szerettem őt.

– Miféle operát adsz itt elő? – kérdeztem halkan. Erre felkapta a fejét, ellökött magától, felegyenesedett, és arcul ütött. Én visszaütöttem. Ütött, ütöttem. Újra és újra. Némán. Csak az ütéseket lehetett hallani. Tompa csattanások, mint amikor az ember húst klopfol, messze nem olyan hangosan, mint ahogyan a mozikban megszoktuk. Ez kicsit csalódottá tett. Szerettem volna behúzni neki egy balegyenest, eszméletlenre verni, de kontár ütéseim nem tudtak igazán telibe találni. Nagyon megerőltető volt, lihegtünk mind a ketten, mintha egy nehéz bútordarabot cipelnénk. Aztán meghallottam azt a bizonyos gurgulázást. Mint amikor valaki vízbe akar fulladni.

A fiú négykézláb kúszott be a szobába, és bandzsán nézett ránk. Világoskék frottírpizsamájában teljesen hülyén nézett ki. Úgy kúszott oda hozzánk, mint egy kis állat, felnézett ránk, és kezével verte a szőnyeget. Ehhez fura gurgulázó hangokat adott ki.

Fanny, akinek kezei még mindig engem markoltak, most levált rólam és mintegy lassított felvétel, Peterre vetette magát. Nyaka köré fonta karját, és húzta felfelé. Megfogta a fiú kezeit, ráhelyezte őket a falon lévő korlátra, és addig támasztotta a testét, míg lábai képesek voltak megtartani. Újra meg újra megsimogatta a fiú fejét, amely jobbra-balra lötyögött, mintha csak egy vékony cérnán lógna. Aztán hirtelen egy villámgyors mozdulattal felvetette, és olyan pillantást vetett rám, amely öreg volt, mint maga a világ. Kövér könnycseppek gurultak végig arcán. Mereven nézett rám, gurgulázott, és csak most jöttem rá, hogy ez zokogás volt, amely teste mélyéből tört fel, úgy rázta, mint egy heves szélroham, és amikor abbamaradt, feje súlyosan zuhant a mellére. Sokáig himbálta ideoda, mire újra erőt gyűjtött, hogy felemelje, és Fannyra nézzen. Morgott, mintha mondani akarna valamit.

– Na mit akarsz? – kérdezte Fanny, és ismét meg akarta ölelni, de a fiú ellökte magától, miközben majdnem elesett. Fanny kérdőn nézett rám, én megvontam a vállam. Peter felemelte az állát, és felém mutatott.

– Tőled akar valamit – mondta Fanny.

Összeszorult a szívem. Rettegtem ettől a gyerektől, undorodtam tőle, nem akartam tudni róla. Nem moccantam. Ekkor iszonyú erőlködéssel levette egyik kezét a korlátról és hadonászni kezdett vele, tőlem Fanny irányába és vissza, és úgy üvöltött hozzá, mint egy farkas.

– Nos, mit akarsz hát? – kérdezte Fanny két-égbeeséssel hangjában. Peter gurgulázott, és hadonászott a karjával.

– Mit akarhat vajon? – fordult hozzám Fanny, és két lépést tett felém. Ekkor Peter hátravetette fejét, és finoman morgott. Fanny mellém állt. A fiú megint hátravetette a fejét. Fanny átfogta a vállamat – Peter egyszerre turbékolni kezdett, és egyikünktől a másikunkhoz gesztikulált.

– Azt akarja, hogy öleljük meg egymást – suttogta Fanny.

– Honnan tudod? – kérdeztem. Fanny megfogta a karomat, és a derekára rakta. Peterbizalmatlanul figyelt bennünket imbolygó fejével. Fanny megcsókolta az arcomat.

– Most te csókolj meg engem – mondta halkan. Engedelmesen visszacsókoltam. Peter elégedetten nézett ránk, aztán gólyalábaival hirtelen hatalmas lépést tett felénk, és teljes súlyával ránk zuhant. Szabad karommal kénytelen voltam átölelni, különben a földre esett volna. Arcát közénk temette, és hallottam, hogy kotkodácsol. Először csak egészen halkan, félig belefulladva ruháinkba, majd hangosabban és hangosabban. Mindig magasabbra szökelltek a hangok, míg azzá a furcsa ujjongássá váltak, amelyet már ismertem, amely az udvarról hatolt be a lakásba, amelytől megriadva becsuktam az erkélyajtót. Peter visongott, ujjongott, kotkodácsolt, hogy egész teste beleremegett, aztán lassan megnyugodott, hozzánk simult, és álltunk ott hárman, míg egy hirtelenszőke nő nézett bennünket a tévéből.

A kézitáska

Azon töprengek, vajon hotelszobám melyik részlete árulja el, hogy az USA-ban vagyok. Talán az ajtófogantyúk közepükön a nyomógombbal, amellyel be lehet zárni őket? Vagy az éjjeliszekrényen álló lámpák, amelyeket fokozatosan lehet kapcsolgatni? Vagy a WC, aminek olyan az öblítője, mint a Niagara-vízesés? Esetleg az étlap világraszólóan unalmas szendvicseivel, és agyonolajozott salátáival? Még a tévéprogram sem árulja el, hol vagyok, amióta Pekingben, Moszkvában és Abu Dhabiban is ugyanazokat az ostoba történeteket lehet látni vidám kórházakról, beszélő autókról és degenerált vincellérekről. Már csak a vetélkedő hiányzik, amelyben a versenyzők teljesen azonos hotelszobákban ülnek, és ki kell találniuk, hogy a világnak melyik sarkában vannak.

– Hol vagyok? – kérdezem ironikusan a mindig szomorúnak látszó pincért, aki négy napja délben és este egy-egy kásás szendviccsel lát el.

– A pokolban, hol máshol? – válaszol hanyagul. Egy ideig az ablakból vágyódva nézi a betonfal előtti pálmafát, én meg hirtelen azt gondolom, hogy kollégára találtam, mert érzem, hogy fehér inge alatt szíve illúzióktól megfosztott és fáradt, mint az enyém.

– Te jó ég – mondja, és elfordul az ablaktól –, hogyan nőjenek meg ezek? Ebben az ócska hotelban, a legnyomorultabb városában ennek az átkozott világnak? Los Angeles – „az angyal” –

nevetnem kell. Ezt a várost soha semmilyen angyal nem látta, ahhoz túl vastag ez a mocskos szmog. – Összegyűjti az előző szendvics maradékait, és elhagyja a szobát anélkül, hogy még egyszer pillantásra méltatna.

Amióta megérkeztem, három napja, ágyban fekszem és tévét nézek. Itt semmi nem emlékeztet Fannyra. Szemmel láthatólag szedem össze magam. Délutánonként megy egy tévé-show, amelyben friss házaspárok házassági harmóniáját tesztelik. Húsz perc alatt– addig tart az adás – taccsra megy a házasságuk. „Élőben” lehet látni, amint tönkremennek.

Egyetlen pillanat alatt elárulja őket sikerük, amelyet azzal érnek el, hogy milliós publikum előtt töltik ki egymáson kis, silány bosszújukat.

Egyébként mindig a nők azok, akik nyilvánosan adják meg házasságuknak a tőrdöfést. A műsorvezető, egy undorítóan sima képű, a női szemek számára valószínűleg „jó külsejű” pasas, bátorítja őket. Dicséri őket, ha indiszkrétek, hízeleg nekik, s addig beszél hozzájuk, míg lendületet vesznek a megsemmisítő ütéshez.

– Mi volt a legkínosabb szituáció eddig, amin rajtakapta a férjét? – kérdezi egy kis angyalarcú nőtől. A nő gondolkozik, ő bátorítóan mosolyog rá, aztán a nő nagy levegőt vesz, és elkezdi:

– Amikor a férjem kutyát játszott, és meztelenül bujkált az asztal alatt. Még szalagot is kötött a nyakára, és nyalogatta a lábamat.

A publikum visít örömében, és tapsol. Az angyalka örül a tapsnak. Egész életében valószínűleg ez az első. Jólesik neki, és azonnal szeretne még egyet kapni.

– Dobtam neki egy szelet felvágottat az asztal alá – mondja. Az emberek kurjongatnak. A k s angyal sugárzik.

Ekkor behívják a kis angyal gyanútlan férjét, és a műsorvezető ártatlanul megkérdezi, mi volt házasságukban eddig a legkínosabb szituáció, amelyben felesége rajtakapta. A férj hosszú, vékony, sápadt és barátságos, igyekezettel gondolkozik, aztán tétovázva kiböki:

– Amikor zokni nélkül mentem az irodába.

A közönség visszafogottan kuncog, majd nyerítő nevetésben, fütyülésben és visításban tör ki, amikor a műsorvezető feltép egy táblát, amelyen hatalmas betűkkel áll: AMIKOR MEZTELENÜL ÜLT AZ ASZTAL ALATT, ÉS KUTYÁT AKART JÁTSZANI. Az emberek tombolnak az örömtől. A kis angyal szerényen mosolyog. A férj erőt gyűjt, s hogy ne veszítse el tartását, a fotel karfájába kapaszkodik, bárgyún vigyorog, de a közeli felvételen látni lehet, hogy alsó ajka remeg, és szeme furán villog. Az emberek tapsolnak és tombolnak, az angyalka úgy integet a közönségnek, mint egy sztár, a műsorvezető köszönetet mond a párocskának a kitűnő szórakozásért. Én Fannyt látom a színpadon ülni. Télies elégtétellel letekeri harisnyáját, és megmutat a kamerának

combján egy nagy kék foltot. Szemrehányóan közli a műsorvezetővel:

– És másnap már nem is emlékszik rá. Aztán úgy csinál, mintha az egészet én találtam volna ki. És akkor honnan van, kérem szépen, a kék folt, a felrepedt ajak, a lila folt a szemem alatt?

Hogy én mennyire szenvedtem tőle, hogy semmire sem tudtam emlékezni, azt soha sem lógta fel. A műsorvezető magasra tartja a táblát: RFSZEG DISZNÓ áll rajta. És én elvörösödöm, egyedül az ágyamban, egy hotelszobában valahol Los Angelesben.

Akkoriban vettem neki ebben a városban egy ruhát, egy ezüst ruhát, olyat amilyet régi filmekben lehet látni, ami szemérmes és obszcén egyszerre. Még fénykép is készült róla: Fanny ebben a ruhában egy autóparkolón táncol keresztül. Tornacipőt visel hozzá, és úgy néz ki, mint egy tizenkét éves kölyök. Néha olyan féktelen és éretlen tudott lenni, mint egy gyerek.

– Milyen szép pár – mondta nekünk az ezüst ruha eladója annak idején, erre egészen pontosan emlékszem. Igen, remekül összeillettünk: szőke, magas, vékony lány világoskék szemmel, és a sötétebb tónusú, zömökebb, kicsit komor külsejű férfi, bozontos szemöldökkel.

Velence promenádján egykori kosztümökben lefényképeztetjük magunkat. Fanny hosszú ruhát visel, én egy fekete öltönyt keménygallérral, kezemben az amerikai alkotmány.

A fotó nagyon valódinak látszik, szélein megfakult és életlen. Csinos pár vagyunk minden időben, semmi kétség.

Velence strandján egy pléden feküdtünk együtt némán, de
meglehetősen boldogan.

Vagy nem így volt? Már nem bízom a saját emlékeimben sem.

Talán el kellett volna vennem feleségül Fannyt Las Vegasban. (Ettől Fannyt rázná a nevetés.)

Nagyon éhes vagyok, de a szomorú pincért nem akarom viszontlátni. A makaróni-, a csokipuding- és a hamburgerreklámok kínoznak. Kikapcsolom a tévét. Csak a légkondicionáló zümmög, mint egy darázs. A hirtelen csendben hangok összevisszaságát hallom, elnyomottak zokogását, drámai kiabálását mindazoknak a pároknak, akik ebben az ágyban feküdtek és veszekedtek. Hallom Fannyt és magamat megszámlálhatatlan hotelszobában kiabálni és sírni, látom őt az ablak előtt állni rángatózó vállal, és aztán már csak azt a lelketlen csendet hallom magunk között, ami olyan fenyegetővé tudott válni, hogy a fülem zúgott bele.

Felhívom az autókölcsönzőt, és egy órával később egy csúnya, ezüstkék Pontiacban ülök, aminek nagyon új szaga van, és magam sem tudom hogyan, de a 15-ös úton Las Vegas felé utazom, holott megfogadtam, hogy semmiképpen nem megyek oda, ahol vele voltam.

Amikor magam mögött hagyom Los Angelest, mint egy nagy sárga kendő, kinyílik előttem a sivatag, a mindenütt egyforma, mindenhol ugyanaz, a nagy unalom. Egyszer csak teljesen felszabadultnak érzem magam, a sivatag nem tud semmire sem emlékeztetni, egyetlen helyen sem mondhatom, itt, pontosan itt történt, a nagy semmin utazom keresztül, és kezdem úgy érezni, hogy eddig megélt életem ugyanolyan ködös és elmosódott, mint az, ami még előttem van. A véletlenek sorozata. Fanny lehetett volna Anna is vagy Alexandra, Berta, Beate, Barbara, Cecilie, Charlotte, Dagmar vagy Elisabeth. A hiedelem, hogy sorsunk irányítását a kezünkbe vehetjük, csak illúzió. Az egyik véletlen a másik okozója. Ez a gondolat hirtelen könnyűvé és optimistává tesz, az életnek megint van értelme, mert nincs neki. Felszabadultan fellélegzem, de a következő pillanatban ugyanez a gondolat úgy összeszorítja torkomat, hogy azt hiszem, megfulladok.

Azt a pár évet, ami még hátravan, nem hízhatjuk a véletlenre! Én mindig megkíséreltem az életemet megtervezni és alakítani. Fanny nem. Nem, ő legszívesebben ágyban feküdt és hagyta, hogy mások döntsenek helyette. Hogy mennyire gyűlöltem emiatt! Hogy mennyire irigyeltem ezért!

Már elpasszoltam az utolsó lehetőséget, hogy lekanyarodjak a 40-es útra, hogy Las Vegast elkerüljem. A jobb oldalamon fekvő

sivatagot a térkép alapján „Devil's Playgroundnak"[7] hívják. Megállok. Csönd van. Hallom a saját lélegzetemet. Nem jön egyetlen autó sem. Egyedül vagyok. Olyan egyedül, ahogyan Európában lehetetlen lenne. Néhány lépést teszek befelé a sivatagba. A száraz bozót cipőm alatt porrá válik. A hőség úgy nyomja az agyamat, mint egy kő. Leülök. Vajon megállna-e valaki, hogy megnézze, mi van velem? Az is előfordulhatna, hogy beteg vagyok, hogy szívrohamom van. Két teherautó dübörög el mellettem. Meddig tart, amíg az ember szomjan hal? Ugyanúgy el lehet határozni, hogy szomjan halunk, mint azt, hogy éhen akarunk halni? A legszívesebben itt maradnék ülve, és megszűnnék létezni. Csak úgy egyszerűen, minden erőlködés – előkészület – búcsúlevél nélkül. Eszembe jut, hogy ebben a hónapban elfelejtettem megadni a számokat az adótanácsadómnak a forgalmi adó bevallásához. Amikor fel akarok állni, a közvetlenül mellettem lévő bokor alatt észreveszek egy bézs színű női kézitáskát, amit a vöröses sivatagi homok porcukorként fed be. Odahúzom magamhoz, és kinyitom. Találok benne egy narancssárga, erősen használt szájrúzst, szempillafestéket, egy törött tükrű púderdobozt, „More” márkájú cigarettát, egy „Mike és a medve” című kis mesekönyvet, egy cetlit, amire egy utcát rajzoltak fel, egy könyvet hallássérültek kiképzéséről, egy kis parfümös üveget, benzinszámlákat, egy lakásigénylő

[7] (ang.) az ördög játszótere

nyomtatványt az arizonai Tucsonba, egy fiatalkorúakat gondozó névjegykártyáját Los Angelesből és egy ügyvédét Phoenixből. A táska alján lapul még egy összegyűrt cetli, amit alig vettem észre. Kisimogatom, és elolvasom az egyenletes kézírást: VALÓDI EGYÉNISÉG VÁLHAT BELŐLED, HA TÖBBÉ NEM FUTAMODSZ MEG ATTÓL, AMI TALÁN ÚGY NÉZ KI, MINT EGY IGAZI VESZÉLY, DE VALÓJÁBAN PONTOSAN AZ, AMIT JOBBAN AKARSZ, MINT BÁRMI MÁST AZ ÉLETEDBEN. Alatta ez áll: A KOZMIKUS HATALOM LINDÁNAK. FÉLELEM: 95. OLDAL. A táska tulajdonosát Lindának hívták? Automatikusan múlt időben gondolok rá. És mi történt vele? Megerőszakolták? Megölték? Mit jelent ez a hallássérülteknek írott könyv? Süket volt, vagy süketnéma? Nem tudott segítségért kiabálni? A börtönből jött? Kábítószerezett? Mindenesetre csúnya történet. Csak úgy egyetlen nő sem dobja el a kézitáskáját. Gyűlölöm a történeteket. Különösen azokat, amelyek nőkről szólnak. Olyanok, mint a piócák, rátapadnak az ember bőrére, és nem lehet szabadulni tőlük. Történeteikkel a véletlent akarják kimagyarázni. Linda, az ő szívettépő, mocskos kis történetével. Kézitáskáját visszahajítom a sivatagba. Elrepül, és úgy tűnik, mindig magasabbra akar emelkedni, mintegy ősidőkbeli, esetlen madár, amíg hirtelen megtörik az ív, és lezuhan, mintha lelőtték volna. A cédulára „Kozmikus hatalom” hülye tanácsával elteszem. Szomjas vagyok. Továbbutazom, és megpróbálok minden nőt elfelejteni. És

Felicitasra emlékezem. Nagyon szőke volt. És Gabira, kicsi lábaival. És Susannéra Lüchow-Dannenbergből. Angelikára, az allergiájával. Brittára, aki éveken át egy másik férfival csalt. És őt meg velem. Peggyre, a Pan-Am légikisasszonyára, aki minden alkalommal vámmentes arcszeszt hozott, amíg egy egész szekrény tele lett velük. És természetesen Fannyra, újra meg újra Fannyra. Ki mondta, hogy az emberi agy legkegyesebb adománya a felejtőképesség? Úgy vesznek körül emlékeim, mint egy sereg szúnyog. Egy sörre vágyom. A naplemente a sivatagban olyan hosszú, amilyen egyébként csak a felhők fölött szokott lenni. Röviddel azelőtt, hogy az ég sötétkék lesz, a horizont smaragdzölddé színeződik. Aztán jön a sötétség. Feketébb a feketénél. Mint egy nagy lyuk. Felhangosítom a rádiót. Gyorsítok a kocsival. A szívem hevesebben ver. Mintha félnék. Hosszú ideje egyetlen autóval sem találkoztam. Végre elkezd villogni a horizont. Mint villanykörték ezrei, mielőtt kiégnek. Felismerem. Las Vegas. Félórával később olyan világos van, hogy megfájdul tőle a szemem. „Micsoda árampocsékolás", mondta Fanny.

Néha meglepően humortalan tudott lenni. A Caesar's Palace Hotelban annak idején ránk kacsintott a portás és olyan szobát adott, amelyben a szív alakú ágy felett tükör volt. Megfordulok, visszamegyek, és egy bárba menekülök. Majdnem üres, eltekintve néhány játékostól, akik a biliárdasztal körül őgyelegnek, és egy kuszált barna hajú leánytól, aki pénzt dobál a zenegépbe. Frank

Sinatra énekel. A lány ráhajtja fejét a zenegépre. Nagyon vékony. Úgy állnak ki lapockacsontjai a vékony nyári ruha alatt, mintha kis szárnyak lennének. Maga elé mosolyog, anélkül, hogy felemelné a fejét. Amikor vége a dalnak, mellettem halad el a pult felé. Még az illatát is érzem, nap- és meleg bór illata van. Fekete szemével futólag néz rám. A bártulajdonos sóhajtva, de szó nélkül ad neki egy kis aprópénzt. Arra várok, hogy ismét elhaladjon mellettem, de ő áttekeredik a pulton, úgy megy vissza a zenegéphez. Lába hosszú, karcsú és napbarnított. Vöröses porral belepett ócska fehérszandált visel. Sivatagi por, gondolom. Megnyom egy gombot, és újra Frank Sinatra énekel. A bártulajdonos elhúzza a száját. Megkérem, hogy vigyen a lánynak egy italt. Amikor a poharat odateszi a zenegépre, kinyújtott karjával rám mutat, de a lány nem fordul felém. Fejét ismét a vibráló zenegépre hajtja, kitárja karját, ráfekszik a plexiüveg burára, és enyhén himbálja csípőjét. Hirtelen akarom őt, jobban mint bármi mást a világon. Őrültség. Rendelek magamnak még egy koktélt. Amikor Frankie-Boy befejezi, és ő, mintha mámorból ébredne, lassan felegyenesedik, gyorsan odamegyek hozzá. Aprópénzt kotrok elő a nadrágzsebemből, és megkérdezem:

– Még egyszer ugyanezt? – Kifejezéstelen arccal néz rám. Bedobom a pénzt a gépbe, és megnyomom a Sinatra-dal gombját. Amikor megfordulok, még éppen elkapom mosolyának utolsó villanását. Felvesz az asztalról egy doboz „More” márkájú

cigarettát, és rágyújt. Látom a dobozt, és azt gondolom, milyen érdekes, ugyanaz a márka, amilyen a kézitáskában volt, de ekkor megrángatja a ruhám ujját. Egyenesen az arcomba néz, fekete szemével átfúrja az enyémet, kétszer mély lélegzetet vesz, aztán különleges monoton éneklő hangon megszólal:

– Elnézést uram, tudna esetleg egy kis pénzt adni egy leánynak, aki mindent eldobott, ami értékes volt számára? – A mondat végén hangja megbicsaklik, és mint egy megkarcolt hanglemez monotonon ismétli: –… ami értékes volt számára?

Riadtan turkálok pénztárcámban, és mert a dollárokat nem tudom megkülönböztetni, véletlenül tízes helyett egy ötvendollárost adok neki. Tévedésemet csak akkor veszem észre, amikor a pénz már a kezében van. ő rámered az ötvenesre, röviden felém biccent, sarkon fordul, és elindul a kijárat felé. Érdekes, gondolom, nincs nála semmi, még egy kézitáska sem. Nincs kézitáskája.

– Linda! – kiáltom hirtelen –, Linda! – Nem fordul meg. Rohanok utána.

Amikor kiérek a bárból, látom, hogy az utca másik oldalán fut, vékony nyári ruhája lobog, mint egy vitorla, kitartja hüvelykujját, és máris megáll egy autó mellette. Egy férfi ül a kormánynál. Természetesen, gondolom. Ő beszáll. Csikorgó kerekekkel lő ki az autó, és mint egy üstökös, eltűnik a sötétségben. Elveszítettem. Mély csalódottságomon magam is csodálkozom. Visszamegyek a

bárba. A bártulajdonos kérdezés nélkül újabb koktélt tesz elém a pultra. Frank Sinatra még mindig énekel.

– Ismerte? – kérdezi a báros.

– Nem, miért? – kérdem vissza.

– Nem a nevét kiáltotta utána?

– Összetévesztettem valakivel.

– Ja úgy – mondja. – Azon töprengtem, hogy ha ismeri, miért kiabál utána? Hisz szegényke nem hall semmit. Beszélni tud, de süket. Teljesen süket. De ezt a limonádét szerette. A rezgéseket, vagy valami ilyesmit. Egy hete minden este semmi más, mint Sinatra. És egy huncut vas sem volt a zsebében. A zenét én fizettem neki. Ezek a lányok olyanok, mint a futóhomok. Az ember nem tudja honnan jönnek, holnap már valahol máshol koldulnak.

Kihúzom zsebemből a cédulát, kisimítom, és elé teszem a pultra. A bártulajdonos elveszi és hangosan olvassa olyan hangsúllyal, mint egy kisiskolás: VALÓDI EGYÉNISÉG VÁLHAT BELŐLED, HA TÖBBÉ NEM FUTAMODSZ MEG ATTÓL, AMI TALÁN ÚGY

NÉZ KI, MINT EGY IGAZI VESZÉLY, DE VALÓJÁBAN PONTOSAN AZ, AMIT JOBBAN AKARSZ, MINT BÁRMI MÁST AZ ÉLETEDBEN. A KOZMIKUS HATALOM

LINDÁNAK. Visszaadja a cetlit, és bizalmatlanul néz rám.

– Van ennek valami köze a lányhoz? – kérdezi. Megvonom a vállamat. – Hippi baromság – mondja. – Ha engem kérdez, ez egy hippi baromság.

Frank Sinatra már megint kezdi elölről. A bártulajdonos kimászik a pult mögül, odamegy a zenegéphez, és kihúzza a dugót a konnektorból. Én iszom tovább, míg a bár be nem zár.

Beülök az autóba és megvárom, míg félig-meddig kijózanodom. Aztán visszaindulok a sivatagba. A visszapillantó tükörben figyelem, hogy Las Vegas fényei, mint a fáradó jánosbogarak, egyre gyengébbek lesznek mögöttem, míg végül teljesen kialszanak. Előttem ismét ott a nagy fekete lyuk, s olyan barátságosan fogad magába, mint régi jó ismerőst

Titkok

Bárcsak ne hajítottam volna el a táskámat a sivatagban. Így mindenki azonnal látja, hogy állok. Egy kézitáskával, ami majdnem harminc dollárba került, egyszerűen megbízhatóbban nézek ki. De olyan jó érzés volt csak úgy, a száguldó autóból kirepíteni. Most viszont nem tudom, hogy hívják azt az idióta fiatalkorúakat gondozó pasast, aki névjegykártyáját nyirkos ujjakkal a kezembe dugta, és akit Los Angelesben fel kellene hívnom. És a phoenixi ügyvéd nevét sem tudom, aki mindenáron segíteni akart, hogy „ismét lábra álljak". A legszívesebben magam lettem volna az a táska. Akkor most kinn feküdnék a sárga hőségben, valamelyik bokor alatt, és nyugalmam lenne. Néha azt hiszi az ember, hogy magától szabadul meg, ha valamit eldob, és egy pillanatig úgy is van, de aztán megfordul, hogy új útra térjen, és ki áll ott, hogy elzárja az utat? Ugyanaz a régi, buta Linda Grymes.

Mennyi mindent dobtam már el életemben. Mennyi fogkrémtubust, fogkefét, cigarettásdobozt, öngyújtót, szájrúzst, tampont, leveleket, bírósági idézést, telefonszámot, ruhákat és rossz harisnyákat. Gyakran elképzelem, amint minden ember mellett növekszik saját szemétdombja, egyre növekszik, és a végén mindannyian saját szemétdombunkban leszünk eltemetve. Jobban szeretek mindent eldobni és magam mögött hagyni, mintha a dolgok a nyakamon lógnak, és állandóan mindarra a mocsokra

emlékeztetnek, amiben nyakig vagyok. A börtönben is csak egy kis polcom volt, amin a sminkem, három régi Vogue és a rádió volt. Nem úgy, mint az összes többi nőnél, fotók a családról és fiúikról, akik éjjel-nappal bámulnak rád és lyukat kérdeznek a hasadba, hogy hogyan tudtad ezt megtenni velük. Mi van abban? Hogy elkapják az embert? Engem majdnem csak egy évvel később kaptak el. Ekkor már csaknem nyolcezer dollárt hordtam össze. Majdnem egy teljes évig senki sem vett észre semmit. És mindezt egy olyan szigorúan ellenőrzött áruházban! Csak azon csodálkozom, hogy előttem még senki nem jött rá, hogy eladjon valamit, és ne üsse be a gépbe. Egyetlen Paloma Picasso szájrúzzsal 24 dollárt lehet nyerni. A vásárlónak rutinosan becsempész az ember valamilyen régi blokkot, úgysem néz utána senki. És hogy honnan jön a visszajáró, az mindegy nekik. De hogy egyetlen kolléganőm sem kapott szimatot, ezen még most is csodálkozom. S egy kicsit büszke is vagyok rá. Ezt csinálja utánam valaki! Egy férfi Las Vegasban, egy bárban adott ötven dollárt. Csak úgy. Még sírnom sem kellett, csak kicsit artikulátlan hangokat adtam ki, mint ahogyan a süketek teszik, ha megkísérelnek beszélni. Egész helyesen nézett ki, külföldi volt. A tekintete elég éhes volt ahhoz, hogy egy éjszakára még egy motelszobát is fizetett volna nekem, de nem volt kedvem süketnéma szerepemet a reggeliig játszani. Az csak pár italra, egy kis zenére, és néha egy szendvicsre jó, különben nagyon megerőltető. Az ötven dollárral tulajdonképpen

a szemben lévő Holiday Innbe akartam menni, de alig léptem ki a bárból, kitört rajtam az üres hotelszobától való félelem, és mielőtt felnéztem volna, kinyújtottam a hüvelykujjamat, és már meg is állt egy járgány. Rá lehet szokni, hogy az ember minden éjszakát másik férfival töltsön. Később, amikor már alszanak, úgy tűnnek nekem, mintha mind ugyanaz lenne. Hogy ma éjjel kihez szálltam be, azt még nem tudom. Jól néz ki, legfeljebb harmincéves, drága karórát hord, és az autója arcszesztől szaglik. Szó nélkül kinyitotta az ajtót, én rövid idő alatt amennyire lehetett szemügyre vettem, és mint mindig, belső vészjelzőmre hagyatkoztam, ami néhány másodperc után zöld lámpát adott. Nemcsak azért, mert szimpatikus mosolya volt, hanem azért is, mert fogaiban mind aranytömések voltak. Ez jó jel. A férfiaknak, akiknek arany van a fogukban, valóban van pénzük, nem csak kérkednek. Semmit sem kérdezett tőlem, csak annyit mondott, hogy Salt Lake Citybe utazik, és Bobnak hívják. Nekem teljesen mindegy, hogy átutazzuk az egész éjszakát vagy egy motelba visz, a fődolog, hogy félig-meddig normális ember társaságában töltöm el az időt, amíg kivilágosodik. Régebben mindig azt reméltem, hogy minden új férfi, akit megismerek, végre beteljesíti mindazt, amire mindig vágytam. Hogy pontosan mi lenne az, meg sem tudom mondani, de talán ismerik azt az érzést, amikor az ember éjjel egyedül utazik, és a rádióban egy dal szól, amit különösen kedvel, és egyszer csak majd széttépi az embert a vágy. A vágy, de mi az

ördög után? Éppen ez az, az ember nem tudja pontosan. Vágy egyszerre minden után, otthon és cigányélet után, család és magány után, szenvedély és nyugodt szerelem után, egy férfi után, aki egy személyben cowboy és költő, eperfagylalt és csípős chili után. Ez az érzés majd szétrobbant. Ostoba módon hosszú ideig azt hittem, hogy csak meg kell találnom az igazit, de rájöttem, hogy minden férfi újabb kompromisszum. Ennek itt olyan szőrös a karja, mintha fű nőne rajta. Olyan hófehér inget visel, hogy világít, mint halvány lámpa a sötétben. Az arcát nem látom rendesen, de nyugodtnak és elszántnak látszik. Nem olyan szaga van, mint egy bolondnak, mert én rögtön megérzem, ha valakinek furcsa ötletekkel van tele a feje. Larrynek, a műtrágyaügynöknek, aki Los Angelesből Las Vegasba hozott, ilyen szaga volt. Azt akarta, hogy saját övével verjem el a meztelen fenekét. Belső vészjelzőm pontosan tudta ezt, de miután négy órája álltam a parázsló hőségben az utcán, már mindenre hajlandó voltam. Utána sírt, mint egy kisgyerek, és el tudom képzelni, hogy valami hasonlót akart, mint én, amikor eldobtam a kézitáskámat. Egyszerűen kiszállni saját bőréből, legalább egy pillanatra. De hogy egy harmincdolláros táskát csak úgy egyszerűen a sivatagba hajítottam, ezen iszonyatosan felhúzta magát. Mindenáron meg akart állni, hogy megkeresse.

– Az ember nem dob el valamit, amiért keményen megdolgozott – mondta fejét csóválva, és úgy nézett rám, mint egy

őrültre. Miközben az övvel a hátsórészét ütöttem, a fürdőszoba tükrében figyeltem, hogy lassan lemegy a nap. Hasonló érzés volt, mint amikor az ember a kozmetikarészlegen a pult mögött a szemfestékeket szortírozza, és közben a nagyon hosszú folyosó végén lévő kijárat négyszögét figyeli, amint az végtelenül lassan elsötétedik, s végre szénfekete lesz, majd felsikít az áruházban a zárást jelző sziréna.

– Kedvelem a független nőket – mondja Bob aranyozott mosolyával, és én úgy megrándulok, mintha a vállamra csapott volna.

– A legtöbbje ki sem merészkedik a házból legalább négy koffer, tonnányi kozmetikum és a telefon nélkül.

– Most már van autótelefon is – mondom.

– Szándékosan nem szereltetem be magamnak – válaszolja –, legalább az autóban szeretnék nyugalmat. Nem értem ezt a szenvedélyt, mindenhol elérhetőnek lenni.

– Én csak azt tartom kellemetlennek, ha az embernek van telefonja, de senki nem hívja fel – jegyzem meg. Nevet. Fura gurgulázó nevetéssel. Előrehajolok, és úgy teszek, mintha a szandálomat kellene bekötni, közben megfordulok, és az arcába nézek. A műszerfal színes lámpácskái apró karácsonyfákként csillognak szemében. Valóban jól néz ki, kicsit hasonlít Clint Eastwoodra, és máris mozog a fantáziám. Úgy látszik, gyógyíthatatlan vagyok: mégiscsak lehetséges, hogy ezen az estén

pont ő, pontosan engem kellett hogy kiszúrjon, mert mi egymásnak vagyunk rendelve, és csak ez az egy lehetőség adódott a milliónyi közül, amely összehozhat bennünket? Időközben megtanultam gyorsan kinevetni magam, ha átvillan agyamon az a megrögzött ötlet, hogy valahol a nagy kozmikus szerelem vár rám. Tapasztalatból tudom, semmi jelentősége nincs annak, hogy Linda Grymes ebben vagy egy másik autóban ül. És most ha nem itt lennék, akkor egy másik férfi autójában ülnék. Néha úgy kívánok egy kis szünetet, egy kis megszakítást, de nem engedhetem meg magamnak, a mai éjszaka kivételével. A férfi ötven dollárjával elmehettem volna a Holiday Innbe.

Akkor hosszan tusoltam volna, aztán az ágyra fekve figyeltem volna, hogy a vízcseppek hogyan száradnak meg a testemen. Aztán békésen és egyedül ágyba bújtam volna, és egy jó adót kerestem volna a rádióban. De tudom, hogy később valamikor a szívem elkezdett volna vadul kalapálni, hogy az az iszonyatos érzésem támadt volna, hogy szétrobbanok, hogy emiatt felkeltem és fel-alá sétáltam volna, mintegy állat a ketrecben, és az éjszaka kellős közepén kiszaladtam volna az utcára, és feltartottam volna a hüvelykujjamat. De akkor ez az ember már messze lenne, valahol Salt Lake City és Las Vegas között, és én talán – ki tudja – elpasszoltam volna a nagy szerencsét. Még jó, hogy nem hallja ezt a gyengeelméjűséget, amit gondolok. Csavargatja a rádiót, és egy pillanatra megijedek, hogy rátalál a hullámhosszra, amelyen Linda

Grymes szentimentális ömlengéseiből a legjavát tálalja. Hallom magamat lágy rádiós hangon: „És ha ezen az estén Las Vegasban nem álltam volna az út szélén, elpasszoltam volna a szerencsémet.” Ha most észak helyett délnek utaznánk, megkérném, hogy a 40-esen a Flagstaff előtti elágazásban álljon meg, és megkísérelném megtalálni a kézitáskámat. Hirtelen olyan kellemetlenül súlytalannak érzem magam nélküle, mintha csak egy vékony szálon lógnék, amit minden idióta egyszerűen elvághat, ha úgy tetszik neki.

– Szívesen csavarognék egy darabig cél nélkül, felelősség nélkül – mondja Bob –, de nehéz a kötelezettségek és kapcsolatok szövevényéből kiszabadulni. Úgy kapálózik benne az ember, mint légy a pókhálóban.

A szavak: CÉL, FELELŐSSÉG, KÖTELEZETTSÉG, KAPCSOLATOK úgy világítanak előttem, mint hatalmas reklámtáblák. Mindenki folyton használja ezeket a szavakat, csak én nem tudom, hogy mit jelentenek. Bob nyilvánvalóan nem tudja, hogy az embernek csak egy pár dollárt kell sikkasztani ahhoz, hogy a „pókhálóból", ahogy ő mondja, magától kiessen. Nem tudja, milyen pocsék dolog ezen a bolygón egyedül körbemászkálni. De erről természetesen nem mesélek neki.

– Nekem is sok bátorságomba került mindent hátrahagyni – válaszolom inkább –, de azt hiszem, egyszer az életben meg kell

ezt is tenni, hogy megtudjuk, milyen érzés, ha az ember már csak magának tehet szemrehányást, ha valami félresikerül.

– Remek – mondja Bob –, egyszerűen remek, amit mond.

Magam is megrendülök saját szavaimtól. Felém fordul, én titokzatosan mosolygok. A férfiak szeretik a titokzatos nőket. Úgy reagálnak rájuk, mint kutya a nyúlra. Titkaidat feltétlenül ki kell vadászniuk, de aztán ha megtudják, az boldogtalanná teszi őket, mert fel kell állniuk, és tovább kell vadászniuk újabb nőkre, akiknek újabb titkaik vannak. És a barátaink nem akarnak lenni, mert a barátoknak nincsenek titkaik egymás előtt. Sok időre volt szükségem, hogy ezt felfogjam. Tehát titokzatosan mosolygok, és Bob azt mondja:

– Boldog vagyok, hogy felvettem. Egy rövidke pillanatig tétováztam, tulajdonképpen szívesebben lettem volna egyedül, de vékony ruhájában olyan sérülékenynek látszott. Nem fél egy csöppet sem?

Én megvonom a vállamat, és kinézek az ablakon. Kinn olyan sötét van, mintha valaki függönyt vont volna a táj elé. A függöny tükröt csinál az ablakból. Látom, ahogy a szemem csillog. Szép szemem van. Ezt már sok férfi mondta. Nem félek, mert Bob velem van. Bob mélyépítőmérnök Salt Lake Cityben. Egyedül él. Többet nem mesél, én meg nem kérdezem tovább. Kellemesebb, ha hallgatunk. A csöndben úgy tehetek, mintha már régen ismerném. Elképzelem, hogy évek óta házasok vagyunk. Ugyanígy

ülnénk egymás mellett, mint most, és azt hinnénk, hogy ismerjük egymást. Közben azt is megtanultam, hogy ezt mindig csak hiszi az ember.

Amikor anyám négy évvel ezelőtt meghalt, apám egy csomó olyan dolgot mesélt róla, amelyekről én sohasem tudtam, s a végén úgy tűnt nekem, hogy valaki másról beszél. Azt állította például, hogy a gerbera volt a kedvenc virága, holott én megesküdtem volna rá, hogy a pünkösdirózsa. Azután mindig gerberát raktam a sírjára, és valahogy arra vártam, hogy anyám valamijeit ad, és tudatja velem, hogy apám tévedett, és igazam volt a pünkösdirózsával. De a jel nem jött. Tehát nem ismertem igazán anyámat.

Bob és én csendben utazunk az éjszakában, és minél messzebbre jutunk, annál jobban szeretnék bekerülni az életébe. Tudom, hogy az ember a legjobban úgy felejti el saját szerencsétlenségét, ha bebújik egy másik életbe, mint egy csigaházba. Csak olyan ritkán találkozik az ember olyannal, akinél ezt valóban szeretné. Talán a mosolyán múlik, vagy a fehér ingén, vagy a szemében megcsillanó fényeken, kitudja? Beleszerettem én már férfiakba sokkal kevesebbért is.

Éhes, és megállunk „Dollie étterme” előtt. Előremegy a zöld neonreklám irányába. Most egyszerűen meg kellene fordulnom, beszaladni a sötétségbe, mielőtt valami ostobaság jutna az eszembe. Ebben a pillanatban tökéletesen tisztában vagyok vele,

hogy ez sokkal okosabb lenne, de annál nagyobb igyekezettel loholok utána.

A zöldre mázolt üzletben teljes gőzzel működik a légkondicionáló. Vékony ruhámban fázom, vacog a fogam, de tudom, hogy megrendítően nézek ki ilyenkor. Már sokan mondták. Tehát egyenesen Bob nagy, enyhén napbarnított arcába nézek, vacogok, és halványan mosolygok. Anélkül, hogy megkérdezne, rendel számomra a mexikói pincérnőnél egy teát. A pincérnő szélesen vigyorog Bobra és „Hamburger de Luxot” ajánl neki. ő rendel kettőt, megint a megkérdezésem nélkül. Ostoba módon boldoggá tesz, hogy gondoskodik rólam, mint egy gyerekről. Izgatottan csúszkálok a kék műanyag ülésen, és arra várok, hogy mondjon valamit.

– Idősebb, mint gondoltam – mondja végül, és közömbösen néz az arcomba, mintha újságot olvasna.

– Maga is – válaszolom, és remélem, hogy elmosolyodik. De egyáltalán nem reagál. Szürke szeme van, amely ridegen hatna, ha nem lenne nagy, puha szája. Mereven néz rám, míg el nem fordítom a tekintetemet. A falon tábla lóg, amelyen nagy kerek betűkkel az áll, hogy a kávéból csak kétszer töltenek ingyen. Aláírás: Dollie. A szalvétatartón lóg egy papír, amin Dollie ugyanezzel a gyermekírással maga sütötte süteményeinek árát tünteti fel. Csodálom őt szorgalmáért és odaadásáért, irigylem rendszeres életéért, fáradságáért és estére bedagadt lábaiért.

Tudom, hogy nekem is lehetne ilyen életem, de néhány hónap után a kozmetikai részlegen valamilyen félelem szorongatta a torkomat, amit senkinek nem tudtam megmagyarázni, és csak úgy lett elviselhető, hogy a kasszából vett pénzzel egy másik életre spórolhattam.

– Hogyan nézett volna ki ez a másik élet? – kérdezte az államügyész.

– Zöld, piros pettyekkel.

Erre úgy nézett rám, mint aki legszívesebben kiporolná a fenekemet. Holott komolyan mondtam. Többet még ma sem tudok a másik életemről.

Dollie jön a konyhából hamburgereinkkel. Bob tányérját mosolyogva nagyon finoman elé helyezi, az enyémet odacsapja az asztalra anélkül, hogy rám nézne. Megértem őt, és nem vagyok rá mérges. Bob azon férfiak közé tartozik, akiket az ember legszívesebben egyedül lát. Óvatosan felhajtja késével a hamburgert, és mindkét oldalára rátesz egy szelet paradicsomot és egy szelet hagymát, aztán szinte gyengéden kis mustárt ken rá, megint összecsukja, két kezébe veszi és megszemléli.

– Amikor kicsi voltam – mondja halkan inkább a hamburgernek, mint nekem –, valakiazt mesélte nekem, hogy mindazokat az állatokat, amelyeket megeszünk, halálunk után viszontlátjuk. Úgy képzeltem el, hogy az embert halála után egy nagy szobába vezetik, amelyben ott állnak mindazok a marhák,

disznók, borjak, amelyeket életében megevett, és szemrehányóan néznek rá.

Nem tudom, tisztában van-e vele, hogy milyen hatással vannak az ilyen történetek az olyan nőkre, mint én. De ezzel megváltotta magának szívembe a belépőjegyet. Nem azért, mert vegetáriánus vagyok, hanem azért, mert egy röpke pillanatra megmutatta lelkét egy teljesen idegennek. S ez nálam arra vezet, hogy újra meg újra látni akarom.

– És mi van a csirkékkel meg a halakkal? – kérdem.

– Azt hiszem, ők nincsenek a szobában. Valószínűleg, mert nem tudnak olyan szemrehányóan nézni. – Bob most gúnyosan mosolyog. Tipikus. Ismét összehúzta a függönyt, vége az előadásnak. A férfiak rendszerint megfizettetnek érte, mint egy „peepshow"-ért, ha röviden megengedik, hogy meglássuk, milyenek valójában. Hamburgerét meg mindig a kezében tartja, anélkül hogy beleharapott volna. Dollie, aki mögöttünk törli le az asztalt, hirtelen éles hangon keresztülkiált a helyiségen:

– Valami nincs rendben a hamburgerrel?

Bob lassan felé fordul, és különlegesen sikamlós hangon kérdezi:

– Óvni akar?

Dollie meghökkenve néz fel műanyag térítőjéről, és ugyanabban a hanghordozásban válaszol:

– Én csak magamtól kell, hogy óvjam, nem a hamburgeremtől. Annál maga dönti el, hogy milyen csípős legyen.

Bob ránevet azzal a szimpatikus gurguló nevetésével, ami miatt beszálltam az autójába. Most Dollie-val flörtöl, mert megbánta, hogy megmutatta nekem a lelkének egy icipici sarkát. Ez mindig így van. Dollie pedig sikert szimatol. Meghimbálja kebleit, és hosszú pillantásokat vet Bobra. Kiközösítettnek érzem magam, ostobának és visszataszítónak. Bosszúból csak egy keveset rágcsálok Dollie hamburgerjából, aztán szétszedem, leöntöm ketchuppal és otthagyom. Dollie elrántja a tányért előlem, mondván:

– Feltételezem, hogy befejezte! – és mézédes, enyhén sajnálkozó mosollyal odanyújtja Bobnak a számlát. Amikor a pénzt visszaadja, könnyedén megsimítja Bob kezét, és én tudom, hogy ha nem lennék itt, a konyhában vagy a WC-ben, az autóban vagy a garázsban gyorsan és hatékonyan szeretkeznének, valószínűleg úgy, ahogyan Dollie a süteményeit süti, rutinosan, jól, szükségtelen érzelmek nélkül, de megelégedéssel mindkét fél számára. Én vagy megvetem a férfiakat, vagy megsajnálom őket, vagy beléjük szeretek.

Némán utazunk tovább és a csend, ami az előbb még összekötött bennünket, most elválaszt egymástól.

– Gyakran gondolsz a szobában lévő állatokra? – kérdezem.

– Mire? – kérdez vissza, mintha nem emlékezne semmire.

– A halott állatokra…

– Ja, úgy – kapcsol –, nem, különben megzavarodnék. – A további száz mérföldön hallgat. Nekem az a buta érzésem támad, hogy valamit rosszul csináltam, de nem tudom, mit. Bob idegessé tesz, és türelmetlenül azt kívánom, mielőbb érkezzünk meg Salt Lake Citybe, hogy tovább bukdácsolhassak saját utamon, ő most már csak feltart. Már nem szeretem a kezét, brutálisnak tűnik, arca egy mindennapos arc valamelyik divatlapból, az inge túl drága, s ő maga nem több, mint egy jampec. Bob ásít.

– Ez az átkozott hamburger elálmosít – mondja. Nem válaszolok. – Ha magának ismegfelel, megállunk egy motelnál és holnap utazunk tovább – folytatja. Hangsúlyozott egykedvűséggel közlöm:

– Nekem nincs egy fillérem sem.

– Meghívom – mondja ő.

De én most már nem akarom. Azon gondolkozom, hogy felajánlom, átveszem a kormányt. De ha belekerülnék egy forgalmi ellenőrzésbe, egy kézlegyintéssel a fiatalkorúakat gondozó pasasnál landolnék Los Angelesben, akinek a neve a névjegykártyán áll, ami a kézitáskámban van, ami innen cirka négyszáz mérföldre délre a sivatagban fekszik. Tehát tartom a számat, és játszom tovább a játékot, amit mindig, ha elmegyek egy férfival egy ágy, egy tusolás és egy reggeli kávé érdekében. Úgy teszek, mintha egy ablak mögött ülnék egy nagy hivatalban,

mellemen névjeggyel – Linda Grymes. Tehát megkérdezem az ablak előtt álló férfit hűvösen, de nem barátságtalanul, hogy hogyan szeretné? Fölülről, alulról, hátulról, oldalról? Meztelenül? Fehérneműben? Ha igen, milyen színűben? Milyen tévéprogramot szeretne aláfestésnek? Vagy inkább zenét akar? Tárgyilagos maradok és betartom a távolságot. Az utolsó kérdést ugyanabban a részvétlen hangnemben teszem fel, mint a többit:

– És miért éppen engem, Linda Grymest keresett ki? – A lehetséges válaszokat monotonon és unottan olvasom fel: – a) mert csinos a teste, b) fiatalabb, mint a felesége, c) mert egyébként nem tudná, hogy mivel csapja agyon az időt, d) a szex még mindig a legjobb kikapcsolódás, e) ma nincs semmi a tévében, f) mert eloltja a villanyt, és közben arra akar gondolni, akivel szívesebben tenné ezt. Bob számára az utolsó választ jelölöm meg.

Megállunk a Sunset Siesta Motelnál. A recepció előtt egy neonkaktusz vibrál zölden és mérgesen maga elé. Bob hozza a kulcsot, és leparkolja az autót a 48-as szoba előtt. Megint előremegy anélkül, hogy rám nézne, mint Dollie éttermében. Igyekszem közömbösnek látszani. Ne gondolja, hogy ő valami különleges. Megáll a szoba előtt, és vár, amíg én is odaérek.

– Itt van – mondja, és egy második kulcsot nyom a kezembe. – Aludjon jól. Nyolc órakor megfelel önnek az indulás? – Zavartan bólintok. Röviden int, és eltűnik a következő ajtóban. Csak percekkel később tűnik fel, hogy mozdulatlanul ülök az ágyon a

szobámban, mint egy baba. Tagjaim hidegek és merevek. Tapasztalatból tudom, hogy ez a kezdete félelmemnek. Hamarosan elkezd majd rázni, kipréseli tüdőmből a levegőt, vadul kalapáltatja szívemet, míg már azt sem tudom, hová legyek. Már nyúl is felém karjaival, mint egy nagy polip. Bedobok egy nyugtatót, amit egy héttel ezelőtt egy pasas ajándékozott nekem, s amit vész esetére a melltartómban hordok magammal. Türelmetlenül várom hatását, azt az érzést, hogy vérem lassan és békésen folydogál, mint egy széles, nyugodt folyam. Ehelyett belsőmet látom magam előtt, izgatott, habzó véremet, vastag, megkékült ereimet, a vörös, rostos húst, a szürke csontokat. Felugróm, bekapcsolom a tévét, de az összes embert, akik a képernyőn ugrálnak, hirtelen bőr nélkül látom, mint a nyúzott nyulakat. Egy törölközőt hozok a fürdőszobából, leterítem vele a tévét és felerősítem a hangot, hogy legalább beszéljen valaki hozzám. De a beszédfoszlányokhoz és a reklámszövegekhez elképzelem a szájakat. Nagy, zabáló pofák, hatalmas fogakkal és sóvárgó, szemérmetlen nyelvekkel. Feladom a küzdelmet.

Amikor kopogok nála, elmúlik legalább két perc, mire kinyitja. Alsónadrágban van, és kisebbnek hat, mint ahogy az emlékezetemben élt. Szó nélkül egy fotelhoz vezet, az ölébe húz, és magához szorít. Fejemet a mellére hajtom, és sírok és sírok és tudom, hogy ha abbahagyom a sírást, meg kell neki magyaráznom, hogy miért sírok. Talán mondjam meg neki, hogy félek a sötétben

egyedül? Milyen nevetséges. És ostoba. Tehát sírok, amíg egyetlen könnycsepp sem marad bennem és úgy érzem magam, mint egy kinyomott fogkrémes tubus, és csak aztán nyitom ki a számat, és szavak meg mondatok potyognak ki belőle anélkül, hogy tehetnék róla. Hallom magamat, amint egy szörnyű kórházról mesélek, egy betegségről, amiben szenvedek, s ami halálos, nem, nem rák, és nem is AIDS, az én betegségem nem ragályos, de ugyanolyan kegyetlen. A részletekkel nem akarom traktálni, tegnap megszöktem a kórházból, mesélem könnyekbe fúlt hangon. Nem bírom ki, hogy csak úgy egyszerűen ott feküdjek és várjak a halálra.

– Addig, amíg mozogni tudok, úton akarok lenni – mondja a szám –, de néha elfog a félelem, a rettenetes félelem.

Bob tart és ringat, mint egy bébit.

– Nem akarok meghalni – mondom halkan. Szünet áll be köztünk, és amikor felemelem a fejemet, hogy az arcába nézzek, könnyek csillognak a szemében. Ez annyira meghat, hogy újra elkezdek sírni.

– Pszt, pszt – mondja, és megsimogatja a hajamat.

– Olyan sok minden van, ami nekem soha nem lehet meg – zokogok –, soha nem fogom megtudni, milyen az, ha terhes az ember, és egy réten egy fa alatt fekszik, és a bébijét várja, vagy hogy milyen érzés az, amikor az ember a férje mellett ébred fel és együtt reggeliznek, és a nap besüt a szobába. – Mindaz, amit most

mondok, a valódi kétségbeesés szakadékába taszít elfuserált életem miatt. Zokogásom olyan, mint egy csuklás, amit nem tudok megfékezni. Úgy lógok Bobon, mint egy kis majom, levegő után kapkodok és sírok egyenletes ritmusban. ő finoman masszírozza hátamat, amíg végül hosszú idő után elhalkul a zokogás, majd teljesen elnémul. Becipel a fürdőszobába, levetkőztet, és beültet a tusolóba. A sírástól nagynak és bolyhosnak érzem a fejemet. Aztán körülvesz a forró vízpára, mint egy tejszerű felhő, és már nem gondolok többé semmire. Bob leül mellém, és a karjába vesz. Érzem, amint a meleg vízben izmaim elernyednek, bágyadt és fáradt leszek. Hozzábújok. Vízcseppek gyöngyöznek szempilláján és haján. Úgy néz ki, mint egy filmsztár. Szeretem őt. Rám mosolyog. Feloldódom, cseppfolyóssá válok, egyszerre olyan elégedett vagyok, olyan boldog. Szeretnék örökre itt ülve maradni.

Valószínűleg elbóbiskoltam, mert amikor felébredek, mellette fekszem az ágyban, és ő óvatosan simogat.

– Nem fáj? – kérdezi.

Gondolkoznom kell, hogy megértsem a kérdést.

– Nem, nem – mondom gyorsan –, ellenkezőleg.

Nagyon figyelmes, s ez meghat, igazában azonban nem valami izgató, csak egyszerűen kedves. Megpróbálom felbátorítani, hogy ne kezeljen úgy, mintha cukorból lennék, de ő olyan óvatos velem, mintha egy fiatal őz lenne az ágyában. Ócskának érzem

magam. A legszívesebben felállnék, és azt kiabálnám: hallgass ide, én egy mocsok alak vagyok, egy csomó hazugságot meséltem neked, semmi sem igaz, de nem tehetek róla. Te sohasem félsz, ha egyedül fekszel az ágyban és hallod, amint lepereg az élet, mint egy nagy homokórában a homokszemek? Te kényszerítesz rá, hogy kitaláljak valami történetet, mert neked nem elég, hogy egy lány fél a sötétben. Nem, neked halálos betegségről kell hallanod ahhoz, hogy ellágyulj és a karodba vegyél.

Vad csókokkal árasztom el, harapdálom és ingerlem, míg végre feladja óvatosságát, és az az érzésem, mint Dollie éttermében, hogy felmegy a függöny és egy pillanatra látom a lelkét. Szeretnék egész életemben vele maradni. Kimerülve, izzadságunkban fürödve fekszünk egymás mellett, mint két szárazra vetett hal. Fogom a kezét, és szidom magam, amiért ezt az idióta történetet meséltem el neki. Csak addig akarok várni, amíg elalszik, aztán kiosonok a szobából. A teherautó-sofőrök már úton vannak, és mindig hálásak egy kis társaságért.

Amikor újra kinyitom a szememet, már nappali világosság van. Bob egy csésze kávéval áll az ágy mellett. Leül az ágy szélére, és nézi, hogyan ébredek fel. Apró kortyonként, lehajtott fejjel szürcsölöm a fekete, keserű italt.

– Telefonáltam – mondja gyengéden. – Van egy jó barátom Salt Lake Cityben, aki orvos. Ő majd törődik veled. Megígérem, hogy nem kell kórházba menned

Úgy tör rám a szégyenérzet, mint a hidegrázás. Ugyanakkor élvezem ezt a pillanatot, amelyben egy nő és egy férfi egy motelszobában, ahová melegen besüt a nap, kávét isznak. Mindjárt összepakolnak, beszállnak az autóba, és hazautaznak csodálatos gyerekeikhez, egy csodálatos házba, egy csodálatos városba.

Bob odahozza a ruhámat, és gyengéden megcsókolja a homlokomat. Nem nézek rá, egyetlen szót sem szólok.

– Öltözz fel – mondja barátságosan. Nem mozdulok. Tudom, hogy nappali világításnál hogy néz ki a testem. Szívós, izmos, egészséges és napbarnított.

– Na gyere – mondja mosolyogva, és felhajtja a takarót. Én mereven fekszem ott, mint egy bot, és a falnak fordítom a fejem. Végtelenül sokáig tart, mire megszólal: – Te soha nem voltál kórházban.

Természetesen most kitalálhatnék egy újabb történetet, de hirtelen undorodom magamtól. Le tudnám hányni magamat. Látom a szemem sarkából, amint feszült arccal áll ott. Úgy néz ki, mint egy tigris ugrás előtt. Én a paplan alá bújok, a fejemre húzom, nem mozdulok többé, úgy teszek, mintha meghaltam volna.

– Gusztustalan – mondja nyugodtan, és aztán még megismétli –, egyszerűen gusztustalan

Szavai nyilakként találnak. A takaróba harapok, hogy ne nyögjek a fájdalomtól. Hallom, amint behúzza útitáskájának

cipzárját, aztán még egyszer bemegy a fürdőszobába, és becsukja az ajtót. Hallom, hogy pisil, és ez a végső tőrdöfés. Ez a zaj megtestesíti mindazt, ami lehetett volna. Én kávéscsészével a kezemben fekhetnék az ágyon, a tévében menne valami ostoba show, és viccelődnénk felette.

– Kincsem, ne felejtsd el bepakolni a fogkrémet – mondtam volna neki, és ő megcsíptevolna a lábujjamat, aztán bement volna a fürdőszobába pisilni, és én vigyorogva hallgattam volna.

– Hé – kiabáltam volna–, emlékszel még az első motelszobánkra? A Sunset SiestaMotelban?

– Természetesen – kiabált volna vissza a fürdőből –, egy zöld neonkaktusz állt előtte, a48-as szoba volt a mienk, és te a rózsaszín virágos fehér ruhádban csodásan néztél ki.

Bob kijön a fürdőszobából, veszi a táskáját. A takaró és a lepedő közötti hasadékon látom a nadrágszárát. Egy pillanatig tanácstalanul áll még, táskáját térde előtt himbálja.

– Köszönöm szépen – mondja végül. Hangja élesen és keserűen cseng. – Rádöbbentettél valamire, amit ugyan tudtam, de igazából nem akartam hinni: mind egyformák vagytok!

Hallom, amint beindítja a motort, és kigurul a parkolóból. Belesírok a párnába, amíg azt is megunom, aztán kihúzom magamat, és megtörlöm a szemem.

Ruhám a rózsaszín virágokkal úgy hever a földön, mint egy kígyó halott, lenyúzott bőre. Felnevetek. Aztán újra csend van. Csak szívem zakatol konokul és ostobán.

Reality"[8]

Három hónappal és két nappal azután, hogy Fanny elhagyta, Klaus Texason utazott keresztül és kenyérre vágyott. Kemény héjú, barna kenyérre, igazi kenyérre, amit sehol sem talált. Újra meg újra megállt a túlméretezett szupermarketek előtt, csábították a hatalmas neonfeliratok, amelyek pékségeket hirdettek, sőt ezúttal egy „Delikatesz pékséget", ahol állítólag „valódi francia kenyér" kapható. Csak ropogós legyen a héja, gondolta Klaus, és úgy állt előtte csillogó szemmel, mint egy gyerek a karácsonyfa előtt. Már egy baguette-tel is megelégedett volna, de amikor megnyomta ujjával, puha volt, mint egy spongya. Csalódottan állt még ott egy darabig mozdulatlanul, és egy ropogós kenyér utáni sóvárgása olyan óriási hullámban csapott keresztül rajta, hogy alig kapott levegőt alatta. Ismerte ezt az érzést, de utána kellett gondolnia, hogy honnan. Természetesen, valami olyasmi volt, minta nő utáni vágy. Fejcsóválva ment tovább, és keresgélt az ezerféle kétszersült között valami olyat, amelyik leginkább a normális otthonira emlékezteti. Elvett a polcról egy műanyagba hegesztett rikító rózsaszín felvágottat. Ebben az országban tisztességes kolbász sem létezik. Hogyan tudta egy egész kontinens a kenyérsütés és a kolbászkészítés művészetét olyan könnyelműen elfelejteni? Belebámult az óriási mélyhűtőkbe, amelyek úgy

[8] (ang.) valóság

néztek ki, mint kivilágított koporsók, és egyszerre olyan dühös lett erre az egész Amerikára, hogy toporzékolt, mint egy kisgyerek. Nem akart hamburgert, sem hot dogot, sem vastagon panírozott csirkecombot a Kentucky Fried Chickentől, sem elfuserált tacót a Taco Belltől, sem vastag, löttyedt pizzát a Pizza Huttól, sem szendvicset, benne kilószámra rózsaszínű felvágottal és majonézzel, amit senki emberfia nem tudott anélkül megenni, hogy tetőtől talpig ne egye le magát. Csak egy darab tisztességes kenyeret akart. Kenyeret héjjal. Héjas kenyeret. Egészen normális kenyeret. Dühében elment az étvágya is. Fázott a légkondicionáló jeges huzatában. A végtelen labirintusokon keresztül visszavitte a kétszersültet és a lengyel felvágottat oda, ahonnan elhozta, és végül is dideregve hagyta el a szupermarketet egy fél liter tejjel.

A parkoló felett vibrált a levegő a hőségtől. Klaus beült forróságtól izzó autójába, és úgy érezte magát, mint egy mélyhűtött rántott hús a mikrobán. Néhány másodperc után kiverte homlokát a veríték. Ennek ellenére nem mozdult, nem kapcsolta be a légkondicionálót, de az ablakot sem húzta le. Úgy ült ott, mintha megbénult volna, és apró kortyokban iszogatta tejét. Körülötte anyák ki-be pakolták gyerekeiket, és hangtalanul mozogtak autóikkal a parkolóban, mint nagy, lusta halraj tagjai. Klaus hirtelen olyan magányosnak érezte magát, olyan szörnyen magányosnak, hogy a legszívesebben megszólította volna valamelyik nőt, és megkérte volna, hogy vigye haza magával. A

konyhaasztalnál akart ülni, és nézni, amint bepakol a hűtőszekrénybe, eteti a gyerekeket, telefonál a barátnőjének. Többet nem akart tőle, nem, valóban nem, azonkívül, hogy részt vehessen normális életében. (Melyik nő hinné ezt el neki?) Egy keskeny arcú, elegáns mozgású, fiatal fekete nő jött vissza telepakolt bevásárlókocsival és három gyerekével öreg csatahajójához, ami éppen az ő vadonatúj bérautója mellett állt. A gyerekek tarka ruhácskákat viseltek, és úgy néztek ki, mint a pillangók. Klaus azt kívánta, bárcsak hozzáülnének be, kész tények elé állítva ót. (Beszélt-e erről Fannyval valaha is? Nem tudott rá visszaemlékezni. Fanny gyerekkel? Elképzelhetetlen.) A pillangógyerekek bekapálóztak az autóba, anyjuk becsapta a kocsiajtót, miközben átnézett Klausra. Legfeljebb huszonvalahány éves lehetett. Klaus rámosolygott, ő azonban nem reagált, üres tekintettel meredt rá, majd beszállt az autóba, és elhajtott. Klaus sértve érezte magát, míg végre eszébe jutott, hogy a nő a sötétre színezett ablaküvegen keresztül nem is láthatta. Láthatatlan volt. Senki nem látta, senki nem hallotta, senki nem törődött vele, senki sem volt érte vagy ellene. Senki nem jött hozzá mosolyogva, hogy feltépve a kocsiajtót kezet szorítson vele, és azt mondja neki:
– Köszönet önnek! Ön nélkül hiányozna valami ebből a szegény világból.

Teljesen jelentéktelen volt.

Klaus utazott tovább a nagy semmibe. Eltekintve az enyhe sárgás színtől a horizonton, a föld végét az ég kezdetétől nem lehetett megkülönböztetni. Egyszerre a távolban a sápadt zöld lapály közepén sötét sziklatömböket pillantott meg. Prehisztorikus sírkövekre emlékeztették, de amikor közelebb ért, a kövek megelevenedtek. Fekete marhák ezrei vártak szorosan összezsúfolva egy vasútvonal mellett, hogy elszállítsák őket a vágóhidakra. Egyetlen embert sem lehetett látni. A marhák lassított felvételként fordították fejüket Klaus után, amikor elhaladt mellettük, és az volt az érzése, hogy már régen nem látott ehhez fogható szomorú képet. A texasi Jerichóban, egy kis bárban, tagbaszakadt, nagykalapos emberek között, némán megivott három whiskyt jég nélkül. Hogy miért hagyta el Fanny, nem tudta magának megmagyarázni. Hogy miért maradt vele öt évig, azt sem.

Amikor lement a nap az oklahomai Shawnee-ben, megszállt egy hotelban. A helység egyetlen kereszteződésből állt. Lefeküdt az ágyra, és a képernyőre meredt. A havas képen árnyékszerű emberek suhantak át, gesztikuláltak, bólogattak, autókat lehetett felismerni, utcákat, felhőkarcolókat, állatokat, katonákat, telefonokat, fejfájás elleni tablettákat. A dolgok úgy hatottak, mintha csak saját maguk árnyékai lettek volna. Mint egy gyengén filmezett emléke Fannynak. Klaus felállított fejében egy listát azokról a dolgokról, amit Fanny Finckről tudott. Nem szerette a

hanglemezeket, de annál jobban a bécsi szeletet, a legszívesebben mindennap azt evett volna; gyűjtötte a kozmetikummintákat, amelyek még most is megtöltik minden polcát a fürdőszobában; szívesen evett az ágyban, és legtöbbször összekent mindent; szeretett aludni; nagyképű és bizonytalan volt egyszerre; éles volt a nyelve, és szerette eltúlozni a dolgokat; a drága ruhák semmitmondóan, az ócska rongyok viszont gyakran meglepően elegánsán álltak rajta; nem borotválta a lábát és a hónalját, hogy henyeségből vagy elvből, azt nem tudta. Lusta volt, és nem szeretett eljárni otthonról. Kék volt a kedvenc színe, de ebben nem volt egészen biztos. Biztonsággal tulajdonképpen keveset tudott Fanny Finckről. Lehet, hogy nem is evett annyi bécsi szeletet. Sót, talán azt állítaná, hogy soha nem is szerette. És hirtelen kiderülhetne, hogy borotválta a hónaljat és gyereket akart Klaus az ablak elé állt, bámulta a benzinkutat és a kávézót. A távolban látta az autók lámpáit a 40-es főútvonalon. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire egyedül lett volna. Vette az utazótáskáját, és beült újra az autóba. Mire a hajnali derengésben az ég ezüstössé vált, már átkelt egész Arkansason. A síkságot dombok és erdők váltották fel. A táj majdnem úgy nézett ki, mint otthon. Zöld és csendes, mint egy vasárnap reggel Németországban. Régebben szerette ezeket a nyugodt, eseménytelen hétvégéket, amelyeket Fanny rossz idő esetén

teljesen átaludt, de amióta a lány elhagyta, rettegett a csendtől a hirtelen túl nagy lakásban.

A Mississippi állambeli Vicksburgban egy kínai vendéglőben megreggelizett. Az előző heti állandó szalonnás tükörtojás után lelkesen rendelt egy Eggdrop-levest és egy roston sült kacsapecsenyét. ő volt az egyetlen vendég. Két kisgyerek az asztalok alatt bújócskát játszott. Apjuk kijött a konyhából, és rájuk szólt. Kihozta Klaus levesét. A gyerekek utána ügettek, és megcsodálták Klaust. Úgy néztek ki, mint a porcelánbabák. Amikor Klaus kinyújtotta a kezét, hogy a kisebbik kékesfekete haját megsimogassa, az elhúzódott tőle, és visítva berohant a konyhába. Klaus hallotta, hogy egy nő kínaiul vigasztalja. A másik gyerek megfogta apja kezét, és bizalmatlan tekintettel fürkészte az idegent. Klaus egyszerre kirekesztettnek, nemkívánatosnak erezte magát. A kacsa felét otthagyta, és kérte a számlát. A gyerek, aki sírva elmenekült tőle, hozta a számlát a neki szóló „Fortuna üzenetével" együtt. Kíváncsian nézte, ahogy Klaus felbontotta a „Fortuna üzenetét". Klaus hangosan felolvasta neki: „Aki otthon marad, gyakran többet él meg, mint aki nagy utazásokat tesz." Klaus felhúzta az orrát. A gyerek nevetett. Klaus ismét kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a gyerek haját, de az ismét bömbölésben tört ki, és beszaladt a konyhába. Klaus annyira sértve érezte magát, hogy remegett.

Már majdnem olyan érzékeny vagyok, mint Fanny, gondolta zavartan. Pont ez a tejetlen tyúk, aki sose tudta, hogy mit akar, pont ő tesz engem tönkre. Amikor elhagyta a kínai vendéglőt, búcsúztatására kivonult az egész család. A szülők egymás mellett álltak gyerekeik mögött, és kezüket azok vállára tették, mintegy beállított fényképen. Klaus vett egy üveg Jack Danielst, és lesétált a Mississippihez. Komor, forró-párás ég alatt iszaposan és lomhán folydogált a Mississippi. Klaus leült egy rozsdás vashíd betonpillérjére, és maga mellé állította a whiskyt. Öngyilkos időjárás gondolta, mielőtt elbóbiskolt. Amikor felébredt, egy fiatal néger ült mellette, és barátságosán emelte rá a majdnem üres Jack Daniels üveget. Aztán egyetlen hosszú korttyal kiitta a maradékot, és annyit mondott:

– Köszönöm, jó ember! – Majd felállt minden imbolygás nélkül, és eltűnt a folyóparti bokrok között.

*

Klaus mintegy transzban kelt át Mississippi, Alabama és Georgia államokon. Marhasültet és sült krumplit evett kis helységek éttermeiben, amelyek mint a hátukra esett bogarak dermedten hevertek a déli hőségben. Végtelen gyapotföldek, az ültetvényesek pompás korabeli házai, a szegények lakókocsiparkjai, gyorséttermek és bevásárlóközpontok mellett haladt el, erdőkön utazott keresztül, és mocsaras folyókon kelt át. A rádióban az épp akkor elhunyt Roy Orbison énekelte újra meg

újra, hogy „Baby, you got it. Everything you want, you got it. Everything you need, you got it"[9], és Klaus minden alkalommal majdnem rosszul lett a vágytól Fanny után. Most sürgősen a tengerhez akart érni, az Atlanti-óceánhoz, ami úgy tűnt neki, mint az otthon. Végül is ugyanebben a vízben már gyakran fürdött, a másik oldalán Franciaországban, s ezért régi ismerősnek számított. Az egyetlen, egész Amerikában.

Két és fél nap után, az esti szürkületben elérte Neptune Beachet Floridában. Kiugrott az autóból, futás közben letépte magáról a cipőjét, és úgy rohant a víznek, mint aki közvetlen szomjhalál előtt áll. Hűvösen és békésen nyalogatta lábujjait az Atlanti-óceán. Klaus képzeletében látta a horizonton Franciaországot. A rózsaszínű égbolt bíborra festette a tengert. Enyhe szél támadt, felborzolta a vizet. Klaus szíve feldagadt, mint a kelt tészta, és önfeledten befutott a tengerbe. Egy kagyló megvágta a lábát, szitkozódva sántikált vissza az autóhoz. Szörfözők, fekete szörfruhában, hónuk alatt szörfdeszkákkal jöttek vele szembe. Fiatalok és öntudatosak voltak. Sok évvel ezelőtti saját magára emlékeztették.

A „Sea Horse Motel” a strand mellett feküdt. Elhagyatottnak és meglehetősen lezüllöttnek látszott. De amikor Klaus tétován csöngetett a recepción, azonnal felbukkant a hátsó szobából egy

---

[9] (ang.) Bébi, a tiéd. Minden, amit akarsz, a tied. Minden, amire szükséged van, a tiéd

harminc év körüli, rövid nadrágos, tarka inges férfi, mintha csak rá várt volna. A kezében alumíniumtányért tartott valamilyen saláta maradékával, mögötte ment a tévé. Erős akcentussal beszélt, homloka fölött kopaszodott, nagy orra volt, és ok nélkül vidámnak hatott. Klaus kitöltötte a bejelentkezési lapot, és kirakta hitelkártyáját az asztalra.

– Honnan Európából? – kérdezte emberünk. Aztán Klaus válaszára énekelt pár taktust.– Wagner – közölte. – A legnagyobb.

– Hát igen – mondta Klaus.

– Engem Frednek hívnak – folytatta a másik.– Tulajdonképpen Alfredo. És önt Klausnak hívják. – S körmével megkopogtatta a hitelkártyát. – Mint Santa Claus[10]. – Rávigyorgott Klausra. Egy pillanatig mindketten hallgattak.

– És ön honnan származik? – kérdezte Klaus végül.

– Nicaraguából.

– Aha.

– Nem úgy, ahogy ön gondolja. – Klaus tulajdonképpen semmire sem gondolt. – Acsaládom Somoza elől menekült az USA-ba. De az már régen volt – mesélte Fred. Előjött a pult mögül, hogy megmutassa Klausnak a szobáját. Húzta az egyik lábát. Amint Klaus sebesült lábával mellette bicegett, bennfentesként kérdezte meg Fred:

– Csípőficam?

---

[10] (ang.) Mikulás (Szent Miklós)

– Csak megvágtam magam egy kagylóval. – Fred csalódottnak látszott. Várt egy kicsit, mielőtt kinyitotta az ajtót, hogy – mint Klaus vélte – alkalmat adjon neki, hogy az ő sántaságának oka után kérdezzen. Amikor Klaus nem szólalt meg, kivágott három magas hangot, mint egy harsona, és belökte az ajtót. A szoba kicsi volt és kicsit kopott, de az úszómedence mellett feküdt, és rögtön mögötte ott volt a tenger. Fred felgyújtott minden lámpát, és bekapcsolta a tévét, aztán kitárta karjait, mintha legalábbis az elnöki lakosztályt mutatná be.

Vigyorogva megveregette a széles ágyat, aminek a közepe besüppedt. A fürdőszobában még a tusolót is kinyitotta, megmutatván Klausnak, hogy kifogástalanul üzemel. Klaus csak arra vágyott, hogy menjen már.

– Jeget nálam lehet vásárolni – világosította fel Fred –, egy csomag ötven centbe kerül. A hűtőládát nem töltjük többé fel, mert az emberek kilószámra ingyen hordják el a jeget. – Keresztbe tette a karját, és úgy látszott, mintha valamire várna. Klaus borravalót akart neki adni, de Fred mosolyogva elutasította.

– Ha akarja, hozok magának egy kis jeget is.

– Nem, nem – tiltakozott Klaus –, nem fontos.

– De, de – válaszolta Fred –, ön, a rossz lábával, jobb ha nem szaladgál olyan sokat. – És már ki is bicegett az ajtón, mielőtt Klaus elmagyarázhatta volna, hogy egyáltalán nincs szüksége

jégre. Néhány perc múlva megérkezett egy hatalmas nejlonzsáknyi jégkockával, és belerakta a mosdókagylóba.

– Úgy – mondta Fred –, ez meglenne. – És ismét úgy állt ott, mintha várna valamire. Klaus kivett az utazótáskájából egy dobozos sört, elosztotta két műanyag pohárba, amelyek a tévén álltak, beledobott néhány jégkockát, és az egyik poharat odanyújtotta Frednek.

– Sör jéggel – állapította meg Fred kedélyesen –, ilyet még nem láttam.

– Német specialitás – válaszolta Klaus.

– Ja úgy – hagyta helyben Fred. Hallgattak egy darabig, aztán Fred szólalt meg: – Amikor kicsi voltam, Nicaraguában a nagymamám néha készített nekem vörösbort tojással és cukorral. Azt mondta, jo a vérnek.

– Ez érdekes – kapta el a szót Klaus. – Ezt én is ismerem. Felverik a tojásokat és összekavarják a vörösborral meg a cukorral.

– Igen, pont úgy van – helyeselt Fred –, és egyszerre kellemes és undorító az íze.

– Úgy van – mondta Klaus. Kicsit gusztustalan, de jó édes. – Megint hallgattak. Fred kiitta sörét, és némán elbúcsúzott egy hosszú, jelentőségteljes mosollyal. Klaus leült az ágyra, és hallgatta a tenger zúgását. Az ég elfeketedett. Klaus mozdulatlanul ült. A tenger egyre hangosabban morajlott, míg már a füle is zúgott belé. Becsukta az ablakot, és felhangosította a tévét. Egy darabig

lekötötte egy nagy mellű ápolónőkről szóló sorozat. Készségesen zuhant bele világukba, és nem bánta volna, ha sohasem lesz vége. Aztán mint egy hipnotizált még két órát baseballt nézett, a szabályok ismerete nélkül, és amikor annak is vége volt, átkapcsolt egy csatornára, amelyen egy monoton női hang olcsó ékszereket és nippeket kínált megvételre. Egy idő után szoros kapcsolatban érezte magát Amerika minden magányos emberével, akik vele tipródtak azon, hogy megrendeljék-e „ezt az EGYEDÜLÁLLÓ üvegszarvast, CSODÁLATOS muránói üvegből, SZENZÁCIÓS 19 dollár 95-ért."

Reggel négy órakor kilépett kis balkonjára. A tenger most nyugodt volt, és alig hallhatóan paskolta a partot.

– Édes istenem – mondta Klaus halkan –, mit csináltam rosszul? Miért büntetsz? Én elégedett voltam az életemmel, úgy, ahogy volt.

Az egész motelban csak egyetlen szoba volt még az övén kívül kivilágítva. Az illető, aki mint homályos árnyék föl és alá mozgott a függöny mögött, erőteljesen sántított. Egy pillanatra elkapta Klaust a kísértés, hogy átmenjen Fredhez. Ehelyett visszalépett a szobájába, és bezárta az ajtót. Holnap, gondolta Klaus, holnap a strandon felcsípek egy nőt.

Reggel hatkor zakatoló motorzajra ébredt. Fred egyfajta porszívószerűséggel, amit a hátán hordott, bicegett az úszómedence körül, és a belehullott faleveleket szívta ki. Szegény

szerencsétlen, milyen egy nyomorult kis élete van, gondolta Klaus, és a függöny mögé lépett, mert nem akarta, hogy Fred meglássa. Felöltözött, elment egy vegyeskereskedésbe reggelizni, és nyolc órakor már egy törölközőn feküdt a strandon. Egyedül. Csak pár magányos kocogó húzott el mellette, akik röviden odaintettek neki. Klaus csalódott volt saját testétől. Emlékezetében sokkal vonzóbb volt. Pár percre behúzta a hasát, de aztán hagyta, hogy olyan legyen, amilyen. Úgysem látja senki Freden kívül, aki most a gyepet nyírta az úszómedence körül. Egyszer megfordult és a tenger felé nézett, aztán felemelte kezét, mintha felismerte volna Klaust. Mielőtt Fred esetleg odaszaladt volna hozzá, Klaus a hasára fordult, és leengedte fejét a meleg homokba. Fölülről látta magát törölközőjén feküdni, mint egy gyermekrajzot, pálcaemberke egy téglalapon, egy egyébként üres papírlapon.

Kicsivel később, hirtelen, mint valami megbeszélt jelre, valóságos emberáradat öntötte el az egész strandot. Egyetlen kézmozdulatra olyan zaj lett körülötte, mint egy valódi fürdőhelyen. Szitkozódó családapák nyugágyakat állítottak fel, az anyák azonnal elkezdték a kenyereket és a grillezett csirkecombokat előszedni a hűtőtáskákból, és gyerekeik után kiabáltak. Csecsemők visítottak, a tinédzserek rádióikat ordíttatták, barátnők a fürdőlepedőkön szorosan egymás mellett fekve a fiúkon kuncogtak, akik hangsúlyozottan férfiasnak adták

ki magukat, és ringó léptekkel futottak a vízhez. Klaus megfigyelt egy ritkás hajú szőke férfit, aki edzett, sötétbarnára sült testét kellette, és olyan nőket szólított meg, akik láthatóan partner nélkül voltak. Mint egy ragadozó madár, köröket húzott körülöttük, mielőtt elszántan odamasírozott hozzájuk és megszólította őket. A legtöbbje kíméletlenül elküldte, mások kényszeredetten megengedték, hogy ráüljön törülközőjükre néhány mondat és egy cigaretta erejéig, aztán elkergették, mint egy kolduló kutyát. Senki nem tűrte meg egy cigaretta hosszánál tovább. Röviddel mielőtt mennie kellett, minden alkalommal úgy rakta keresztbe a lábait, hogy fürdőnadrágjába a combkivágásnál mély bepillantást engedélyezett. De ez sem segített neki. Amikor ismételten elhaladt Klaus mellett újabb áldozatra lesve, eléggé megkeseredettnek látszott. Sokkal öregebb volt, mint ahogy Klaus feltételezte, negyvenes évei közepén vagy vége felé járhatott, a bőre olyan ráncos volt, mint az összegyűrt ezüstpapír. Műmosoly villogott arcán, mintha gyakorolná. És valóban ezt a mosolyt kapcsolta be, amikor megcélzott egy fiatalasszonyt, aki éppen megérkezett a strandra és kezdett levetkőzni. Klaus csak kétszer hagyta el törölközőjét, hogy a vízbe menjen. A víz túl meleg volt és ezért nem frissítő, azonkívül szappanos érzést keltett. Még a tenger sem ugyanaz, mint azelőtt volt, gondolta Klaus csalódottan. Délután elaludt, és Fannyról álmodott. A lány fölé hajolt, csiklandozta a hajával, megcsókolta őt, és azt mondta: „De hisz én

tudtam.” Nehezen engedte át magát neki. Sejtette, hogy valami csel van a dologban, csak azt nem, hogy mi. A lány simogatta, és egyre szorosabban simult hozzá. S minél több örömet talált ebben Klaus, ő annál gyakrabban ismételgette mosolyogva, hogy „de hisz én tudtam", és keskeny macskaszemekkel nézett rá, míg végül Klaus viccesen, és közben meglehetősen felizgulva megkérdezte: „Mi az, amit tudtál?” Ekkora lány felállt és hetykén odavágta: „Na vajon mit?” Vette a táskáját, és eltűnt. Klaus még álmában mérgelődött azon, hogy róla álmodott.

Amikor felébredt, egész teste rákvörös volt. Egy nő, karján kisgyerekkel hajolt fölé, és azt mondta:

– Ne haragudjon, hogy felköltöttem, de azonnal árnyékba kell mennie.

A nőnek és a gyereknek is olyan kék szeme volt, mint az eszkimókutyáknak. A nő ingén nagy betűkkel az állt: REALITY. Még egyszer rámosolygott, és ringó léptekkel, csípőjén a gyerekkel ellibegett. Állj, kiáltotta volna Klaus legszívesebben, maradjon itt! Egész nap magára vártam! Amikor felült, elfeketedett előtte a világ. Még éppen kibírta szobájáig, aztán hányni kezdett. Foga vacogott a hidegtől, a teste égett, mint a tűz. Belekapaszkodott a mosdókagylóba, és a tükörben meglátott egy bedagadt szemű férfit, aki olyan volt, mint egy bokszoló a mérkőzés után. A fény a feje fölött villogni kezdett, egyre gyorsabban és gyorsabban, mint

egy diszkóban, és arca a tükörben örült sebességgel távolodott el tőle.

Amikor megint magához tért, sötét volt a helyiségben. A szobában feküdt, és a tenger morajlott Valaki hűs kendőket rakott testére, és egy jégkockával simogatta a homlokát. Sokáig tarlóit, míg a sötétségben felismerte Fredet. Klaus akart valamit mondani, de ajka annyira bedagadt, hogy nem tudta mozgatni. Fred besántikált a fürdőszobába, és egy pohár vízzel tért vissza. Klaus nagy nehezen ivott pár kortyot, és mielőtt újra elaludt, azt gondolta, tehát ez az, amiért Fannynak szakítania kellett velem, hogy ne érintse annyira, ha meghalok. Hirtelen mindent megértett, és csak kicsit csodálkozott halálának tökéletes időzítésen. Könnyűnek, súlytalannak érezte magát, derűsen, csaknem boldogan süppedt vissza lázába, és csak néhányszor ébredt fel arra, hogy Fred tetőtől talpig bekeni egy fahéjillatú olajjal, közben elmosódottan arra gondolt hogy ez most neki tulajdonképpen kínos kellene hogy legyen.

A harmadik éjszaka testének parázslása kicsit alábbhagyott, és szerelmi bánata emléke úgy tért vissza, mint egy seb emléke, ha a fájdalomcsillapító hatása elmúlik. Minden olyan békésen véget érhetett volna, fájdalom nélkül, másnaposság nélkül, önsajnálat nélkül, egyszerűen, ahogy az ember becsuk egy könyvet, de most mindene fájt, a feje zúgott, az izmai sajogtak, elárvultnak érezte magát, és hirtelen, teljesen váratlanul kitörtek könnyei, és

végigfolytak az arcán. Klaus csodálkozva tapogatta szemét. Igaz volt. Sírt, mint egy gyerek. A sötétből kilépett egy árnyék, és odajött hozzá. Fred megfogta a kezét. Klaus el akarta húzni az övét, de Fred száraz, hűvös kezével megszorította azt, és leült az ágya szélére. Teljes nyugalommal ült ott, és tartotta Klaus kezét, miközben az sírt, és ez olyan jót lett neki, hogy Klaus akaratlanul is közelebb csúszott Fredhez. Gyermekkorára emlékezett, torokkötésre és felolvasásra. Az ördög vinné el, Fanny, gondolta, többet nem vártam el, csak ennyit. Egy icipici együttérzést.

És azt is csak ritkán. Olyan rossz lett volna? Olyan lehetetlen volt? Azt, amit egy sánta fiú tud, te nem tudod? Arcát Fred combjához nyomta és érezte, hogy bőre sajátjához hasonlóan fahéjtól illatozik. Amikor lehunyta kisírt szemét, már nem tudta saját illatát Fredétől megkülönböztetni. Fred jégkockákkal simogatta a hátát egész finoman, hogy ne fájjon, újra meg újra, némán, és egyre gyengédebben, hosszan, hosszan, míg Klaus volt az, aki Fredet lehúzta magához. És miközben ezt tette, igyekezett megbotránkozni miatta, de nem sikerült neki, és miközben azon volt megbotránkozva, hogy nem sikerül, kezei birtokba vették Fredet, újabb lázroham kapta el testét és bátorrá tette. Én nem vagyok ezért felelős, gondolta Klaus.

– Klaus – suttogta Fred, és ahogy kimondta, idegenül és szépen hangzott, és minden nagyon egyszerű volt.

De amikor az első hajnali szürkületben Klaus Fred mellett ébredt fel, megijedt. Undorral töltötte el saját meztelen, vörösre égett teste. Fred mosolygott álmában. Klaus mint egy tolvaj osont ki a szobából. A „Sea Horse Motel” parkolójából üresjáratban gurította ki kocsiját. Nem tudott az ülésen hátradőlni anélkül, hogy a fájdalomtól fel ne jajduljon. Felégett bőre olyan érzést keltett benne, mintha több számmal kisebb lenne, mint a teste. Az AIA jelű főútvonalon haladt, amely Florida partjai mentén Keysig vezetett le. Az egyre erősebb napsütés aranyoskékre festette az Atlanti-óceánt, és a hűvös szél megmozgatta a pálmafák csúcsait. Írok neki egy képeslapot, gondolta Klaus, igen, egészen biztos, megteszem.

Örökkön örökké

Az ingatlanközvetítő, egy ötven körüli, gondosan apró loknikba rakott világosbarna hajú, inas testű, kicsi nőszemély, egy terrierre emlékeztette Charlottét, amint irodájában serényen föl és alá futkosott, hogy összeszedje a házhoz tartozó papírokat. Charlotte lehunyta szemét. Hallotta, hogy Roberta ház ára után érdeklődik, aztán férjének és az ingatlanközvetítőnek hangja eltávolodott, üveggolyóként gurult el tőle. Rosszullét szállta meg, mint egy mérges fekete felhő.

Nemcsak reggel volt rosszul, hanem délben, este és éjszaka is. Mindenki örült a gyereknek. Robert, a szülei, de még nővére, Fanny is. A rádióból hívta fel, s miközben Charlotténak gratulált, ő hallotta, amint a háttérben a hírolvasó a pekingi Tienanmen-téri tömeggyilkosságról beszél. Hát így végződik, gondolta megrettenve, világra hozol egy gyereket, felneveled, hogy mások megöljék.

Amikor a műanyag tesztcsík lassan, egészen lassan, mint egy szellem kezétől irányítva rózsaszínűvé vált, örült. Olyan természetesen és magától értetődőn, mintha csak két választása lett volna a SEMMI és a VALAMI között. Most azonban azt gondolta: nem akarom, egyszerűen nem akarom.

– Jó, akkor most megnézzük ezt a palotát – mondta energikusan az ingatlanközvetítő.Charlotte felnyitotta szemét. Észrevette Robert hátán, hogy mennyire feszült. Vállalt felhúzta,

és zakóján éles ránc szaladt végig egyik hónaljától a másikig. Az inas testű nő kijött íróasztala mögül, leakasztotta kosztüm kabátját a fogasról, s elhaladván mellette, megpaskolta Charlotte vállát.

– Úgy – mondta, és bátorítóan mosolygott rá –, az unalmas részén túl vagyunk.

– Most megnézzük a házat – mondta Robert gyámoltalanul. Charlotte lassan felállt, és kisimította szoknyáját a hasán. Robert megfogta a kezét, és az ajtó felé vezette. A férfi keze forró és nyirkos volt. Charlotte elhúzta a magáét, és titokban megtörölte szoknyájában. Az ingatlanközvetítő egy piros BMW-vel haladt előttük.

– Legfeljebb mindennap utazom egy kicsit Frankfurtba – mondta Robert Charlotténak –, ez igazán nem probléma. Van közvetlen gyorsvasút-összeköttetés, tíz percre a háztól. A gyorsvasúton újságot tudok olvasni, nagyszerű nyugodtan újságot olvasni. Kerékpárral megyek a gyorsvasútig, aztán újságot olvasok.

Charlotte kinézett az ablakon. Újabb rosszulléthullám lett úrrá rajta. Külsőre, s ezt tudta jól, a legcsekélyebb jelét sem lehetett észrevenni rajta. Sőt, jobban nézett ki, mint valaha. A bőre simább lett, a haja fényesebb, a három kiló, amit felszedett, jól állt neki, nyugodtabbnak, fiatalabbnak és csaknem vidámabbnak hatott. Úgy érezte magát, mint egy orosz Matrjoska-baba: a külső Charlotte alatt elbújt egy második Charlotte, amelyben ugyancsak egy icipici baba rejtőzött, aminek az első kettőhöz a legcsekélyebb

köze sem volt. Amikor először látta gyermekét az orvos ultrahangkészülékén, az volt az érzése, hogy tévét néz. Érdeklődve, de kicsit értetlenül meredt a képernyőre, mintegy tévéadásnál, ha nem fogta fel rögtön, hogy miről van szó. Az orvos a sötét háttéren egy kis fehér felhőcskére mutatott, amely olyan volt, mint a tejút egy darabja az égen. Tehát ez az. A belső legbelseje.

– Te jó ég, mondj már valamit – szolt rá Robert.

– Igen – mondta Charlotte.

– Mi igen?

– Nem tudom – mondta Charlotte.

– Mit nem tudsz?

– Nem tudom, hogy hol szeretnék élni. – Robert úgy megszorította a kormányt mindkét kezével, hogy a csuklója egész fehér lett.

– Nem tudom, hogy hol és hogyan szeretnek élni. Nem tudok egyáltalán semmit – folytatta Charlotte. Robert sóhajtott.

– Ha akarod – mondta aztán lassan és nagyon barátságosan –, keresünk egy bérlakást Frankfurtban. Nekem nincs szükségem házra. Igazán nincs.

– Anyám azt állítja, hogy egy kert helyettesít egy gyereklányt – mondta Charlotte.

– Úgy van. A házhoz hétszáz négyzetméteres telek tartozik.

– Az sok?

– Igen. A kert nagyobb lesz, mint kellene.

– Egy kert nem tud elég nagy lenni.

– ja, úgy? Hát szeretnélek látni, amint a füvet nyírod, a fákat metszed, és összegyűjtőd a lehullott lombot.

– Én az elvadult kerteket szeretem leginkább.

– Aha – mondta Robert lakonikusan, de

Charlotte látta rajta, hogy belül forr haragjában. Hallgattak. Charlotte szemével követte a közvetítőnő előttük haladó piros BMW-jét. Egy idő után úgy érezte, hogy Robert belehúzza valamibe, ami ellen nem tud védekezni, amire neki semmi befolyása nincs.

– Soha többé nem leszek egyedül – mondta.

– Mit akarsz ezzel mondani? – sóhajtott Robert.

– A gyerek miatt nem leszek egyetlen napot, egyetlen percet, egyetlen másodpercet sem egyedül – ismételte meg Charlotte. Ez a gondolat, miután másodszor is kimondta, olyan elképzelhetetlen és riasztó volt, hogy elakadt a lélegzete.

– Nem értelek – mondta Robert –, minden más ember pontosan ennek örülne.

– Minden normális ember, akartad mondani.

– Nem, nem azt akartam.

– De azt akartad. – Charlotte szívesen tovább veszekedett volna, de a rosszullét mint egy kígyó kúszott gyomrából a torkába.

– Állj meg – dünnyögte. Robert a fényszóróval jelzett a közvetítőnőnek, és leállt az út szélére. Charlotte kinyitotta az ajtót, és kihajolt. A fűben egy felpuhult papírtányér feküdt, rajta mustármaradék. Charlotte keserű epét öklendezett. Lihegve dőlt hatra az ülésen. Homlokát kiverte a hideg verejték. Robert elővette zsebkendőjét, hogy letörölje vele felesége arcát, de Charlotte kivette a kezéből, és ellökte a férfi karját. A gondolat, hogy hozzáérhet, hirtelen elviselhetetlennek tűnt. Letörölte az arcát, az ablak felé fordult, és elnézte, hogy lélegzete kis felhőket képezett az üvegen. Úgy érzékelte Robertet maga mellett, mint egy nagy, imbolygó árnyékot. Robert rávágott öklével a kormányra, és elordította magát:

– Hát akkor vetessük el, ha ennyire nem akarod. Akkor legfeljebb elvetetjük! Vetessük el!

Charlotte látta, mennyire szenved, de nem vette rá a lélek, hogy kezét kinyújtsa felé. A férfi arca kivörösödött az ordítástól. Úgy néz ki, mint akit felpumpáltak, gondolta Charlotte. Robert a mellére ejtette fejét.

– Nagyon sajnálom – mondta aztán halkan –, minden az én bűnöm. Hát tévedtem. Mindenben tévedtem. – Charlotte érezte, hogy megmozdul alatta a föld. Robert oldalról nézett rá, de aztán elfordította a szemét, majd mosolyogni kezdett és odaintett az ingatlanközvetítőnek, aki autójukhoz közeledett.

A nő bedugta loknis fejét az oldalsó ablakon.

– A feleségem kicsit rosszul van az autózástól – mondta Robert mosolyogva.

– Kér egy kis vizet? Az autómban van egy üveg ásványvíz – fordult a nő Charlottéhoz. Charlotte megrázta a fejét.

– Ó, az nagyon kedves lenne öntől – válaszolta Robert. A nő energikus léptekkel visszament autójához. Robert és Charlotte némán néztek utána. Szürke szűk szoknyája minden lépésnél megfeszült széles csípőjén. Legalább négy gyereke van, remek férje, csodálatos háza és az irodája is virágzik, gondolta Charlotte. Az utóbbi időben mindig csodálkozott rajta, ahogyan az emberek körülötte megbirkóznak életükkel.

– Bocsáss meg – mondta Robert, és Charlotte keze után nyúlt. Charlotte csodálkozva vette észre, hogy már nincs is rosszul. Mint ahogy az ember néha azt hiszi, hogy még fején van a kalap, pedig már rég levetette. Hangulata egy csapásra megjavult. Átölelte Robert nyakát.

– Én kérek bocsánatot – mondta.

– Nem tudom, hogyan tudnék neked segíteni – karolta át a férfi szomorúan.

– Ó – mondta könnyedén Charlotte –, ez van. Nem is olyan borzasztó. – Robert csodálkozva nézett rá. A közvetítőnő visszaért az ásványvízzel. Charlotte udvariasságból ivott egy kortyot belőle, miközben a nő érdeklődőn nézett rá. Ez tudja, hogy terhes vagyok, az ilyen nők észreveszik az ilyesmit, gondolta Charlotte.

– Jobban van? – kérdezte a nő.

– Igen – mondta mosolyogva Charlotte –, már sokkal jobban vagyok.

Robert bizalmatlanul figyelte.

– Na, akkor – mondta a nő jókedvűen –, várjon csak, ha majd a házat meglátja, akkor milyen fantasztikusan fogja magát érezni!

Sárga repcetáblákon hosszú kanyarokkal földút vezetett keresztül. Charlotte letekerte az ablakot. A levegőnek fú- és nyárillata volt. Három biciklizõ gyerek jött velük szembe. Charlotte integetett nekik. Egy kis nyárfaerdőn mentek keresztül, mezők mellett haladtak el,, fel egy dombra, s ott meglátták a házat. Teljesen egyedül állt egy völgyben Fentről elvadult veteményest lehetett látni, és egy felszántott, nagy barna négyszöget, ahová valószínűleg füvet akartak vetni. A ház maga fehér volt, teteje fazsindelyes, az ablakokon zsalugáterek Bár az épület új volt, régimódinak és kényelmesnek látszott. Charlotte kellemesen meg volt lepve. Adott is Robertnek egy csókot.

Az ingatlanközvetítő már a ház ajtajában várt rájuk. Szótlanul vezette őket a nappaliba. Üvegfalon keresztül a közeli dombokat lehetett látni. Úgy hatottak, mint nagy, puha díványpárnák, jól illettek a kandalló előtt álló öreg, zöld ülőgarnitúrához, amit az előző tulajdonosok hagytak hátra, két rozoga székkel meg egy ajtóból és két fatörzsből kialakított asztallal együtt. Az asztallapon

Charlotte meglátott egy megkérgesedett paradicsomfoltot, és majdnem megadta magát egy újabb rosszulléthullámnak.

– Amint már említettem, a ház még nincs teljesen befejezve – mondta a közvetítőnő, és lábával belekotort a földön lévő gipszbe –, ezért ilyen fantasztikusan kedvező az ára. – Majd továbbvezette őket a konyhába, ahol néhány gyümölcsös-ládában edények és konyhai készülékek álltak. A fővezetékre kerti gumicső volt szerelve, ami egy cink fürdőkádhoz vezetett, ideiglenes mosogatót képezve. A hálószobában még ott feküdt a földön egy mállófélben lévő habszivacs matrac. Dühösen mordult fel a közvetítőnő: – Még mindig nem rámolták ki a szemetüket–, hogy aztán rögtön sugárzó arccal forduljon Roberthez:– a volt tulajdonosoknak nehézséget okoz a végleges szakítás gyönyörű házuktól. Ez érthető, ha az embernek ki kell költöznie, mielőtt egyáltalán befejezte volna az építkezést. – Erőltetetten mosolygott. A fürdőszobában a helyiség közepén állt egy fürdőkád, közvetlen mellette egy rozoga klozet, a falak csak télig voltak kicsempézve.

– Nem egész ötvenezerért az egész házat tipp-topp be lehet fejezni – mondta a nő.

– Hm – dünnyögött Robert. Némán követték a nőt szobáról szobára. Az egyikszobának kerek ablaka volt tarka üveggel.

– Ez lett volna a gyerekszoba – mondta a közvetítőnő.

– Van gyereke a tulajdonosnak? – érdeklődött Charlotte.

– Nincs – válaszolta röviden a nő.

– Miért akarják eladni a házat? – kérdezte kíváncsian Charlotte.

– A szokásos – jött a válasz –, nagy szerelem, házasság, házépítés – és bumm.

– Mi az, hogy bumm? – kérdezte Charlotte, és szeme sarkából látta, hogy Robert csóválja a fejét.

A közvetítőnő megrántotta a vállát.

– Válás. A házat egyik sem akarja. Túl sok emlék fűződik hozzá. – Megpaskolta a falat. – A szigetelés az egész házban kitűnő – fordult megint Roberthez. – A tetőtér természetesen beépíthető. Ha esetleg követnének…

Robert Charlottét a gyerekszobában hagyta, maga pedig a nőt követve felment a korlát nélküli betonlépcsőn a tetőtérbe.

A gyerekszoba kerek, tarka ablaka színes mintát vetett a falra a ferdén beeső délutáni fényben. Charlotte egy gyereket látott maga előtt, aki a kiságyából a vándorló tarka mintát figyeli, napról napra, évszakról évszakra, évről évre. Kinyújtotta karját, és hagyta a színes fényt a kezére esni. Gondolták volna az emberek, akik ezt a gyerekszoba ablakot tervezték, hogy most az eredetileg tervezett sajátjuktól eltérően, egy másik gyerek fog róla egy életen át benyomásokat és emlékeket hordozni magában? Charlotte gyorsan kifordult, és a fürdőszobába ment. Amikor behúzta maga után az ajtót, észrevette, hogy a kilincs halat formáz. Amikor

másodszor ment át a szobákon, további csinos, apró részleteket fedezett fel, amelyeket az előbb nem vett észre. A tejüvegből lévő kis szecessziós lámpaernyőket a plafonon, az elnyújtott kutyafigurát, a gyerekszoba kilincsét, a nappali ajtón egy alvó macskát, a konyhaajtón egy disznót. Feszülten ment vissza a hálószobához. Találgatni akart. Becsukott szemmel tette kezét a kilincsre. Sima, kerek, hosszúkás, elöl legömbölyített, kis dudorral. Amikor végre kitalálta, visszarándult, mintha megégette volna magát, aztán mérges lett magára prüdériája miatt. Leült a habszivacs matracra. Fájta lába. Amikor fellélegezve hátravetette fejét, megpillantott egy feliratot, ami a fából lévő felső ajtókeretbe volt faragva:

Eltartott egy darabig, mire megfejtette a jelek értelmét: Végtelen. Vég nélküli. Örökkön örökké. P és M örökké. A fenébe is, gondolta, örök szerelem, ezt betonba kellett volna vésni.

– Charlotte? – hallotta Robertet-, Charlotte?

Nem válaszolt. Reménytelen, gondolta. Lehetetlen, hogy ami jól kezdődött, jól végződjön? Elengedhetetlen, hogy szerelmespárokból ellenségek legyenek, édes kis bébikből undorító tinédzserek, az én szép lábamból bütykös, csúnya, visszeres oszlop?

– De hisz itt vagy – örvendezett Robert, és bejött a szobába –, már megint rosszulvagy? – Kezét Charlotte fejére tette. Olyan

nehéz volt, mint a sár. Mögötte az ingatlanközvetítő jött be az ajtón.

Hogy ez meg mit gondolhat, te jó ég! Lányom, szedd össze magad, egy kis terhesség, na és, adta ki magának a parancsot Charlotte. Felállt és leporolta szoknyáját.

– Tudja, miért szakított ez a házaspár? – kérdezte a nőt.

– Ahhoz nekünk semmi közünk – dohogta Robert.

Charlotte egyenesen a közvetítőnő hideg, szürke szemébe nézett. A terrier érti, hogy miért kérdem, gondolta.

– Egy teljes évig éltek ebben az átmeneti állapotban – válaszolt a nő vállat vonva –, nem csináltak semmit a házzal, mert nem tudták, hogyan lesz tovább köztük. Négy asszony három napig takarított, különben soha nem tudtam volna megmutatni. Úgy nézett ez itt ki, hogy azt maguk elképzelni sem tudják.

– De hogyan jutottak idáig? – szakította félbe Charlotte.

– Ilyesmi megtörténik – mondta Robert, és idegesen nevetett.

– Igen – bólintott a nő –, megtörténik. – Robertről Charlottéra nézett, aztán közömbösen folytatta: – Én tizenhét évig voltam férjnél, amikor a férjem egyik percről a másikra beleszeretett egy húszévesbe. Három héttel később el is ment. A gyerekek és én soha nem láttuk többé. Tizenhét év után. – Elnémult, kellemetlen szünetállt be. Robert újra meg újra beletúrt a földön lévő gipszporba.

– Nagyon sajnálom – mondta végül Charlotte.

A közvetítőnő felnevetett.

– Ez van. Az embernek szembe kell nézni a dolgokkal. Ezek itt ketten – kezével egy mozdulatot tett, ami az egész házat befogta –, egyszerűen nem vették a bátorságot, hogy belássák, minden elmúlt. Semmi nem mozdult sem előre, sem hátra. Az utolsó télen már nem vásároltak sem fűtőolajat, sem fát, ugyanakkor ez volt harminc éve a legkeményebb tél. A végén eltüzelték a könyveiket, a bútorokat és mindent, amit találtak, amíg már semmijük sem volt. El tudják ezt képzelni? Ezt a pocsékolást! – Helyeslést várva nézett Charlottéra és Robertre. A férfi bólintott. Mint azok a fateknősök, amelyeknek az ember megpöccinti a fejét, és többé abba sem hagyják a bólogatást, gondolta Charlotte dühösen.

– Meg tudom őket érteni – mondta. Robert és a nő úgy néztek rá, mint egy gyerekre, aki valami érthetetlen dolgot mondott. Kis ideig elnézően mosolyogtak rá, aztán elfordultak tőle.

– Még fel akarom hívni a figyelmüket arra, hogy a telekárak ezen a környéken csak az utóbbi öt évben 38%-kal emelkedtek – mondta a közvetítőnő, és rátette a kezét az obszcénül megformált kilincsre. Meghökkenve gyorsan visszahúzta, és megtörölte ruhája ujjában, miközben szeme sarkából Robertet és Charlottét figyelte. Charlotte úgy tett, mint aki kinéz az ablakon, Robert egyáltalán

észre sem vette a kilincset. Nem lát meg semmit, gondolta Charlotte, egyáltalán semmit, mintha vak lenne.

Libasorban járták be a telket, és Charlotte elképzelte a házat a szürkületben, amint meleg, sárga fény árad ablakaiból, és a zöld dombok lágy, gondoskodó karokkal veszik körül. Ugyanakkor látta a ház belsejében a párt, akiknek csak a monogramját ismerte, P és M, akik a betonpadlón ülnek, és eltüzelik közös emlékeiket.

– Hol maradsz már? – kiáltott Robert, és megfordult. Charlottének hirtelen kedve támadt, hogy odaszaladjon hozzá, de nagyobbá és nehezebbé vált mellei futás közben fájdalmasan le- és felugráltak, ezért visszafogva magát csak lépésben haladt tovább. Robert és a közvetítőnő türelmetlenül néztek rá. Alighogy utolérte őket, máris megfordultak, és tapostak a ragadós, sötét sáron keresztül, vissza az autókhoz. Az ingatlanközvetítő búcsúzóul sok szerencsét kívánt Charlottének, és hosszan megszorította a kezét.

Egy órával később Charlotte az áruház nőifehérnemű-részlegén, a nagy méretű melltartók állványa előtt állt. Egyik rondább volt, minta másik, a legtöbbje sárgásrózsaszínű – amit „bőrszínűnek” csúfoltak –, merev és durva volt, minden díszítés nélkül. Charlottének keserűen tudatára kellett ébrednie, hogy ebben a méretben már nem a szépség számít, hanem a biztos, időtálló tartás. S már érezte is, amint ezek a szörnyűségek kellemetlenül vágják a vállát, amint a merev anyag minden

mozdulatnál zizeg és karcol, és este, ha levetkőzik, úgy érzi majd, hogy egy szerszámtól szabadult meg. Egy idősebb, jóindulatú eladónő jött a segítségére, gyors pillantással felmérte, „80 C" morogta maga elé, és keresni kezdett egy – ahogy kifejezte – különösen jól támasztó modellt – fehér színben. Aztán Charlotte kezébe nyomta a borzadályt, és beküldte vele egy próbafülkébe. Charlotte engedelmeskedett. Boldog volt, hogy talált valakit, aki megmondja, mit tegyen. Bölcsen óvta magát, hogy a tükörbe pillantson miután levetkőzött és a melltartó vállpántját igazgatta, mert tudta, semmi esélye nincs rá, hogy hízelgőn mutasson az áruházi tükörben. De az eladónő máris félrehúzta a függönyt, bebújt mellé a kabinba, két kézzel, határozottan megforgatta a tükör előtt, és megigazította hátul a vállpántokat.

– Ez úgy áll magán, mintha rászabták volna – mondta elégedetten. – Nos, megvesszük? – És a tükörben kereste Charlotte tekintetét, de ő csak megrökönyödve meredt magára, fehér, felpuffadt testére, a mellére, amely túl nagy volt ahhoz, hogy az övé legyen, s arra a feszes kis golyóra ott, ahol azelőtt az o lapos, sima hasa volt, és egyszerre könnyekben tört ki. A hirtelen kétségbeeséstől rázkódva úgy beverte fejét a fülke falába, hogy megtántorodott, és felzokogott:

– Én nem akarom, nem akarom! – Az eladó-nő ijedten szaladt el, hogy segítséget hozzon, és a félmeztelen Charlotte hamarosan áruházi eladónőkkel volt körülvéve, akik találgatták,

hogy mit nem akar. A melltartót? Nem akar haza menni? Meghalni? – kérdezte óvatosan egy egészen fiatal.

– Papperlapapp – mondta a molettebb, idősebb, aki Charlottét kiszolgálta, de neki sem jutott semmi jobb az eszébe. Bár Charlotte a hangos zokogástól még a saját, újra meg újra ismételt „nem akarom"-ját is alig értette, mégis feszülten figyelt az eladónőkre. Egyiknek sem jutott eszébe, hogy Charlotte terhes lehet. Az eladónők szemében valószínűleg nem volt több, mint érthetetlen és hisztériás. Látta magát, ahogy a fülke harsány fényében áll, felpuffadt testén egy hatalmas, merev, fehér melltartóval, ehhez képest vékony karját, lábát, könnyektől csatakos haját. Egyidejűleg testén belül és testén kívül érezte magát, és most végre megértette, hogy tulajdonképpen mit nem akart. Nem akart bezárva lenni ebbe a testbe, nem akarta magát besorolni a születés és a halál kikerülhetetlen láncolatába, ki akart szakadni a keletkezés és az elmúlás logikájából, amit eddig csak absztrakt gondolatként ismert. De most ót is elkapta. Most már ót is befűzték a láncba anyja és gyermeke közé. Nem volt többé menekvés. Nem tudta abbahagyni a sírást, akármennyire is igyekeztek az eladónők megvigasztalni. A végén odahozták a részlegvezetőt, akiből Charlotte nagyon elmosódottan csak egy szürke flanelnadrágot látott, élesre vasalt éllel.

– Húzzák rá a holmijait – utasította az eladónőket, és a továbbiakban Charlotte csak azt érezte, hogy felemelik a karját, és

hirtelen fejére húzzák pulóverét. Érezte saját parfümjét, és egy rövidke pillanatig, amelyet a lágy, édeskésen illatozó sötétségben töltött, gyámolítva és biztonságban tudta magát, mielőtt határozott kezek áthúzták arcán pulóverét, és gondosan betűrték derekán a szoknyájába. Miért nem tölthette ott életét, ahol meleg volt, sötét és puhaság, ahol minden úgy maradhat, amilyen volt? A neonfény tűként szúrt dagadt szemébe.

– Taxival vagy mentővel akar hazamenni? – kérdezte a részlegvezető. A hangos zokogás újabb, erőteljes hulláma kapta el a védtelen Charlottét, sokáig képtelen volt bármit kinyögni. Homályosan látta, hogy a részlegvezető cipőjének orra türelmetlenül föl és alá emelkedik.

– Taxi – suttogta végül.

Az idősebb eladónő és a részlegvezető kivezették a taxihoz. Beszívta a hűvös levegőt, és mellkasában úgy lobogott valami, mint egy nagy kendő a szélben.

– Gyermekem, gyermekem – mondta az eladónő mellette –, mi az, ami olyan rossz? – Benyomták egy taxi ülésére, és az eladónő az ölébe rakta táskáját. Ekkor Charlotténak eszébe jutott valami, és megragadta az eladónő karját.

– A melltartó, a melltartó – motyogta még a sírástól kiszáradt torokkal –, a melltartó még rajtam van. – Az eladónő a részlegvezetőhöz fordult.

– Az áru még rajta van – mondta. Charlotte hallotta a részlegvezetőt kívül, a kocsi ajtajánál, ahogy felsóhajt.

– A cég ajándéka – jelentette ki.

Amikor Robert este hazajött, Charlottét a hálószobában találta.

– Ne gyújtsd fel a villanyt – szólt halkan, amikor Robert benyitott hozzá. Csak férje sziluettjét látta a folyosó erős fényében. Az mozdulatlanul állt az ajtóban.

– Gyere ide – mondta neki. Robert leült az ágy szélére. Hallgattak.

– Feküdj ide mellém – kérte Charlotte. Robert elnyújtózott mellette. Charlotte odaszorította arcát a férfi öltönyének kemény anyagához. Figyelte férje lélegzetét. Hátrahajtotta fejét, és látta csillogni Robert pupilláit a félhomályban. Kinyújtotta kezét, és gyengéden megsimogatta arcát. Amikor levette róla kezét, úgy érezte, hogy ujjhegyei nedvesek lettek.

– Ne félj – hallotta magát, és közelebb húzódott a férfihoz. Érezte testével, hogy az mélyet sóhajt. – Ne félj – ismételte –, ne félj, ne félj. – Robert összehúzta magát mellette, és fejét a hasára fektette. ő behunyta szemét, és lassan megsimogatta a haját. Újra meg újra mondogatta: – Ne félj, ne félj! – Testük között a határok kezdtek feloldódni. Már nem tudta volna biztonsággal állítani, hogy a férfi feje fekszik-e az ő hasán, vagy az ő hasa simul annak arcához. Amikor még egyszer kinyitotta szemét, meglátta a szék hátán lógó áruházi melltartót. Két fehér háromszöge úgy világított

a sötétben, mint két félhold. Egy fogyó és egy telítődő hold, és ez ebben a pillanatban úgy tűnt neki, mint a felelet minden kérdésére.

Férfi a szupermarketben

A húgom fáradtnak látszik. Erre számítottam. De nem számítottam arra, hogy ezzel együtt sokkal vonzóbban néz ki. A sötét karikák a szeme alatt lágyabbá, sérülékenyebbé és egyben szexivé teszik. Irigy vagyok rá.

– Jól nézel ki – mondom neki. Charlotte csak legyint, és bevezet a házba. Még nem voltam itt soha. Egy fényképet küldött nekem róla, amikor beköltözködtek. A házból a fotón keveset lehetett látni. Fenyőfa falburkolat a háttérben és fehér falak, máris teleaggatva Charlotte iszonyatos művészi nyomataival, erre még emlékszem. Robert egyik karjával átfogja Charlotte vállát, a másikkal tartja a négy hónapos Lénát. Büszkének és elégedettnek látszik, Charlotte feszültnek és fáradtnak. Azóta figyelemmel kísérem a fotókat a fiatal kisgyermekes párokról. Majdnem mindig az apa tartja büszkén, mosolyogva a gyereket, az anya fáradtnak és kicsit szenvedőnek látszik. Pontosan úgy, ahogy mindig is elképzeltem.

– Az este unalmas lesz számodra – mondja Charlotte. Baktatok utána a házon keresztül, ami engem a bútoráruházak reklámlapjainak „Fiatal családoknak” című oldalaira emlékeztet.

– Mi ugyanis Lénával kilenckor ágyba megyünk – mondja nevetve Charlotte. Megrökönyödve azon gondolkozom, mit kezdjek itt egész hétvégén, amíg hétfőn továbbutazom Frankfurtba, a „Hangjáték napokra”. A gondolatra, hogy az esteket

egyedül kell a tévé előtt eltöltenem, egyetlen sörrel a kezemben, amivel Robert nagy kegyesen megkínál, állandóan tágra nyitott ablak mellett, hogy a cigarettafüst kimenjen, már most a fejemre zuhan a plafon.

– Szabad dohányozni? – kérdezem Charlottét. Bólint. Figyelem, ahogy vadonatúj konyhájában föl és alá mászkál, csészét vesz elő a szekrényből, kanalat a fiókból, felteszi a kávévizet, gondosan kiméri a kávét. Egyetlen szem kávé nem megy mellé, a kanalak, ahogy illik, egyenesen fekszenek a csészék mellett, még a szűrőpapírt is behajtja alul, mielőtt belehelyezi a tartóba. ő a rendesebb kettőnk közül, ő kézben tartja a dolgokat. Amikor terhes lett, egy kicsit még rendszeretőbbé vált. Abban az időben az idegeimre ment, s csak ritkán láttuk egymást. Egyszer, egészen a kezdetén, büszkén megmutatta nekem az első ultrahangfelvételt gyermekéről. Én csak egy cigarettafüsthöz hasonló, elmosódott fehér foltot láttam a sötétben. Mesélt nekem fiatal, haladó gondolkodású nőgyógyászáról, aki felszólította Robertet, hogy legyen jelen a vizsgálatokon, s arról, hogy képtelen volt közölni mindkettőjükkel, hogy ő ezt nem akarja. Még pontosan emlékszem rá, ahogy leírta mindezt nekem.

– Azt gondoltam, hogy ezek után Robert nem fog tudni úgy rám nézni, mint azelőtt – mondta –, mint ahogy az ember nem tud többet húst enni, ha vágóhídon járt. – Charlotte annyira rendes, nyárspolgári és gátlásos, és akkor hirtelen ezt mondja.

Egy tányéron babapiskótát tesz az asztalra.

– Ezt szereti Lena – mondja, és az órájára néz. – Nemsokára felébred – közli, és leül velem szemben. Kiveszi a cigarettát a kezemből, beleszív. Egymásra nézünk, aztán egyszerre fordítjuk el a fejünket, és kinézünk az ablakon. Nagy kupac kavics mellett deszkák és betonlapok hevernek.

– A kert még mindig nincs kész – mondja Charlotte.

– Hát igen – felelem én.

– Szerettem volna nagyobbat, de a telekárak olyan gyorsan emelkedtek…

Egy fotó jut eszembe, amelyet egyszer egy kiállításon láttam: házaspár fürdőruhában, behunyt szemmel egy-egy nyugágyban fekszenek a kertben, előttük kisgyerek játszik. A jelenet egyáltalán nem idillikus vagy megnyugtató, nem, inkább a pokolra utal, amelytől irtózom. Charlotte már megint az órájára néz.

– Legtöbbször alig bírom kivárni, hogy Lena végre ágyba kerüljön, aztán csak ülök itt, és várok rá, hogy végre felébredjen – mondja a fejét csóválva.

Amikor Lena egy évvel és három hónappal ezelőtt a világra jött, és meglátogattam húgomat a kórházban, és megpillantottam Lénával a karján az ágyban ülni, azt gondoltam: „a húgom babázik", mert pont úgy nézett ki. Úgy, mint régen, amikor babáját a térdén tartva vízzel itatta. Valahogy nem tudtam

felfogni, hogy a húgom anya lett. Már nem is volt a testvérem. Rám nézett és teljesen új, idegen hangon szólított meg:

– Helló, Fanny. – Mint ahogy azok szólnak hozzám, akik nem különösebben ismernek. Lena kapálózott parányi kezével, és Charlotte kigombolta hálóingét. Megriadtam óriási mellétől. Nagy és gömbölyű volt, fehér és kék erektől csíkos. Mint egy kis állat nyitotta ki Lena a száját, és ide-oda dobálta fejét. Charlotte újra meg újra a szájába nyomta nagy, barnás mellbimbóját. Eltartott egy darabig, míg Lena felfogta. Csipogott, mint egy kis madár, aztán hirtelen elnémult, Charlotte összeszorította szemét, és mély levegőt vett a fájdalomtól.

– Nézed az órát? – kérdezte tőlem. – Hét perc mindkét oldalon.

Nem tudtam eldönteni igazán, hogy legszívesebben azonnal elhagytam volna a szobát, vagy inkább befeküdtem volna Lena és Charlotte mellé az ágyba. Végül is leültem az ágy szélére, és megettem Charlotte rizspuding maradékát.

– Hogy tetszik neked a Lena név? – kérdezte Charlotte.

Divatos, gondoltam.

– Szép – válaszoltam.

– Valóban nézed az órát? – kérdezte.– Igen – mondtam –, még négy perc.

Charlotte odatolja nekem a babapiskótát. Én megrázom a fejem.

– Ó, te még megengedheted magadnak – mondja, és megpaskolja a csípőjét. – Még soha nem voltam ilyen kövér, mint most – sóhajtja. S ez valóban így van. Látom, hogy melltartója bevág húsába, s a háj kibuggyan derekán. Ám jól áll neki, s magam sem értem, hogy miért. Hallgatunk. Mégis veszek egy piskótát.

– Mit csinál Xaver? – kérdezi Charlotte.

Vállat vonok.

– Kínlódik a porckorongjával. Már nem kefélünk olyan gyakran, mint azelőtt – válaszolom. Nem is tudom, miért mondtam ezt, hisz nem is igaz. Valószínűleg Charlottét akartam kicsit kihozni a sodrából, de ő csak mosolyog.

– Akkor egész biztos van már valakid.

– Nincs – mondom –, lusta vagyok hozzá.

Ez vicc akart lenni, de hirtelen igaznak érzem.

– Két héttel ezelőtt volt egy kalandom – mondja Charlotte, és néz ki tovább az ablakon. – Nem is tudom, nevezhető-e kalandnak. A szupermarketben ismerkedtünk meg. Mögöttem állt a sorban a felvágottak részlegen. Az sem igaz, hogy megismerkedtünk. Csak megnéztük egymást, aztán a kasszához mentünk, majd az ő autójához. Egy öreg Ford volt. jó tágas. Nem beszéltünk egy szót sem. A nevét sem tudom. – Charlotte rám néz. – Világos nappal, a szupermarket parkolójában – mondja. Pillantása csodálkozó. Vesz egyet a cigarettámból. Tüzet adok neki.

– Különben egyáltalán nem dohányzom a házban – mondja, és elhessegeti kezével a füstöt. – Robert nem állhatja a bűzét.

Saubermann úr természetesen nem tűri az ilyesmit, gondolom.

– Tudom, mire gondolsz – mondja Charlotte –, de nem úgy van.

Vajon mit hisz, mire gondoltam? Nem szívja le a füstöt, csak pöfékel, látszik, hogy nem gyakorlott.

– Egy gyerekkel az ember sokkal gyakrabban gondol a halálra – szólal meg hirtelen.

– Hogyhogy? – kérdem.

– Olyan hirtelen elveszíthetünk mindent – vágja rá gyorsan. Feláll, és újra kávét tölt.

– Robert legalább segít valamit Lénánál? – kérdem.

– Úgy beszélsz – mondja Charlotte –, mintha szenvedés lenne a gyerek.

Igaza van, így hallatszott. Valószínűleg így is gondoltam.

– Nem úgy gondoltam – tiltakozom. Charlotte bizalmatlanul néz rám. A folyosó végén lévő gyerekszobából hangos sírás hallatszik. Charlotte mosolyog, és elindul, hogy hozza Lénát. Én ülve maradok a konyhában. Emlékszem rá, hogy a gyerekeknek, akik éppen felébredtek, legtöbbször rossz hangulatuk van. Megpróbálom Charlottét elképzelni az idegen férfival a szupermarket előtti parkolóban, az autóban. Nem sikerül. Hogy mer ilyet megtenni?, gondolom. AIDS idején. És egyáltalán.

Charlotte. Pont ő! És mint egy rossz ízt, irigységet érzek nyelvemen.

Charlotte Lénával a karján jön vissza a konyhába. Lena rám pillant, aztán elfordul, és anyja mellére szorítja arcát. Charlotte száját és Robert szemét örökölte. Charlotte gyümölcslevet ad neki. Lena egy kézzel tartja a szájához, mint egy sörivó. Arca még kipirult az alvástól, vékony pihehaja izzadtan tapad a fejére. Miközben Charlotte ölében ülve iszik, lábával kalimpál, és engem figyel a szeme sarkából.

Charlotte hoz egy labdát. Keresztülgurítjuk a nappalin, és Lena totyog utána. Nevet, hátraveti fejét, közben elveszíti egyensúlyát, és lehuppan a popsijára. Bizonytalanul néz ránk. Szája sarka lassan lefelé görbül. Kinyitja száját. Csak néhány másodperccel később érkezik meg a sírás. Charlotte fölemeli, és „süti, süti pogácsát" játszik vele. Lena nevetni kezd, miközben még könnyes a szeme. Aztán tovább labdázunk. Én Charlotténak gurítom, Charlotte Lénának, és Lena nekem. Charlotte magas hangon, valamilyen fura nyelven halandzsázik Lénához. Az órára pillantok. Hét perccel múlt négy. Hogyan bírja ki ezt Charlotte egész nap?, gondolom.

Sétálni megyünk Lénával. Charlotte megmutatja nekem a kisvárost, amelyben él. Nincs semmi látnivaló benne. Egy csillogóra restaurált főtér szupermarkettel, álmos papír- és írószerüzlettel, olasz fagylaltozó, kopott német étterem, patika,

virágüzlet és két-három butik. Egy öregember párnára könyökölve kihajol egy ablakból. Ilyet már régen nem láttam. Azelőtt mindenhol voltak párnára könyöklő öregek az ablakokban.

A játszótérre megyünk Lénával. Elveszi a többi gyerek játékát, és homokkal dobálózik. Charlotte elnézést kér a többi gyerek mamájától. Egyre mondogatja:

– Nem, Lena, nem szabad homokkal dobálózni! Az fáj. Hallod? juj faj! – Mintegy megkarcolt lemez, ismétli ezt a mondatot újra meg újra. Hirtelen szükségét érzem, hogy kifessem a számat. Leülök egy padra, előveszem táskámból a rúzst és a púderdobozt, és többször utánahúzom a számat. Amikor bekattintom a púderdobozt, észreveszem, hogy Charlotte figyel. Ül a homokozó közepén, és ellenségesen végigmér. Ugyanakkor kitárja karját, és Lena sikongva veti magát a mellére. A hétfőre gondolok, Frankfurtra és a „Hangjáték napokra”. Szívesen vagyok egyedül úton. Finomítja az érzékeket. Mindenhol veszély leselkedik rám, és csak magamban bízhatok. Ilyenkor mindig különösen elevennek érzem magam, mintha éppen valami kiemelkedőt teljesítenék.

Lena felsír. Arccal beleesett a homokba. Charlotte felemeli, és jön felém vele. Együtt kotorjuk ki a homokot Lena szájából, orrából és füléből. Ő visít, mint egy malac. Leveszem láncomat a nagy ezüstgolyóval, és a nyakába akasztom. A dühös sírás kellős

közepén hirtelen elhallgat. Kövér könnycseppek remegnek arcán. Megtapogatja a láncot, felemeli, és rám néz.

– Szép jánc – mondja mosolyogva. Meglepve veszem észre, hogy valami megmozdul a mellemben, mint egy gyorsított felvételben kinyíló virág. Alig két perccel később a virág már el is virágzott. Lénát megcsípi egy hangya, és hisztérikusan sikítozik. Dühösen csap láncom felé, amikor azt vigaszként megint felajánlom neki. Feltámad bennem a vágy, hogy egyedül szeretnék lenni.

Később én tolom a gyerekkocsit, miközben Lena pici léptekkel totyog mellette.

– Eszel még disznóhúst? – kérdezi Charlotte.

– Tudod jól, hogy én mindent megeszem – válaszolom.

– Neeem, nem tudom – mondja. – Hiszen te minden divatos diétát végigcsinálsz.

Mérges vagyok, de nem szólok semmit.

– Ma este sertéssült lesz – jelenti be Charlotte, és Lena lelkesen reagál:– Hami, hami.

Amikor hazaérünk, Robert nyit ajtót. Gépiesen kezet fogunk. Megváltozott, vékonyabb lett, arca markánsabb. Jól néz ki. Elveszi Lénát, és megforgatja a levegőben. Én csak álldogálok, nem tudom hová legyek. Hirtelen gátlásos vagyok, mintha idegenek közt lennék.

– Na, hogy megy a bolt? – kérdezi Lénával a karján.

– Megyeget – válaszolom.

– Híres leszel – mondja Robert –, nagyon jó kritikát olvastam a Frankfurter Rundschauban az utolsó hangjátékodról.

Majdnem kívülről tudom a kritikát, annyiszor elolvastam.

– Hát igen – mondom megjátszott szerénységgel –, a kritikus elég hülye.

Tulajdonképpen nem is volt igazi hangjáték.

– Én sajnos nem hallottam – teszi hozzá Robert –, de Charlotte igen.

– Tényleg? – lepődöm meg. – Nem is említette. – Valószínűleg nem tetszett neki. Összeállítás volt utcalányokkal és stricikkel készült interjúkból.

– Robert? – kiált Charlotte a konyhából. – Kicserélnéd Lena pelenkáját? Nagyon bűzlik!

Robert megfordítja karján Lénát, és megszagolja pelenkás fenekét.

– Lena bűzlik! Lena bűzlik! – kiáltja. Lena kuncog. Robert nyerít, mint egy ló, és elgaloppozik vele a gyerekszobába. Értetlenül bámulok utána. A merev, fantáziátlan, néma Robert. Ki gondolta volna? A nappaliban mászkálok körbe, megcsipkedem a zöld növényeket, kitekert fejjel olvasom a könyvek címét a könyvespolcokon: Japán termékek piacszervezése és forgalmazása Európában", „Kulcs az ipari vállalkozásokhoz", „Bevezetés a statisztikába", „Döntések az előállítás területén", „Vezetés könnyű

kézzel”. Továbbvándorolok és felfedezek egy polcot, amely Charlottéé kell hogy legyen: Sylvia

Plath, Ann Tyler, Ingeborg Bachmann, Marie-Luise Kaschnitz, „Száz év magány” Garcia Marqueztől. Ezt valamikor én ajándékoztam neki születésnapjára. Kihúzom a könyvet és fellapozom. A lapok még össze vannak ragadva. Nem olvasta.

Leülök a fekete bőrkerevetre, és a szőnyegmintára meredek. Ez a régi szőnyeg otthonról. Gyermekkoromban gyakran követtem ujjammal a mintát, mint egy titokzatos labirintust, amelyen az ember eltévedhetne. Miközben a szőnyeget bámulom és Robertet és Charlottét hallgatom, amint Lénával bohóckodnak, hirtelen feltör bennem a kellemetlen érzés, hogy életemet eredetinek és valami másnak tartom, holott a valóságban csak egy meghatározott mintát követek.

Kimegyek a konyhába. Lena a földön ül egy tányér előtt, amelyben apróra vágott felvágottas kenyér van. Charlotte és Robert veszekednek.

– Akkor nyisd ki a szádat – mondja Charlotte.

– Már többször említettem, de nem figyeltél oda – közli Robert.

– Te jó ég – kiabál Charlotte hirtelen –, akkor mondd még egyszer! Nem tudom minden kívánságodat kiolvasni a szemedből!

– Én viszont hangosan és érthetően többször is mondtam – tart ki véleménye mellett Robert. Charlotte a mosogatóba vágja a

merőkanalat, amivel meglocsolta a sertéssültet. Felemelem Lénát, és ki akarom vinni a konyhából. Elkezd visítani.

– Hagyd csak, Fanny – szól rám Charlotte –, nyugodtan megtanulhatja, hogy néha veszekszik is az ember. – Lénát lerakom újra a földre. Robert kimegy a konyhából, Charlotte sóhajt.

– Akarsz egy cigarettát? – kérdem. Megrázza a fejét. Lena kiborítja a tányérját, és szétnyomkodja a kenyérdarabokat a padlón.

A sertéssült jobban ízlik, mint gondoltam volna. Robert elmesél egy valóban komikus történetet japán üzlettársáról. Charlotte arca kipirul, szeme csillog a bortól. Csinos, csinosabb, mint én. Hirtelen el tudom képzelni az idegen férfival az autóban, a szupermarket parkolójában. Kezét Robert karjára rakja. Robert megfogja és megsimogatja.

– Mit csinálnak a fiúk? – fordul hozzám Robert.

– Még mindig ugyanaz van neki – mondja Charlotte.

– Mi? – kérdezi Robert, és játssza a meglepettet. – Már három éve ugyanaz a férfi, nem szörnyen unalmas az?

– De – mondom –, szörnyen unalmas, de egészségesebb.

Charlotte ásít.

– Bocsáss meg, Fanny – mondja –, le kell feküdnöm.

Roberttel berámoljuk az edényt a mosogatógépbe. Alig beszélünk közben, és kerüljük egymás tekintetét. Charlotte és Lena nélkül olyan merevek vagyunk egymással, mint két idegen,

akik a villamoson véletlenül egymás mellett ülnek. Szívesen kiinnám a saláta levét, de előtte nem merem. Kiöntöm a lefolyóba, és odanyújtom neki a tálat. Miközben berakja a gépbe, megszólal:

– Charlotte nagyon szenved tőle, hogy te a mi életünket olyan korlátoltnak és kispolgárinak találod. – Ezt ugyanazon a közömbös hangon mondja, amelyen az előbb arra kért, hogy a poharakat ne a gépbe, hanem a mosogatóba tegyem.

– De hisz ez egyáltalán nem így van – dadogom. – Tényleg nem.

Felemeli a fejét és rám néz.

– Ezt mondom én is. De ő azt gondolja, hogy te azt gondolod.

– Hülyeség – mondom. Bekapcsolja a gépet. A víz gurgulázik a gumicsőben. Állunk ott egy pillanatig, aztán idétlenül meglóbálja karját, és azt mondja:

– Akkor jó éjszakát. – Kimegy a konyhából, és otthagy egyedül a tomboló mosogatógéppel.

Charlotte a vendégszobában húzott nekem ágyat, és két törülközőt rakott a párnámra. Pont úgy, ahogy anyánk csinálja: nem egymáson, hanem kicsit elcsúsztatva, és a takarót felhajtja az egyik sarkán. Eloltom a villanyt, dohányzom a sötétben. A vendégszoba csupasz fehér falai kékesen világítanak az utcai lámpa fényében. Egyszerre olyan egyedül érzem magam, mint gyermekkoromban, ha a szüleim elmentek otthonról. Én vagyok

az egyetlen a házban, aki még ébren van. Szívesen felkölteném Lénát, hogy belélegezzem bébiillatát. Szeretném most, ebben a pillanatban hallani a nevetését. Megpróbálok elaludni, de nem vagyok hozzászokva a korai lefekvéshez. Gondolataim értelmetlen képekbe kapaszkodnak. A hűtőszekrényemre gondolok müncheni kakasomban, amelyet utazásom előtt elfelejtettem kipakolni. Látom a joghurtot egészen hátul, a második rekeszben a sarokban, a nyitott vajat, a sárgarépát alul a fiókban, a becsomagolt felvágottat, pár paradicsomot, egy üveg mustárt. És szemem előtt minden megromlik, a joghurtot vastag penész fedi be, a paradicsomok szétdurrannak, a vaj megavasodik, a felvágott nyálkás lesz.

Megkísérlem gondolataimat más irányba terelni, de csökönyösek, nem engedelmeskednek. Tapp, tapp, tapp, hallom a folyosón. Kinyitom a szemem, egészen halkan kinyílik az ajtó. Hosszú, fehér pólóban Charlotte jön be a szobába, és leül az ágyamra. Csak a körvonalait látom. Megszólal:

– Ne gondold, hogy azért tettem, mert boldogtalan vagyok Roberttel… Ellenkezőleg.

Rögtön tudom, hogy miről beszél. A férfi a szupermarketből. Várok. Charlotte hosszú szünetet tart.

– Azért tettem, mert jól érzem magam. Mert talán először életemben, igazán elégedett vagyok. Meg tudod ezt érteni?

Gondolkodom.

– Nem tudom – mondom. – Lehet, hogy kicsit korlátolt vagyok.

Látom felvillanni fogait. Tudom, hogy mosolyog. Elszívunk együtt egy cigarettát.

– Tudod még, hogyan neveztük azt, ha nem tudtunk aludni? – kérdezem tőle.

– Igen. Hangyák vannak a lábunkban – mondja kapásból. Most egészen pontosan emlékszem rá, hogy milyen volt az, amikor úgy éreztük, hogy „hangyák vannak a lábunkban”. A nyugtalanságtól úgy rángatóztak, hogy az embernek újra meg újra a magasba kellett rúgnia. A lábak teljesen maguktól felrepültek a levegőbe, és nem akartak megnyugodni. Néha, ha egészen kellemetlen volt, szabad volt még egyszer felkelnünk, és hálóingben, visítva, mint a malacok, keresztülrohanni a házon.

– Fanny – szólal meg Charlotte –, tudod mire gondoltam, amikor az autóban feküdtem azzal a férfival?

– Robertre – válaszolom. Az lenne az ildomos, megcsalni a férjet, s közben rá gondolni. Charlotte rázza a fejét és nevet.

– Arra gondoltam, hogy nem szabad megfeledkeznem a mélyhűtött csirkéről, amit éppen vásároltam, és egy nejlonzacskóban a fejem mellett feküdt, és hogy azonnal, amint hazaérek, be kell tennem a mélyhűtőbe.

– Príma szerető lehetett – jegyzem meg.

– Ő nagyszerű volt – mondja mosolyogva, anélkül, hogy felfogná iróniámat –, de ez teljesen mellékes. Mint egy étkezés utáni cigaretta. Egyszerűen csak szex. Minden más nyűg nélkül. – Eloltja a cigarettáját. Aztán feláll, fölém hajol, és ad egy puszit. Mint régen az anyám. Amikor már az ajtónál van, mellékesen megjegyzi: – Nem szabad elszalasztanod egy gyereket és mindazt, ami hozzá tartozik.

– Charlie, hagyd ezt abba – szakítom félbe. – Nagyon jól tudod, hogy ezt nem nekem találták ki.

Csettint a nyelvével.

– Gondoltam – mondja, mielőtt kimegy az ajtón.

Még sokáig fekszem ébren. És minél tovább tart álmatlanságom, annál jobban félek tőle, hogy reggel hatkor Lena kiabálása ébreszt majd. És valóban éles gyereksírás ébreszt, amely mint egy kés, úgy hatol az agyamba. Fél szemmel az órámra bandzsítok. Tíz perc múlva hat óra. Fejemre húzom a párnát, de úgy is hallom Lena bömbölését. Befogom a fülemet, és megpróbálok ebben a tartásban tovább aludni. Néhány perccel később elzsibbadnak a karjaim. Kinyitom a szemem. Szemhéjam bedagadt az alváshiánytól. Fáj a fejem, tagjaim sajognak, hullafáradt vagyok. Nem akarok felébredni. Soha nem akarok gyereket. Hallom Lénát a folyosón topogni. A szemem sarkából látom, amint lenyomja a kilincset. Befordulok a fal felé. Taps, taps, taps, hallom az ágyam mellett. Aztán csend van. Tökéletes csend.

Visszatartom a lélegzetemet. Semmi nem mozdul. Lassan megfordulok. Lena áll az ágyam mellett, és nyugodtan néz rám óriási barna szemével. Néz rám, anélkül hogy mozdulna, és én belezuhanok tekintetébe, mint egy nagy tóba.

Ezerjófű

– De amikor két héttel később elhoztam Emiliót a repülőtérről, már teljesen megváltozott – mesélte Antónia Fannynak. – Jött felém, keresztül a csarnokon, és én már messziről láttam rajta, ahogy idegesen rövid szippantásokkal dohányzott, ahogy tétovázva megállt előttem. A földet bámulta, aztán kinyújtotta a kezét anélkül, hogy rám nézett volna, mint egy gyerek, akinek megparancsolták, hogy adjon kezet. – Antónia mutatóujjával szedegeti a morzsákat a reggelizőasztalról. Fannyt ez idegesíti. Kezét Antónia karjára teszi.

– Felejtsd el ezt a seggfejet – mondja.

– És két héttel előtte még fülig szerelmes volt belém. Még az este, mielőtt elrepült Oslóból, felhívott, és elmondta, mennyire örül nekem, hogy mennyire… – Antónia elnémul. Kifújja az orrát. – Egyszerűen nem értem – mondja. Feláll és kávévizet tesz fel. Gyors, precíz mozdulatokkal hozza a kávét a polcról, a tejet a hűtőszekrényből, csészéket és kanalakat az öreg kredencből. Jól kiismeri magát Fanny konyhájában. Fanny nem tudja, mindez miért mérgesíti annyira. Elfordul, és kinyitja az ablakot. Elállt az eső, gőzölögnek a mezők, nedves földszaggal van teli a levegő. A távolból tehénkolomp halk hangja hallatszik. Fanny azt gondolja, micsoda szerencse, hogy Xaver megvan nekem, s hogy itt élünk.

– Menjünk sétálni – mondja Antóniának.

Antónia nem lelkesedik az ötletért. Fanny teljes súllyal ledobja magát a sarokpadra.

– Egyszerűen nem értem – mondja Antónia. – Mindenemet odaadtam Emiliónak, amim csak volt. Először megzabálta, aztán a lábam elé okádta. Hogy lehet így csalódni egy emberben, kérdem magamtól. Egyszerűen csak egy kicsit boldog akartam lenne egy férfival, érted? Úgy, mint te és a Xaverod. Olyan óriási ez az igény?

Fanny és Xaver csak nemrégen élnek vidéken, az öreg parasztházban, és mindketten újra meg újra döbbenten állapítják meg, mennyire tetszik nekik, s mennyire nem hiányzik a város. Xaver beépítette a tetőteret, berendezett magának egy dolgozószobát. Újabban anyagokat tervez „Vidéki részletek" címmel egy lakberendező cégnek, amely nagy pénzekért nosztalgikus elképzeléseket árul a vidéki életről: amerikai steppelt takarókat, tarka mintás anyagokat, amelyek olyanok, mint a törlőruhák, antik fonott székeket, régi parasztbútorokat, mohagolyókat, csokorba kötött szalmát, és füvet agyagtálakban, mindazt, amit a városiak vidékinek tartanak. Fanny és Xaver parasztházában a bútorok közül sok ettől a cégtől származik. Kedvező áron kapták.

Fanny háromszor egy héten egy rockmagazint szerkeszt a rádióban, rövid versekkel és prózarészletekkel, többnyire ismeretlen szerzőktől. Titokban néha maga írja a szöveget. Bár a

vidék jobban tetszik neki, mint ahogy elvárta, mégis boldog, hogy háromszor egy héten bemehet a városba és embereket lát. Sok embert egy rakáson, akik sietnek, türelmetlenek és agresszívak. A szíve gyorsabban ver a városban.

Ha a városban van, Xaver kis lakásában éjszakázik. Néha megpróbálja elképzelni, mit csinálhat Xaver egyedül a nagy házban, amikor ő nincs ott. Elképzeli, hogy mint egy nagy kandúr oson keresztül a házon, függetlenül és korlátlanul. Amikor visszamegy, nem érzi, hogy hiányzott volna neki.

Amióta vidékre költöztek, Xaver szakállt növesztett, és napról napra ugyanazt a farmernadrágot és ugyanazt a nagykockás flanelinget hordja, amiben egy kicsit úgy néz ki, mint egy kanadai favágó. A nagy, kényelmes konyhában egy régi és egy modern tűzhely mellett felfedezte főzőszenvedélyét, és legalább tizenöt kilót felszedett. Fanny néha azt kívánja, bárcsak úgy nézne ki, mint azelőtt a városban, finoman és elegánsan. De közben már ő maga is csak azt veszi fel reggel, ami a kezébe kerül. Felhagyott azzal is, hogy sminkelje magát, hisz úgysem látja senki. Csak ha a városba megy, vesz fel szűk szoknyát és fekete harisnyát, kipirosítja arcát, kirúzsozza száját, és máris úgy érzi magát, mint egy másik személy. Xaver ilyenkor vigyorogva megjegyzi:

– Na, megint meglátogatod titkos hódolóidat?

Fannyt sérti, hogy a férfi egyáltalán nem fél tőle, hogy esetleg valóban viszonya vagy legalább egy kis flörtje lenne valamelyik

bemondóval. Mindig meglepi, milyen magától értetődőnek tartja Xaver, hogy iránta való érzelmei nem változnak. Néha napokra eltűnik dolgozószobájában (gyakran anélkül, hogy valóban dolgozna, mint Fanny megállapította), és Fanny ilyenkor nyugtalanul és dühösen vándorol a házban, végül a bútorokhoz beszél, vagy a falu kis újságüzletében megvesz minden létező magazint, és bebújik velük az ágyba.

Az egyik ilyen képesújságban, körülbelül hat hónappal ezelőtt, egy, Németország legjobb kalapüzleteiről szőlő meglehetősen ostoba cikkben, amit csak puszta unalomból olvasott el, rátalált egykori iskolai barátnője, Antónia nevére. A divatrovat vezetőjéhez kapcsolták be, és Antónia a lánynevén jelentkezett. Fura, gondolta Fanny, a nagy mellű Antónia, aki úgy nézett ki, mint akit isten is arra teremtett, hogy gyerekeket szoptasson, karriert csinált. Egyáltalán nem fogom újra felismerni.

De amikor találkoztak, velük is az történt, mint a legtöbb emberrel, akik az iskolás időkből ismerik és azóta nem látták egymást: teljesen változatlannak tűntek egymásnak, csak a kontúrok lettek erősebbek a tizenöt év alatt. Mindketten őszintén örültek ilyen hosszú idő után a viszontlátásnak, ugyanakkor egy elektromos szonda gyorsaságával tesztelték le egymáson régi és esetleges Új gyengéiket. Fanny Antóniát még extrovertáltabbnak találta, mint valaha, és Antónia azonnal felfedezte Fannyban a régi mindent jobban tudót. Fanny elégtétellel állapította meg,

hogy Antónia mellei, amelyeket azelőtt annyira csodált, most inkább csak közepesek voltak, miközben Antónia Fannyn, aki olyan hosszú és vékony volt, mint egy spárga, most kimondottan a cellulitis veszélyével fenyegető hájréteget fedezett fel. Fanny stílusa, gondolta Antónia, még mindig nem nőtte ki a hippi időket; s bár ő meg van róla győződve, hogy eredeti, közben csak reménytelenül idejét múlta. Fanny csíkos nadrághoz csíkos blúzt viselt, nagy kendőből szoknyát csomózott csípőjére, és saját kezűleg befestett gumicsizmát hordott hozzá, körmét még mindig feketére lakkozta, és a fülében képtelenül nagy bigyók lógtak. Antónia ezzel szemben az ő drága, márkás divatújdonságaiban mindig egy kicsit túlöltözöttnek hatott. Ízlése, az sohasem volt, gondolta Fanny, és felidézte Antóniát az iskolai időkből, amikor előszeretettel hordott tenyérnyi miniszoknyákat és feszülő bordás pulóverokat vad színekben, amelyekben mindig úgy nézett ki, mint egy hurka a kidurranás előtt, amit viszont a fiúk irtó szexinek találtak.

– Szexinek találod Antóniát? – kérdezte Fanny Xavert, amikor Antónia először látogattameg őket vidéken.

– Ót? – nevetett Xaver. – Egyáltalán nem. Az ilyentől mindenki csak menekül, feltéve, hogy nem reménytelen mazochista!

– Ami nem jelenti föltétlenül azt, hogy nem szexi – vetette ellen Fanny. ő maga meglehetősen ellentmondásos alapon

vonzónak találta, és gyakran úgy érezte magát Antónia mellett – mint annak idején –, akár egy szürke egér. Xaver átlapozta a magazin új kiadását, amelyet Antónia Fannynak hozott.

– „A FÉRFI Új SZEXUÁLIS FÉLELMEI” – olvasta fel. – Hogy ne röhögjek!

Nehezére esett Antóniával beszélgetni, túlfeszítetnek tartotta, szerinte túl sokat beszélt, nem szerette, ahogy a beszélgetés fonalát mindig magához ragadta, meghatározta, hogy mikor egyenek, ahogy esténként magához vette a tévé távirányítóját, és egész idő alatt ő diktálta, melyik program menjen. Azt is lehetetlennek tartotta, hogy zöld MG-jével csak úgy egyszerűen odagurul hozzájuk, minden előzetes telefonhívás nélkül, és gyakran több napig is ott maradt. Mindenesetre csak jó idő esetén, ha elromlott, akkor rögtön kijelentette:

– Ezzel az erővel a városban is ülhetek – és egy szempillantás alatt eltűnt. Nem vette észre, hogy ezzel Fannyt megbántja, azt sem, hogy Xaver visszahúzódott, amikor ő megjelent, és hogy spontán látogatásainak Fanny sem örült mindig. Ha ő és Xaver éppen egy boldog fázisban voltak, Fanny néha riadtan figyelt fel, mert a távoli motorzajból Antónia sportkocsijának hangját vélte kivenni. Egyébként, ha Xaver elbarikádozta magát a dolgozószobájában, vagy szótlanul osont keresztül a házon, és Fanny magányos volt, gyakran remélte, hogy a zöld autó befordul a sarkon, és ha ilyenkor jött, még örült is Antónia

különcködéseinek és szemérmetlenségének, ahogy birtokába vette világát.

Antónia legszívesebben a férfiakról beszélt. Elég sok volt már neki. Több, mint Fannynak. Utána is számoltak. Fanny huszonháromnál tart (biztos benne, hogy legalább hármat kifelejtett, akikre egyszerűen nem emlékszik), Antónia harmincnyolcnál. De a szünetek Antónia fiúi között mindig hosszabbak lesznek. Úgy találja, hogy a férfiak egyre kevésbé érdekesek. Gyávák és félénkek.

– A férfiakkal úgy vagyok, mint a mesebeli Szerencsés János – meséli sóhajtva Fannynak –, az első volt még a legjobb, úgyszólván egy aranykincs, de őt kicseréltem egy érzéki kandúrra, azt meg egy darab kőre, a követ megint egy bornírt ökörre, az ökröt egy hideg halra. És ez így ment mindig tovább. Emilio is csak egy farkasbőrbe bújtatott birka volt – más oldalról nézve ez még izgalmassá is tette volna a dolgot –, ha nem totális pofára esés lett volna.

Fanny megpróbál a mesebeli Szerencsés Jánosra emlékezni. Nem úgy volt, hogy a végén épp olyan kevese volt, mint az elején, és mégis boldog volt?

– Miért mondod azt, hogy az első fiúd volt még a legjobb? – kérdezi Fanny. – Te mesélted, hogy nem volt egyéb, mint egy hobó.

– Ó, tényleg ezt mondtam? – kérdi Antónia, és mutatóujjával megint a morzsákat szedegeti az abroszról. – Johnnyt, azt hiszem, valóban szerettem. – Sóhajt egyet. Fanny még mindig a Szerencsés Jánosra gondol. Xaver, az ő aranykincse, akit ha észnél marad – amit nagyon remél –, soha többé nem akar másra elcserélni. Ahhoz azonban túl becsületes, hogy feltételezze magáról, hogy minden kísértés ellen jól fel van vértezve. A fejében mindenesetre és mindenkorra döntött, de ha utánagondol, boldog, hogy most vidéken élnek, és talán csak az alkalmak hiánya akadályozza meg, hogy nagyobb butaságot kövessen el. Ezzel szemben úgy néz ki, hogy Xaver a „Nők” című fejezetet, amióta rátalált Fannyra, lezárta. Mindenesetre, most úgy néz ki. Fannyt bosszantja, hogy úgy elhízott. De ez sem garancia arra, hogy nem csal meg, gondolta.

– El sem tudod képzelni, milyen az, ha az embernek minden napot saját magával kell eltöltenie. Olyan ez, mint egy kisgyerekkel. Az embernek állandóan új elfoglaltságokat kell kigondolnia, hogy ne legyen nyűgös, és ne menjen a saját idegeire – mondja Antónia, és hirtelen úgy csap tenyerével az asztalra, hogy a csészék ugrálnak. – Én kész voltam ezért a disznóért az egész életemet megváltoztatni, azt tett velem, amit akart. És hogy ülök most itt? Úgy érzem magam, mintha a szívem ezen a tányéron feküdne.

– De Emiliót te dobtad ki – emlékezteti óvatosan Fanny.

– Igen! – kiáltja dühösen Antónia. – Mert különben tönkretett volna. Ezt nem engedhetem meg magamnak. Ehhez már öreg vagyok! Nyomorult, harminchat éves! – Felugrik az asztaltól. – Levegőre van szükségem – mondja patetikusan –, különben megfulladok. – Nehéz léptekkel kimegy a konyhából, és Fanny hallja, amint feltépi a kertre nyíló ajtót. Fanny ott áll, kezében a kávéskannával, és élvezi a hirtelen beállt nyugalmat a konyhában. Legyek zümmögnek. A távolban bőg egy tehén. Hallja a halk tapp, tappot, Xaver lépéseit szobájában. Te jó ég, milyen boldog vagyok, hogy már nem vagyok a piacon, mint friss hús a csarnokban, gondolja. Erre megy ki minden. Én még éppen megcsináltam a szerencsémet. Szegény Antónia.

Emilio nagybőgős egy dzsesszzenekarban. Antónia egy bárban ismerte meg, ahová néha beszökött, ha nem bírta tovább az üldögélést egyedül a macskájával, Minnie-vel (utolsó barátjának, egy elvált urológusnak az ajándéka) luxuslakásában, ahonnan az ember csak az eget látja, úgyhogy néha az volt az érzése, elveszíti lába alól a talajt, és felszáll, mint egy léggömb.

Antónia nem ért a zenéhez, de beleszeret előszóra bőgőbe, ebbe a hatalmas, mély, férfias hangú hangszerbe, aztán Emilióba.

– Úgy néz ki, mint egy spanyol, mint egy torero – meséli lelkesen Fannynak a telefonba. Emiliót tulajdonképpen Hans-Jürgennek hívják, láthatólag nincs állandó lakása, mindig oda

utazik, ahol játszani tud, és macskaallergiája van. Ez minden, amit Fanny megtud róla.

A következő négy hétben Fanny nem hall Antóniáról.

– Ha engem kérdezel, Antónia többször lehetne szerelmes – mondja Xaver, és gyengéden megcsókolja Fannyt. Épp egy kimondottan békés időszakban vannak, de Fanny nyugtalan. Egyre jobban zavarja, hogy Xaver beássa magát a házba, mint egy vakondok, soha nem megy vele sétálni, soha nincs kedve vele jönni a városba. Tizennégy napja megállás nélkül esik, egész nap nem lesz világos, a ház sötét, már a reggelinél fel kell gyújtani a villanyt. Korábban az ilyet Fanny kellemesnek találta, de most az idegeire megy. Nem tudja igazán, hová tegye magát, hiányzik neki Antónia. Elsüllyedt a szerelmi boldogságban, gondolja irigyen Fanny.

Amikor Emilio tizennégy napra egy szereplésre Oslóba utazik, Antónia megint előkerül. Más, mint azelőtt volt, nyugodt, békés és hallgatag. Fanny csalódott. Unalmasnak találja a boldog Antóniát. Szerelmesen olyan, mint egy kérődző tehén, gondolja Fanny gonoszul.

De aztán visszaérkezik Emilio Oslóból, és a repülőtéren nem zuhan Antónia nyakába, még csak meg sem csókolja. Teljesen megváltozott. Még mintha a szeme is más színű lenne. Mielőtt elutazott, bársonyos barna volt, most szürke és hideg. Szótlanul utaznak Antónia lakására. Antónia úgy érzékeli az autóban maga

mellett a férfi megváltozott testhőmérsékletét, mint egy jeges huzatot. Elég idős hozzá, hogy időt adjon neki. Közben már megtanulta, hogy a beszéd nem segít. Kicsit idegenkedik, gondolja, és ez normális. Emilio szótlanul kimegy Antónia konyhájába, és a konyakos üveg után nyúl. Korábban – négy héttel ezelőtt – megkérdezte volna. Antónia csöndben ül vele szemben. Nézi, ahogy dohányzik. Minden ideges szippantás után leveri a hamut a hamutartóba, kotorászik a hamuban. Hallgatása úgy zúg Antónia fülében, mint egy veszélyes orkán. Nem bírja sokáig, átmegy a nappaliba. Megbeszéli magával, hogy a férfi viselkedésétől nem hagyja magát lehangolni. Nem. Egészen biztos, hogy nem. Egyszerűen nem veszi a dolgot személyesnek. Testének minden porcikájával kifelé fülel a konyhába. Megpróbál belehallgatni Emilio szívébe és megérteni, miért olyan furcsa, olyan más. Visszamegy a konyhába.

– Történt valami? – kérdezi a férfit, ő rázza a fejét, és nem néz rá. Antónia nevet, és tapsol egyet.

– Hé, Emilio – mondja neki –, gyere ki a barlangodból!

A férfi fáradtan emeli fel tekintetét.

– Gyere – mondja Antónia –, mutatni akarok neked valamit. Van egy meglepetésem a számodra. – Bevezeti a hálószobába, amit a férfi távolléte alatt kifestetett. Vett egy széles, puhább matracot, mert keskeny, kemény ágya miatt Emilio sokat panaszkodott.

Megfogja a csípőjénél, és lehúzza magával az új ágyra. Érzi, hogy a férfi minden izma tiltakozik.

Elengedi, és felül. Mélyet lélegzik, mielőtt beszélni kezd.

– Nem veszel észre semmit? – kérdezi.

– A falak más színűek – válaszol Emilio bénán.

– Nem, hideg, egészen hideg – nevet Antónia.

Emilio feláll, és kimegy a szobából. Antónia szalad utána. A férfi ül a kereveten, fejét tenyerébe támasztja. Úgy néz rá, mintha először látná.

– Elvittem Minnie-t – mondja Antónia.

– Kit?

– A macskát. Az én macskámat, Minnie-t. Az allergiád miatt, már napokkal ezelőtt elvittem. Kiszellőztettem, mindent kiporszívóztam, ebben a lakásban nincs egyetlen szál macskaszőr sem – mondja Antónia büszkén.

Emilio elgondolkozva néz rá. Aztán feláll.

– Szükségem van egy sörre – mondja, és kimegy a lakásból.

Antónia telepakolta az egész hűtőszekrényt Budweiser sörrel, Emilio kedvencével.

Sírva hívja fel Fannyt.

– Hol van a nagybőgője? – kérdezi Fanny.

– Itt nálam. Miért?

– Oda fog visszamenni, ahol a hangszerét hagyta.

– Valóban úgy gondolod?

– Valóban – mondja Fanny. – Egészen biztos.

– A fenébe is – sírja Antónia. – Én nem követtem el semmit!

– Talán valami más okból utazott Oslóba, minthogy ott játsszon… – kínálja fel Fanny az ötletet magyarázatként.

– Soha nem hazudna nekem – mondja Antónia.

– Akkor olyanja van – állítja Fanny. – Hagyd békén!

Emilio hajnali háromkor jön vissza.

– Telefonálhatok? – kérdezi Antóniát.

– Természetesen – feleli boldogan, hogy újra itt van.

– De ez Oslóba lesz.

– Nem tesz semmit – legyint Antónia.

– Fel kell hívnom a feleségemet – mondja Emilio.

– Azelőtt soha nem említette – meséli Antónia Fannynak. Ülnek a kertben egy öreg padon, amit Xaver lepácolt és újrafestett. – Egész másképp csengett a hangja, amikor vele beszélt – folytatja Antónia –, valahogy félénken. Természetesen én semmit nem értettem, hogy miről beszél vele svédül…

– Norvégül – javítja ki Fanny.

Antónia rándít egyet a vállán. Fanny könnyeket fedez fel a szemében.

– És gyereke is van – teszi hozzá Antónia. Beletúr Vuitton-táskájába, és két kis üveget vesz elő.

– Bocsáss meg egy pillanatra – mondja Fannynak, aztán ráönt néhány cseppet először az egyik üvegből, aztán a másikból a

kezére, lenyalja, és behunyja szemét. A nap az arcába süt. Már több ránc van a szeme körül, mint nekem, gondolja Fanny, keménynek látszik. Antónia becsukott szemmel hátradől, és mélyen lélegzik ki és be. Fanny halkan bemegy a házba, és kihozza fényképezőgépét. Arról álmodik, hogy lefényképez minden embert, akit szeret, és egyszer könyvet csinál belőle. Miközben a keresőbe néz, és Antóniát egyszer jobbra helyezi néhány nyárfalevéllel, vagy inkább balra, mellette egy hosszú darab üres paddal, azon gondolkozik, valóban szereti-e Antóniát, vagy csak boldogtalanságán gyönyörködik, mint egy különösen giccses tévéprogramon. Fanny az Antónia melletti hosszú üres pad mellett dönt. Ez illik hozzá, gondolja, sok férfinak van ott helye, de egy sem marad sokáig ülve mellette. Nem fogja fel, hogy uralkodó modorával mindegyiket szökésre kényszeríti? A kis Emilio egyszerűen megijedt tóié, így kell hogy legyen. Fanny lenyomja a kioldógombot. Antónia kinyitja szemét.

– Ó, ne! – kiáltja. – Szörnyen nézek ki!

– Dehogyis – feleli Fanny, és még kétszer lenyomja a gombot.

– Most megzavartál a meditációmban – mondja Antónia, és a két üveget visszateszi táskájába.

– Miféle meditációban? – kérdezi Fanny kíváncsian.

Antónia nem válaszol, aztán feláll.

– Vehetek egy fürdőt? – kérdezi Fannyt. – Különben kiborulnak az idegeim.

Eltűnik a fürdőszobába anélkül, hogy kivárná a választ. Fanny már gyakran megkísérelte megmagyarázni neki, hogy a melegvíztároló kádfürdőkre kicsi, s ez azt jelenti, hogy azoknak, akik Antónia után jönnek – többek között Fannynak, aki már egész délután előre örült a forró zuhanynak –, nem marad elég meleg víz. Fanny dühösen rámol vissza a házba mindent, amit Antónia kihordott a kertbe, újságokat, takarókat, kávét, cigarettát, kendőket, gyümölcsöt és Antónia Vuitton-táskáját.

Amikor Antónia a kádban fekszik, és az egész folyosó tele van banánsamponja illatával, Fanny nem tud ellenállni, és beletúr Antónia táskájába, amíg meg nem találja a két kis üveget. SCLERANTHUS áll az egyiken, CENTAURY a másikon. Fanny lecsavarja a kupakokat, beléjük szagol, megnyalja őket, de mindkét folyadék szagtalan és íztelen. Egy vállrándítással már vissza is akarja őket rakni, de ekkor egy könyvet talál a táskában: „Gyógyítsd magad Bach-virágokkal" dr. Edward Bachtól. Belelapoz, és CENTAURY –

EZERJÓFŰ cím alatt talál egy leírást: „AKARATGYENGESÉG, BEFOLYÁSOLHATÓSÁG, SZOLGALELKŰSÉG. Dr. Bach: Azon barátságos, nyugodt, szelíd emberek számára, akik túl félénken azon igyekeznek, hogy másokat szolgáljanak, s így inkább rabszolgák lesznek, mint készséges segítők. A CENTAURY-típusú

emberek csöndesek és szolgalelkűek, mindig készségesek, hogy másoknak tetsszenek, másokért mindent megtesznek.” Pontosan, mint Antónia, kuncog Fanny. A könyvvel és az üvegekkel a kezében szalad fel a lépcsőn Xaverhoz. Beviharzik szobájába, és megkérdezi tőle: – Akarod hallani, milyennek látja magát Antónia? – A nevetéstől prüszkölve olvas fel a rabszolga „Centaury-típus"-ról, aztán a másik üvegről: – SCLERAN-TUS – SZIKÁRKA, általánosan csöndes emberek számára, akik nehézségeiket egyedül viselik, mert nem hajlandók másokkal beszélni róluk. – Fanny nyerít a nevetéstől. – Minden nap háromszor hét cseppet az akaratgyenge, szolgalelkű, csöndes Antóniának!

Xaver vigyorog. Kiveszi a könyvet Fanny kezéből, és átlapozza.

– Jellemző Antóniára, hogy ilyen hülyeségben hisz – mondja fejét csóválva. –

HEATHER

– SEPRÓVIRÁG – olvassa hangosan – Egocentrizmus. Azoknak az embereknek, akik csak magukról beszélnek, és csak magukkal foglalkoznak. Embereknek, akik gyűlölik az egyedüllétet, akik boldogtalanok, ha egyszer hosszabb vagy rövidebb időre egyedül kell lenniük. – Ez neked való lenne – mondja mosolyogva.

– Hogy érted ezt? – kérdezi Fanny megriadva.

– Egészen olyan, mint az én Fannym… – nevet Xaver –, hol lehet ezt a valamit vásárolni? Szeretnék rögtön egy litert belőle.

– Valóban azt gondolod, hogy egoista vagyok? – kérdezi Fanny hitetlenkedve.

– Igen – mondja Xaver határozottan, és visszaadja a könyvet –, de én megtanultam élni vele.

Fanny bevágja maga után az ajtót. Annyira meg van bántva, hogy még a lélegzés is nehezére esik, mintha egy ütést kapott volna a gyomrára.

Lenn a fürdőszobában Antónia énekli a „Nothing compares 2 U”-t[11]. Fanny látta az énekesnőt a tv-ben. Szomorú lány rövidre nyírt hajjal, akinek egy könnycsepp gurul végig lassan az arcán[12], jó, hogy nem vagyok már olyan fiatal, gondolta Fanny, jó, hogy a szerelem már nem fáj olyan iszonyatosan. Most legalább már azt is tudom, hogy az ember mindig kiheveri, mint egy csúnya náthát. Óvatosan visszadugja az üvegeket és a könyvet Antónia Vuitton-táskájába. Nyomorultul érzi magát. Bemegy a konyhába, és vodkát tölt magának egy üvegből, amit a nagy müzlis dobozok mögött tart eldugva.

A vacsoránál – friss pisztrángot esznek, mert Antónia megkérte Fannyt, hogy kalóriaszegényet főzzön, ugyanis szerelmi bánatában az utóbbi időben túl sokat evett – Antónia megkérdi Xavert:

---

[11] (ang.) Semmi nem hasonlítható tehozzád

[12] Sinead O'Connor

– Magyarázd meg nekem te mint férfi, hogyan lehet az, hogy Emilio négy hétig szeretett engem, aztán hirtelen mindennek vége. Mintha soha nem is lett volna. Fuccs.

– Mert egy szemét alak – vágja rá gyorsan Fanny. Egész étkezés alatt egyetlenegyszer sem nézett Xaverra.

– Azt akarom hallani, Xaver mit szól hozzá. Lehet, hogy ezt csak egy férfi tudja megérteni – mondja Antónia.

Xaver ismeri az egész történetet. Fanny aprólékosan elmesélte neki az egyes stádiumokat, mint egy folytatásos regényt.

– Egyáltalán nem ismerem Emiliót – mondja óvatosan.

– Ó, ahhoz nem kell ismerni, hogy az ember lássa, egy egészen közönséges szemét alak. Alaposan kihasználta Antóniát – mondja Fanny.

– Valóban – sóhajt Antónia –, ez igaz. Mindent megkapott tőlem, mindent. És mindent el is fogadott. És semmit nem viszonzott.

– A kezdetet kivéve – emlékezteti Fanny.

– Na igen – bólint Antónia, és a zsebkendője után nyúl.

– Ez a disznó – mondja Fanny.

– Ez a disznó – ismétli Antónia –, az egész egy nagy hazugság volt. Csak kihasznált engem. – És belesír a zsebkendőbe.

– Valószínűleg jobban szeretett téged, mint te őt – mondja Xaver hirtelen hevességgel.

Antónia és Fanny csodálkozva néznek rá.

– Igen? – kérdezi Fanny kajánul.

Antónia a zsebkendőn keresztül dünnyögi:

– Aztán hirtelen eszébe jut a felesége és a gyereke, akiktől állítólag már évek óta külön él, vagy mi?

– Az téged egyáltalán nem érint – állítja Xaver.

– Nem – mondja Antónia keserűen –, csak annyiban, hogy az éjszaka kellős közepén felhívja a feleségét. Engem meg úgy kezel, mintha levegő lennék. Hogy ki- és bejár nálam, mintha a saját lakásában lenne, és nem tartja fontosnak, hogy szóljon hozzám. Hogy a hülye hangszerét nálam tartja, mintha csomagmegőrző lennék. Hogy megígéri, hogy felhív és nem teszi, vagy hogy elhoz valahonnan, és aztán nem jön értem. Hogy én még futkosok a városban, hogy a lányának ajándékot vegyek születésnapjára. Hogy órákon át nézi, amint neki főzök, hogy aztán ha készen van, felálljon, és menjen.

Fanny megpróbálja Antóniát kötényben a konyhában elképzelni. Eszébe jut: a CENTAURY-típusú emberek csöndesek, szolgalelkűek, mindig készségesek, hogy másoknak tetsszenek, másoknak mindent megtesznek. Hirtelen eszébe jutnak azok a képeslapok, amelyek teljesen más képet mutatnak, ha az ember csak egy icipicit is megmozdítja őket (Jézus nyitott és csukott szemmel, Miki egér ugródeszkán és a vízben), és látja Antóniát mint öntudatos divatszerkesztőnőt Armani-kosztümben, és Antóniát a félénk kis háziasszonyt, kötényében.

– Ez az Emilio szeretett téged a maga módján – állítja Xaver. Hangja bosszús.

– Honnan tudod?– kérdi Fanny dühösen.

– Én megpróbáltam mindent megérteni, mindent megbocsátani – sír Antónia –, egész életemet kitártam neki, és ő úgy kezelt, mint egy rakás szart!

– Emilio egy szegény romantikus lélek – mondja Xaver –, és nektek kettőtöknek erről sejtelmetek sincs. – Fanny és Antónia elképedve néznek rá, aztán Fanny bosszúsan kérdezi meg:

– Mondd kérlek, hogy érted azt, hogy Emilio romantikus lélek?

Xaver villájával a pisztrángszálkákat mintába rendezi a tányérján.

– Valóságos hiénák vagytok, nem adtok neki lehetőséget.

Fanny érzi, hogy mint mérges epe jön fel benne a harag.

– Hát így van ez – mondja hidegen.

Xaver ráemeli pillantását.

– Igen – mondja nyugodtan –, így van.

Egy pillanatig mindannyian hallgatnak, aztán

Antónia olyan hangon, amely lágy, mint a méz, megkérdezi Xavert:

– Magyarázd meg kérlek, hogy érted ezt! Kérlek! Én valóban nem sajnáltam semmi fáradságot, hogy megértsem őt, de ő nem adott nekem semmi sanszot!

– Ő neked? Vagy te neki? – kérdezi Xaver gúnyosan. – Hát megérkezik ez a szerencsétlen a repülőtérre, valószínűleg becsületes módon beszélt rólad a feleségének, és ezért csak verést kapott. Tehát megérkezik, szíve tele van romantikus emlékekkel rólad, vágyik utánad, de hogy az átok essen bele, ő is csak egy gátlásos ember. És akkor jössz te. Mint egy menedzser. Már mindent elrendeztél. Kitapétáztattad a hálószobát, elvitted a macskát, új ágy, sör a hűtőszekrényben, étel az asztalon. Minden tökéletesen megtervezve. A te és az ő élete. Hogy ti milyen átkozottul gondoskodók tudtok lenni! Közben az egész csak tiszta önzés.

Fanny és Antónia szótlanul néznek Xaverra. Ő feláll, a tányérokról beleborítja a szálkákat egy tálba, és egymásba rakja a tányérokat.

– Ezek szerint minden Antónia bűne? – kérdezi Fanny. Először néz rá ezen az estén Xaverra. – Minden csak az ő bűne? És Emilio a szegény, a szeretetet nélkülöző romantikus lélek?

Xaver megrántja a vállát, és kiviszi a tányérokat a konyhába. Nem jön vissza. Fanny hallja, hogy felmegy a lépcsőn, és bevágja dolgozószobája ajtaját.

Fanny remeg a dühtől. Tudja, hogy ezt az éjszakát a férfi a dolgozószobájában fogja tölteni, hogy ő emiatt nem fog tudni elaludni, hogy szidni fogja őt, és ugyanakkor felteszi magának a kérdést, mit csinált rosszul. Megkísérli majd az egész napot

visszaidézni, hogy megtalálja hibáját. Felváltva fogja gyűlölni Xavert és rettegni, mert elveszítette szerelmét.

– Ez mind az én hibám? – kérdezi Antónia. – Minden az én hibám? – Könnyekgyűlnek a szemébe. Táskájában kutat az üvegek után, ráönt néhány csöppet a nyelvére, és lehunyja a szemét. Mélyen ki- és belélegzik.

– Mit veszel be? – kérdezi Fanny.

– Ó – mondja Antónia lehunyt szemmel –, biztosan kinevetsz engem. Egy olyan homeopatikus szer szerelmi bánat ellen. De nekem segít.

– Valóban? – kérdezi Fanny. – Hol lehet kapni?

–

VÉNUSZ KÖNYVEK

Sorozatszerkesztő: M. SZABÓ CSILLA

HU ISSN 0866-0719 ISBN 963 8469 15 3

MAECENAS KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST

Felelős kiadó: a MAECENAS KÖNYVKIADÓ igazgatója A kötetet gondozta az APOSZTRÓF FORDÍTÓ BT.

Tipográfia és műszaki szerkesztés: SZAKÁLOS MIHÁLY

Szedte a DIAMANT KFT.

Nyomta és kötötte a DABASI NYOMDA, Dabas

Felelős vezető: BÁLINT CSABA vezérigazgató

Munkaszám: 940408

Terjedelem: 16,2 (Az5) ív